

ฤทธิรักมาเฟีย

ภาคเซลยรัก

ชมจันทร์

ฤทธิ์รักมาเฟีย

ภาคเชลยรัก

ผู้แต่ง ชมจันท์

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2553

พิมพ์ครั้งที่สอง พฤศจิกายน 2553

E – Book ตุลาคม 2556

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้คัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือดัดแปลง
เว้นเสียแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ราคา 370 บาท

จำนวน 695 หน้า

พิสูจน์อักษร ศิวาลัย

จัดรูปเล่ม ศิวาลัย

ภาพปก ศิวาลัย

เจ้าของลิขสิทธิ์ ศิวาลัย

คำนำนักเขียน

ฤทธิรักมาเฟีย ภาคเซลยรัก ถือเป็นนิยายเล่มที่ 4 ที่ชมจันท์นำมาทำ E book ใหม่ หลังจากที่เคยได้ออกเป็นรูปเล่มแล้ว เพื่อให้มิตรรักนักอ่านทุกท่านที่ยังไม่ได้เคยได้อ่านเรื่องนี้ ได้มีความสุขไปกับเจ้าพ่อหนุ่มแห่งแดนอาทิตย์อุทัย

ซึ่งนิยายเรื่องนี้มีสองภาคต่อกัน ภาคแรกที่ทุกท่านกำลังอ่านอยู่นั้น ชื่อภาคเซลยรัก เป็นเรื่องราวของสาวน้อยชาวไทย ที่ต้องถูกจับตัวไปเป็นเชลยของมาเฟียหนุ่มแห่งตระกูลไอคาวะ

ส่วนภาคสองนั้น ชื่อภาคร้อยเล่ห์รัก ยังคงเป็นเรื่องราวของคูมิโจหนุ่มแห่งตระกูลโรนินซากาโมโต้ ซึ่งเป็นยากูซ่าคู่แข่งกับพระเอกในภาคเซลยรักค่ะ ภาคนี้เพื่อนๆ จะได้สะสมในรูปแบบของ E book ประมาณปลายปีนี้ค่ะ

ออกนอกเรื่องกันซะเพลิด กลับมาที่เรื่องราวของภาคเซลยรักในเล่มนี้กันดีกว่า ภาคนี้ชมได้หยิบยกคาแรคเตอร์พระเอกมากจากการ์ตูนชื่อดังเรื่องหนึ่งของญี่ปุ่น ชื่อเรื่อง Bleach เทพมรณะ และชมก็คิดว่าน้องๆ วัยรุ่นคงได้คุ้นหูคุ้นตากับการ์ตูนเรื่องนี้กันมาบ้าง

แต่ที่มันน่าแปลกก็คือ ตอนที่ดูแอนิเมชันการ์ตูนเรื่องนี้ ชมกลับไม่รู้สึกสะกิดใจในคาแรคเตอร์ของพระเอกเท่าไร แต่เียงกลับมาตกหลุมรักตัวโง่ที่มีบุคลิกลึกลับซับซ้อนมากกว่าก็ไม่รู้ เหมือนจะเข้าตำราที่ว่า

“ผู้หญิงมักจะชอบผู้ชายร้ายๆ” เห็นท่าว่างานนี้จะจริงค่ะ ^^

นิยายเรื่องนี้เลยได้ถือกำเนิดขึ้นมาจากอิมเมจของตัวร้ายคนนี้ จนเกิดเป็นท่านไอคาวะ โชชิเกะ เจ้าพ่อมาเฟียหนุ่มรูปหล่อเหลือร้าย กับนางสาวตายด้าน ต้นข้าว ทองเมธิ ที่ต้องระหกระเหินเดินทางข้ามขอบฟ้าไปอยู่กับพ่อมาเฟียแสนเอาแต่ใจ ซึ่งความที่มีบุคลิกแปลกแตกต่างไม่เหมือนใครของเธอ ก็ทำให้สามารถมัดใจเจ้าพ่อหนุ่มได้อยู่หมัด

แต่เรื่องราวความรักครั้งนี้นั้น มันคงจะไม่สนุกสนาน... ตื่นเต้นเร้าใจเลย ถ้าปราศจากอุปสรรคนานัปการจากคนรอบข้าง ชมจึงอยากให้เพื่อนร่วมพิสุจน์รักแท้ไปกับคนทั้งสอง ท่ามกลางกลิ่นอายของวัฒนธรรมและบรรยากาศอันแสนโรแมนติกของประเทศญี่ปุ่นค่ะ

ขอบคุณบุคคลสำคัญอย่าง พี่ปลา ภักดีนิ ทองหลิม ที่ช่วยแนะนำข้อมูลหลายๆ อย่างในประเทศญี่ปุ่น ทั้งยังช่วยตรวจทานคำศัพท์ให้ด้วยค่ะ เพราะถ้าไม่ได้พี่สาวคนสวยคนนี้ ชมเองก็ไม่ว่าบ้างคำที่ตนเขียนใส่ลงไปนั้น เป็นคำที่ผิดหรือถูก ขอขอบคุณที่พี่ปลาคอยอยู่เป็นเพื่อนกันมาโดยตลอด เพราะกำลังใจจากพี่ปลาทำให้ชมเองฮึดสู้ บ่นนิยายมหานินเรื่องนี้จนสำเร็จเสร็จสิ้นค่ะ

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจ

ขอบคุณคนในครอบครัว แม่และพี่ ที่ช่วยกันเป็นกำลังใจตลอดมา

และหากมีเพื่อนๆ คนไหนอยากคุยกับชม ก็แอด facebook ชมได้

ที่ ชมจันท์_ติชิลลา (Chomjan_tizila@hotmail.co.th) นะคะ

ด้วยรัก

ชมจันท์

๑

คืนสู่ถิ่น

ไอคาวะ โชชิเกะ ยืนเด่นเป็นสง่าท่ามกลางฝูงคนที่ยืนรายล้อมอยู่รอบตัวเขา ตรงบริเวณประตูชาออกสนามบินสำหรับผู้โดยสารชาวต่างชาติ หลังจากเพิ่งลงจากเครื่องเพียงไม่นาน

ใบหน้าอันคมสันหล่อเหลา เมื่อรวมเข้ากับรูปร่างสูงใหญ่ปราดเปรียวสมสัดส่วน ผนวกกับกิริยาท่าทางและการแต่งกายที่ดูดีทันสมัย ล้วนส่งผลให้บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างก็เหลียวหลังหันกลับมามองหนุ่มเชื้อชาติญี่ปุ่นคนนี้ด้วยแววตาชื่นชมเสียทุกคน

คนตัวสูงยกมือขึ้นใช้ปลายนิ้วขยับแว่นเรย์แบนที่สวมใส่อยู่เพียงเล็กน้อยให้กลับเข้าที่ ก่อนจะหันไปเอ่ยเป็นภาษาญี่ปุ่นกับผู้ติดตามเพียงคนเดียวที่เดินทางมาร่วมทำภารกิจกับเขาในครั้งนี้ด้วยท่าทางเรียบเฉย

“แยกกันตรงนี้เลยสิวะ ฉันจะไปตามหามันเอง ส่วนนายไปคอย
คุ้มครองท่านแม่ตามที่เราวางแผนกันไว้”

“ครับ ท่านโซซีเกะ” คนรับคำสั่งโค้งตัวลงต่ำจนถึงระดับเอว เพื่อ
แสดงความนอบน้อม

โซซีเกะยื่นรอกให้ลูกน้องทำความเคารพอยู่เพียงครู่ จึงกระชับ
กระเป๋าเป้สัมภาระใบใหญ่ที่อยู่บนไหล่ไว้มัน แล้วเดินแยกจากไปอีกทาง
หนึ่ง เพื่อตรงไปยังสถานที่แลกเปลี่ยนเงินตราด้วยความรวดเร็ว พลางคิด
ไปถึงจุดมุ่งหมายของการกลับมาเยือนถิ่นฐานบ้านเกิดที่เขาเคยเติบโตมา
ก่อนที่จะย้ายภูมิลำเนาไปอยู่กับท่านย่ายังประเทศญี่ปุ่นเมื่ออายุครบ 17 ปี

ครั้งเมื่อเขามาถึงที่หมาย พนักงานสาวที่นั่งประจำการอยู่หน้า
เคาน์เตอร์ก็แหงนหน้าขึ้นสบตาเข้ากับใบหน้าอันคมคาย ซึ่งถูกปิดบังความ
หล่อเหลาไว้ภายใต้เลนส์สีฟ้า แต่ก็กลับมิได้ทำให้หนุ่มต่างชาติลดความน่า
มองลงไปได้เลย สายตาวหวานหยดย้อยของเจ้าหล่อนทอดมองสื่อความนัย
เพื่อเชิญชวนอีกฝ่ายในทันที

“สวัสดิ์คะ มีอะไรให้ดิฉันช่วยไหมคะ?” เจ้าหน้าที่สาวเอ่ยเสนอ
ความช่วยเหลือเป็นภาษาอังกฤษตามหน้าที่โดยฉับไว ด้วยความเต็มอก
เต็มใจ

“ผมต้องการแลกเงินเยนเป็นเงินบาท ไม่ทราบว่าอัตราการ
แลกเปลี่ยนอยู่ที่เท่าไรครับ?” โซซีเกะตอบกลับอย่างสุภาพเป็นภาษา
เดียวกับหล่อน

“โปรดรอสักครู่นะคะ”

ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวศิษย์ข้อมูลลงบนแป้นพิมพ์หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อหาข่าวสารอยู่สองสามที แล้วจึงบอกอัตราการแลกเปลี่ยนเงินให้เขารับทราบตามตัวเลขที่ขึ้นอยู่บนหน้าจอ

“อัตราแลกเปลี่ยนตอนนี้อยู่ที่หนึ่งร้อยเยนต่อสามสิบบาทค่ะ ไม่ทราบว่าความต้องการจะแลกเปลี่ยนเงินเลยไหมคะ?” หญิงสาวบอกกล่าวแก่หนุ่มญี่ปุ่นด้วยท่วงทำนองอ่อนหวานซดซ้อย เปี่ยมไปด้วยจริตจะก้านทั้งหมดที่มี

ทว่าคนฟังกลับวางตัวเรียบเฉย เพียงแค่พยักหน้ารับ ไม่สนใจในกิริยาย้วยวนของหล่อนเลยสักนิด

“ผมขอแลกสักแสนเยนก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ” พนักงานสาวรับธนบัตรใบละหมื่นเยนเป็นจำนวนสิบบใบจากมือเร็วใหญ่ พร้อมกับทาบมือของตนสัมผัสไปกับปลายนิ้วของหนุ่มแดนอาทิตย์อุทัย ก่อนจะซ่อนสายตาดูขึ้นมองเจ้าของมืออย่างจงใจ

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

คนมีจริตแก่ง้งทำที่ท่าเอียงอายจนคนเสน่ห์แรงซึกจะเริ่มรู้สึกรำคาญใจ แต่จำต้องเก็บงำไว้ ได้แต่เพียงส่งยิ้มบางๆ อันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของเขากออกไปเท่านั้น เพราะเขายังต้องใช้ประโยชน์จากหล่อนให้จัดการแลกเปลี่ยนเงินตราและยื่นธนบัตรไทยส่งมายังเขาให้เรียบร้อยเสียก่อน

“ขอบคุณครับ”

โซชีเกะกล่าวขอบคุณตามมารยาท เมื่ออีกฝ่ายยื่นสิ่งของตามความประสงค์ลับคืนแก่เขาแล้ว เจ้าพ่อหนุ่มจึงเดินจากไปอย่างไม่ดีหน้าซ้ำยังเมินเฉยต่อท่าทางกระพืดกระเฟียดที่พนักงานสาวแอบทำใส่ตน เพราะเป็นต้นเหตุทำให้หล่อนต้องสูญเสียความมั่นใจเป็นอึกโข ทั้งที่ผู้คู่สวามีเชิญชวนทอดสะพานให้แก่ตัวเขา แต่กลับคว้ามาได้แค่น้ำเหลว

หลังจากที่เดินแยก ออกมาจากพนักงานสาวพราวเสน่ห์แล้ว โซชีเกะก็เดินออกมาเรียกรถแท็กซี่ยังด้านนอกอาคารสนามบินเป็นลำดับต่อไป

“ไปถนนข้าวสาร”

ชายหนุ่มบอกจุดหมายของตนด้วยภาษาไทยชัดเจนแจ่มแจ้งเช่นเจ้าของภาษาก็ไม่ปาน เนื่องจากเขาเดินทางมาเมืองไทยโดยกะทันหันและไม่ได้ทำการจองที่พักหรือยานพาหนะอันใดไว้เลยทั้งสิ้น จึงจำต้องรีบหาบริษัทจัดทัวร์ โรงแรม และรถเช่าจากสถานที่อันโด่งดัง ซึ่งรวบรวมทุกสิ่งไว้คอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติอยู่อย่างฉับพลันแห่งนี้เสียก่อน ส่วนจุดหมายปลายทางสุดท้ายที่เขาต้องการจะไปจริงๆ นั้นคือจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งอยู่ไกลออกไปทางภาคเหนือของประเทศไทย

“ครับ” ถ้อยคำที่ลูกค้าหนุ่มชาวต่างชาติเอ่ยออกมา ทำให้คนขับรถบริการถึงกับอึ้งระคนแปลกใจ ด้วยไม่คาดคิดว่าหนุ่มญี่ปุ่นคนนี้จะสามารถพูดภาษาเดียวกันกับตนได้

โซซีเกาะขยับตัวเข้าไปนั่งในรถโดยฉับพลัน หลังจากได้ยินคำตอบรับจากไซเฟอร์วัยกลางคนแล้ว ก่อนที่รถจะเคลื่อนตัวออกจากบริเวณสนามบินสุวรรณภูมิเข้าสู่ใจกลางเมืองกรุงเทพฯ ตามความประสงค์ของหนุ่มต่างชาติในทันที

สารถึใช้เวลาเกือบสี่ชั่วโมง กว่าที่จะขับรถออกจากท่าอากาศยานมาถึงถนนข้าวสารได้ เพราะเส้นทางในกรุงเทพมหานครเมืองอมรแห่งวิมานนั้นคร่ำคร่าไปด้วยรถยนต์ที่กำลังแออัดยัดเยียดกันอยู่บนท้องถนนเต็มไปหมด โดยเฉพาะในช่วงเวลาเร่งด่วนยามเช้าเช่นนี้ด้วยแล้ว เหล่าผู้คนต่างต้องเบียดเสียดแก่งแย่งแข่งขันกับเวลาไปพร้อมกับบุคคลอื่นๆ เพื่อให้ไปถึงยังจุดหมายของตนได้ทันการ จึงถือเป็นเรื่องปกติที่ถนนหนทางในช่วงเช้าของทุกวันจะเนืองแน่นไปด้วยรถยนต์และประชาชน ซึ่งต้องรีบเร่งเดินทางไปทำงานและศึกษาเล่าเรียน

รถแท็กซี่จอดลงที่ถนนปลายทาง เป็นเวลาเดียวกับที่ผู้โดยสารชาวญี่ปุ่นหยิบธนบัตรใบละห้าร้อยบาทส่งให้แก่คนขับ พร้อมกับเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าฟังดูคล้ายคำสั่งอยู่ในที เพราะเจ้าตัวนั้นเคยชินกับการบัญชาเหล่าลูกน้องและคนในปกครองซึ่งมีมากมายดาษดื่นว่า

“ไม่ต้องทอน”

เมื่อจ่ายเงินเสร็จสรรพแล้ว เขาจึงหยิบกระเป๋าเดินทางก้าวลงจากรถ ก่อนที่ไซเฟอร์จะขับเคลื่อนจากไป

ไอคาวะ โซซีเกาะ ยกไปใหญ่ขึ้นสะพานหลังเพื่อความสะดวก ก่อนจะตกลงปลงใจเดินเข้าไปในตรอกซอกซอยที่เป็นสถานที่ที่ท่องเที่ยวชื่อ

ดัง เพื่อเสาะหาบริษัททัวร์ที่พร้อมจะนำพาเขาไปสู่จังหวัดเชียงใหม่ได้
ภายในวันนี้ พลันสายตาก็แลเห็นเป้าหมายซึ่งเป็นบริษัททัวร์เล็กๆ แห่ง
หนึ่ง หลังจากที่เดินเข้ามาภายในซอยได้เพียงครู่เดียว

ชายหนุ่มจึงตัดสินใจบึ่งปั่นเดินตรงเข้าไปติดต่อยังสถานที่นี้โดย
ไม่รอท่า เพราะบัดนี้ภายในใจของเขา รู้สึกร้อนรอนกระวนกระวายอยากจะไป
ไปถึงเป้าหมายโดยไว แต่ติดขัดตรงที่เขาไม่สามารถเปิดเผยตัวได้ว่า
ตอนนี้ตนนั้นอยู่ที่ประเทศไทย มิใช่ญี่ปุ่น!!

“ขอโทษครับ คุณมีทัวร์ไปจังหวัดเชียงใหม่ภายในวันนี้บ้างไหม?”
ไซซีเกะเอ่ยทักเป็นภาษาอังกฤษพร้อมด้วยรอยยิ้มละลายใจที่ผุดขึ้นตรงมุม
ปากบางเฉียบเพียงเล็กน้อย

กิริยาดังกล่าวทำเอาพนักงานต้อนรับสาวถึงกับอออกอาการ
ประหม่าขัดเขินต่อท่าทางอันทรงเสน่ห์เหลือร้าย แล้วไหนจะยังรูปหน้าที่
หล่อจัดชวนมองและผิวขาวเนียนละเอียดตามเชื้อสายจากแดนอาทิตย์
อุทัย อีกทั้งยังรวมไปถึงร่างกายที่ล้ำลึกกำยำพอเหมาะพอเจาะกับความสูง
เพรียวของเจ้าตัวนั้นอีกเล่า ทำให้หล่อนอดคิดไม่ได้ว่า

‘ถ้าหากสาวคนไหนได้เห็นเขาแล้วยังกล้าพูดว่าไม่หล่อละก็ หล่อน
คงจะต้องเสียดสีไปแล้วแน่ๆ’

“รอสักครู่ นะคะ” พนักงานสาวรีบก้มหน้าก้มตาหาข้อมูลอย่าง
ลุกลี้ลุกลน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นกล่าวว่าแก่ชายหนุ่ม โดยมีอมสบตากับเขา
เพราะยังคงรู้สึกกระดากอายอยู่

“มีค่ะ ตอนนี้อย่างพอมือที่ว่างเหลืออยู่บ้าง ไม่ทราบว่าคุณจะเดินทางไปกี่ที่คะ?” พนักงานสาวรายที่สองซึ่งมีอาการตกหลุมความหล่อของชายผู้ทรงเสน่ห์ไม่แพ้รายแรก หยิบยื่นเอกสารให้แก่เขาด้วยมืออันสั่นเทา

แต่คนที่ควรจะไปมีปิตักกับรูปลักษณะอันน่าพิศมัยของตนกลับนั่งมองคู่อริยาบถเช่นนั้นด้วยอารมณ์และสีหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอกความนัยอันใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโซซีเกะได้พานพบหญิงสาวมากหน้าหลายตา ซึ่งมักจะเมียงมองมายังตนด้วยแววตาชื่นชมอยู่บ่อยครั้ง จนตัวเขาเองรู้สึกคุ้นชินด้านชาต่อท่าทางสะเทือนอายที่พวกหล่อนแสดงออกแก่เขา ไม่ว่าจะเสแสร้งแกล้งทำหรือว่าจริงจังก็นั่นตามที

“ที่เดียวครับ” โซซีเกะตอบรับด้วยน้ำเสียงปกติ ก่อนจะเอ่ยถามต่อ “รถจะออกเดินทางตอนกี่โมงครับ”

“ประมาณสามทุ่มค่ะ ไปถึงเชียงใหม่ก็ราวๆ หกโมงเช้าวันพรุ่งนี้” หล่อนส่งยิ้มหวานไปยังคนที่พยักหน้ารับรู้ โดยที่เธอเองก็ส่งยิ้มบางๆ ตอบกลับมาเช่นเดียวกัน

“ทีวี่นี่...รวมที่พักและไกด์นำทางให้ผมด้วยริเปล่าครับ?”

“โดยปกติแล้วถ้าลูกค้าเดินทางไปกับเราเป็นคณะ เราจะจัดไกด์ไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวกลุ่มละหนึ่งคนอยู่แล้วค่ะ แต่ถ้าหากต้องการไกด์นำทางส่วนตัวเป็นพิเศษ ในส่วนนี้ทางบริษัทเราก็สามารถจัดหาให้ได้ค่ะ แต่จะมีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นมาในส่วนนี้ตรงนี้นะคะ ไม่ทราบว่าคุณต้องการจะเลือกแพ็คเกจไหนดีคะ” คนพูดยังคงมีท่าทีชัดเจนอยู่ เห็นได้ชัดจากแก้มเนียนใสที่แดงปลั่งราวกับผลเชอรี่

“ผมขอเป็นไกด์ส่วนตัวครับ แล้วเรื่องของโรงแรมล่ะครับ” ไชซีเกะ เลิกคว่ำถามในข้อสงสัยที่หญิงสาวยังไม่ได้ตอบเขาในคราแรก

“เออ...อ...ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ทางเราจะติดต่อประสานงานจองห้องพักกับทางโรงแรมในเครือไวให้ค่ะ”

ขนาดพนักงานสาวไม่มีโอกาสได้เห็นแววตาคมกริบดุจพญาเหยี่ยวอันแสนเฝ้ายวนดึงดูตภายใต้แว่นสีขานั้น หล่อนยังพานจะเป็นลมกับความหล่อเหลาของคนตรงหน้าเสียให้ได้ กระทั่งพูดติดๆ ขัดๆ เหมือนจะหายใจไม่ออก เมื่อต้องพยายามต้านทานเสน่ห์อันเกินห้ามใจของหนุ่มญี่ปุ่น เพื่อหันมาตั้งสติของตนให้มัน ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปไม่ให้วอกแวกต่อสิ่งเร้าตรงหน้า

“นั่นผมจองทัวร์นี้พร้อมโรงแรมกับไกด์นำทางส่วนตัวด้วยครับ”

“ได้ค่ะ”

หลังจากนั้นพนักงานสาวได้นำเอกสารมาให้หนุ่มญี่ปุ่นทำตามขั้นตอนต่างๆ ของทางบริษัท และชำระค่าใช้จ่ายมัดจำในบางส่วนก่อน

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” หล่อนยิ้มกว้างพลาบอธิบายถึงกำหนดการต่างๆ อย่างคร่าวๆ “พอไปถึงที่นั่นจะมีไกด์ส่วนตัวมารอรับคุณอยู่ที่ท่ารถเพื่อพาคุณไปลงทะเบียนชำระค่าใช้จ่ายส่วนที่เหลือ หลังจากนั้นไกด์ถึงจะพาคุณไปเช็คอินในโรงแรมที่เราจองไว้ให้ค่ะ ส่วนโปรแกรมท่องเที่ยวจะอยู่ในเอกสารของนี้ค่ะ”

“ขอบคุณครับ” โชชีเกาะรับซองเอกสารมาไว้ในมือ แล้วจัดการมัดมันลงในกระเป๋าเดินทาง ก่อนจะหันมาส่งยิ้มขอบคุณแก่หญิงสาวที่อำนวยความสะดวกให้แก่เขา

เมื่อเสร็จสิ้นธุระแล้ว ร่างสูงจึงใช้เวลาที่เหลือก่อนการเดินทางด้วยการหาที่เติมพลังให้แก่ปากท้องของตนเป็นสิ่งถัดไป ตั้งแต่ลงมาจากรถชายหนุ่มยังไม่ได้ทานอะไรเลยแม้แต่ น้ำเปล่า เพราะต้องติดแหงกอยู่ในรถแท็กซี่หลายชั่วโมง จากการจราจรที่ติดขัดบนท้องถนนในกรุงเทพมหานครแห่งนี้สมดังคำรำลือ

อันที่จริงแล้วคนระดับเจ้าพ่อมาเฟียญี่ปุ่นอย่างเขา...ไอคาวะ โชชีเกะ ไม่จำเป็นต้องลำบากลำบากนึ่งงุ่นง่านที่ค้ำอึ้งแรมหรือต้องเดินทางมาตามลำพังเช่นนี้เลยสักนิด หากมิใช่เพราะรัฐระแคะระคายถึงเหตุร้ายที่กำลังจะเกิดแก่นางอายะโนะ มิกะ ผู้เป็นบุพการี ซึ่งพำนักพักพิงอยู่ยังดินแดนแห่งสยามนี้กับครอบครัวของนางนวลพรรณ บริษัทฯ เพื่อนชาวไทยของท่านที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยสาว ๆ ขณะมารดาของตนยังอยู่ญี่ปุ่น ก่อนตัวเขาจะล้มตาขึ้นมาดูโลกใบนี้เสียด้วยซ้ำ

ตามข่าวที่ได้รับรายงานมานั้น ท่านแม่ของเขากำลังถูกฝ่ายปรปักษ์ที่เป็นแก๊งยากูซ่าคู่แข่งหมายเอาชีวิต จากเหตุผลบางประการที่ตัวเขาเองก็ยังไม่ทราบแน่ชัด แต่สามารถคาดเดาได้ว่า การวางแผนลอบสังหารในครั้งนี้คงสืบเนื่องมาจากผู้เป็นบุตรชายเช่นเขาอย่างแน่นอน

ดังนั้นชายหนุ่มจึงรีบรุดเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลจากถิ่นฐานบ้านเกิดมาในทันที เพื่อปกป้องคุ้มครองบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งด้วยตนเอง โดย

การออกอุบายให้ริวที่ติดตามมาช่วยเหลือมารดาด้วยกันในคราวนี้เดินทาง
ล่องหน้าไปยังเชียงใหม่ก่อนตนโดยทางเครื่องบิน เพื่อคอยหลอกล่อศัตรู
และให้ความอารักขาแก่บุพการีของเขาอย่างเร่งด่วน ส่วนตัวเขานั้นจะ
ติดตามไปอย่างเงียบเชียบในภายหลัง

เพราะหากนายใหญ่แห่งตระกูลซากาโมได้ได้รับรู้ว่า เขาปล่อย
ท่านยาโซโกะทิ้งไว้ที่ญี่ปุ่นตามลำพัง และได้แต่คอยบัญชาการคนสนิท
อย่างทานากะให้ควบคุมดูแลกิจการทั้งหมดแทนตนชั่วคราวในระหว่างนี้
ละก็ เขาเกรงว่าพวกมันอาจถือโอกาสเข้าบ้านป่วนโค่นล้มตระกูลไอคาวะก็
เป็นได้

และเพื่อที่จะไม่ให้เหตุการณ์ร้ายๆ เช่นนั้นเกิดขึ้น โซซึเกะจึง
จำเป็นต้องเดินทางมาอย่างเงา ไร้ซึ่งร่องรอยอันใด มิให้ฝ่ายศัตรูล่วงรู้ถึง
ความเคลื่อนไหวของเขาได้ เขาจึงเลือกโดยสารไปกับคณะทัวร์เหมือนตั้ง
นักท่องเที่ยวทั่วไป เพื่อให้พวกมันคาดไม่ถึงว่าคนระดับเขาจะเดินทางไป
อย่างเรียบง่ายและแสนธรรมดาเช่นนี้

ส่วนอีกหนึ่งเหตุผลที่เขาตัดสินใจแฝงเร้นไปกับคณะทัวร์นั้น ก็เพื่อ
สืบหาไ้มือสังหารกระจอกที่บังอาจมุ่งร้ายต่อท่านแม่ของตน เพราะมัน
เท่ากับเป็นการอาชญากรรมล้ำค้ำคิดต่อกรกับเขา...ผู้ทรงอิทธิพลเหนืออาณา
เขตประเทศญี่ปุ่น นายใหญ่แห่ง ไอคาวะกรุ๊ป! ด้วยเช่นกัน

ระหว่างที่โซซึเกะกำลังคิดทบทวนถึงแผนการอยู่ภายในใจ สองขา
ก็เดินมาถึงร้านอาหารขนาดเล็กที่ตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่แฝงไว้ซึ่งความ

หรรษา ชายหนุ่มจึงก้าวเข้าไปในร้านแห่งนี้ เพื่อหาของกินมาดับความหิว
โหยของตนโดยพลัน

“สวัสดิ์ค่ะ มาที่นี่คะ?” พนักงานสาวร่างเล็กหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก
เอ่ยทักทายอย่างเบิกบาน ดวงตาเป็นประกาย เมื่อเห็นว่าแขกผู้มาเยือน
เป็นชายหนุ่มรูปงาม สูงยาวเข้าดี ตรงสเปคหล่อจนเป็นที่สุด

โซซีเกะมองอากัปภิกขยานั้นแล้วก็พลันคาดเดาถึงท่าทางของสาว
ตรงหน้าได้ในทันทีว่าจะเป็นเช่นไรต่อไป เพราะแววตาซุกซนซึ่งฉายชัด
ออกมาจากดวงหน้าหวานนั้น บ่งบอกให้เขารับรู้ได้ว่า เจ้าหล่อนมิได้แตกต่าง
ไปจากหญิงสองคนที่เขาเพิ่งพานพบมาสักเท่าไรนัก

‘เอาอีกแล้ว...เจอแต่พวกที่เห็นผู้ชายเป็นไม่ได้เข้าอีกรายแล้วสิ’

โซซีเกะคิดอย่างเบื่อหน่าย แต่ทว่ายังคงส่งยิ้มบางๆ ให้หญิงสาว
คนที่สามซึ่งตนได้พบเจอในวันนี้ เจกเช่นเดียวกับสาวสวยสองคนแรก

“ที่เดียวครับ” โซซีเกะตอบกลับอย่างสุภาพ ก่อนที่พนักงานคน
ดังกล่าวจะพาเขาไปนั่งยังบริเวณริมหน้าต่าง เพื่อให้เขาสามารถชมวิ
ทิวทัศน์ของถนนข้าวสารยามสนธยาได้ถนัดตา

“เมนูค่ะ อีกห้านาที ดิฉันจะกลับมารับออเดอร์นะคะ” หล่อนบอก
แล้วเดินไปต้อนรับแขกต่างชาติรายอื่นที่เพิ่งเดินตามหลังหนุ่มญี่ปุ่นเข้ามา
ใหม่ต่อทันที

จากนั้นเพียงไม่นาน พนักงานสาวคนเดิมก็เดินกลับมารับออเดอร์
จากเขาด้วยท่าทางยิ้มแย้มแจ่มใสเช่นเคย

“ไม่ทราบว่าจะรับอะไรดีคะ?”

“ผมขอข้าวผัดแฮมใส่ไข่ดาวหนึ่งที แล้วก็ชาเย็นหนึ่งแก้วครับ”
ชายหนุ่มเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษ

“คะ รออาหารประมาณสิบนาทีนะคะ”

พนักงานสาวหันมาชำเลืองมองลูกค้าหนุ่มน้อยตามันวาวโดยไม่คิดจะปิดบัง แต่ก็ยังไม่สามารถเรียกร้องให้ชายหนุ่มบังเกิดความกระตือรือร้นหรือใส่ใจในตัวหล่อนเลยแม้เพียงนิด สาวน้อยจึงมีสีหน้าเฉื่อยลง ก่อนจะเดินถอยหลังกลับไปปฏิบัติหน้าที่ของตนต่ออย่างผิิดหวัง

ครั้นพอคล้อยหลังเด็กสาวไปแล้ว โซซี้เกะจึงหยิบโทรศัพท์มือถือถือรุ่นล่าสุดที่รองรับเทคโนโลยีทุกอย่างจากญี่ปุ่น ทำให้สามารถนำไปใช้นอกประเทศได้อย่างสบายๆ ขึ้นมากดโทรหาคนสนิทในระหว่างที่กำลังรออาหารอยู่

“ริว แก่ไปถึงเชียงใหม่ยัง?” เขากรอกเสียงไปตามสัญญาณหลังจากได้ยินเสียงตอบรับจากปลายสาย

“มาถึงแล้วครับ ตอนนี่ผมเจอบ้านพักที่ท่านโซซี้เกะเขียนไว้แล้ว จะให้ผมดำเนินการตามแผนเลยหรือไม่ครับ?” ลูกน้องหนุ่มขานรับอย่างเตรียมพร้อม เพียงแค่รอคำบัญชาจากผู้เป็นนายเท่านั้น

“ยังไม่ต้อง รอดูสถานการณ์ไปก่อน ว่าแต่แกเจอไอ้หน้ากะระจอกนั้นบ้างไหม?” รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมปรากฏขึ้นบนมุมปาก เมื่อเอ่ยถึงพวกมดปลวกที่กำแหงอาจเอือมมากระตุกหมวดพยัคฆ์เช่นเขา

“สถานการณ์ทุกอย่างปกติดีครับ ผมแอบซุ่มดูอยู่แถวๆ นี้ตลอดเวลา แต่ยังไม่เห็นใครที่ดูเหมือนจะเป็นมือปืนเฉียดเข้าใกล้บ้านของ

ท่านโอคุซามะเลยสักคนครับ” วิวเรียกขานมารดาของเจ้านายหนุ่มอย่าง นบนอบ โดยให้เกียรติตามธรรมเนียมของญี่ปุ่น ซึ่งต้องขนานนามนาย ผู้หญิงว่าโอคุซามะ

“ดี ถ้าอย่างนั้นก็ไม่จำเป็นจะต้องหลบซ่อนอีกแล้ว แกเผยตัวต่อ หน้าท่านแม่ได้เลย” ชายหนุ่มตัดสินใจปรับเปลี่ยนแผนโดยกะทันหัน พลัง กำชับลูกน้องอย่างจริงจังว่า “แล้วก็ส่งของดูต่างหน้าที่มีเพียงชิ้นเดียวใน โลกให้แก่ท่าน ท่านแม่จะทราบทันทีว่าแกคือคนที่ฉันส่งไปคุ้มครองท่าน จริงๆ”

เจ้าพ่อหนุ่มนั่งด้วยท่าที่สบายๆ ไม่ทุกซักร้อนอันใดติดกับก่อนหน้านี้ เพราะเขาได้รับรู้แล้วว่าคนสนิทฝีมือดีได้ไปถึงยังที่หมาย และพร้อมจะ ปกป้องดูแลผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เขารักยิ่งเปรียบร้อยแล้ว

“ครับนายท่าน” วิวรับคำด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเคารพนับถือ อย่างเห็นได้ชัด

“อีกเรื่องหนึ่ง แกช่วยหันเหความสนใจของพวกมันไปที่ตัวแกที ทำ ให้พวกมันเข้าใจว่าฉันส่งแค่แกไปคอยอารักขาท่านแม่เท่านั้น ส่วนตัวฉัน ยังทำงานอยู่ที่ญี่ปุ่นตามปกติ”

“ท่านโชชิเกะเป็นห่วงท่านโชโกะโอะคุซันไชรีเปล่าครับ?” วิวถาม ถึงนายหญิงโชโกะ ผู้เป็นใหญ่แห่งตระกูลด้วยความรู้ใจเจ้านายหนุ่ม

“นั่นก็ถูก แต่ที่ทำอย่างนี้เพราะฉันจะได้ไปตามหาไอ้มือปืน สมัครเล่นคนนั้นได้อย่างสะดวก ไม่ต้องคอยระแวงว่าพวกซากาโมได้มันจะ ตลบหลังสร้างความวุ่นวายที่ญี่ปุ่นอีก”

“ได้ครับ ท่านโชชีเกะ”

“ฝากดูแลท่านแม่ด้วยนะริว ฉันคงพบหน้าท่านตอนนี้ไม่ได้ด้วยเหตุผลหลายอย่าง ที่สำคัญฉันไม่อยากจะพวกรากาโมได้มันรู้แกว่าตัวฉันอยู่ที่เมืองไทยไม่ใช่ญี่ปุ่น!”

“ครับท่าน” ลูกน้องหนุ่มรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ขอบใจมาก ริว”

ชายหนุ่มรีบวางสายลง เมื่อเห็นว่าอาหารที่ตนส่งไปนั้นกำลังจะมาเสิร์ฟ พร้อมกับร่างของพนักงานสาวคนเดิม

“ขออนุญาตเสิร์ฟอาหารค่ะ”

หล่อนเพียรชมัายชายตาให้ท่าแก่ลูกค้าหนุ่มอย่างเปิดเผยเต็มที่โดยไม่สนใจต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับของทางร้าน เหมือนดังเช่นทุกคราวในยามที่เจ้าหล่อนเจอจะเจอบุรุษผู้นำพึงพอใจ ยิ่งเฉพาะกับหนุ่มญี่ปุ่นที่เพิ่งทำให้หล่อนเสียหน้าเป็นครั้งแรกด้วยแล้ว หญิงสาวยิ่งรู้สึกอยากเอาชนะความเย่อหยิ่งนั้นมากขึ้นเป็นทวีคูณ

“ขอบคุณครับ” โชชีเกะเอ่ยขึ้นเรื่อยๆ ถึงแม้จะถูกรบกวนใจจากท่วงท่าซึ่งพยายามแสดงออกว่าตนนั้นยังเป็นสาวน้อยวัยสดใสก็ตามที แต่เขาก็ยังคงสงวนท่าที เลือกว่าจะเบนความสนใจไปยังอาหารและทัศนียภาพตรงหน้าแทนเสีย

เพียงสักพัก คนที่พยายามชมัายชายตาให้ลูกค้าก็จำต้องเดินกลับไปทำงานต่ออย่างอับอายขายหน้า เมื่อหนุ่มต่างชาติมิได้ใยดีในเสน่ห์ของตนเลยแม้แต่น้อย

หลังจากคนนำราคาญเดินออกไปแล้ว ไชซีเกะจึงนั่งรับประทานอาหารตรงหน้าอย่างสบายใจ พลังจิตต่อไปว่าหลังจากที่ทานอาหารอิ่มหน้าดีแล้ว เขาอยากจะเดินเยี่ยมชมใจกลางเมืองกรุงอย่างเกาะรัตนโกสินทร์ให้ทั่วเป็นการฆ่าเวลาสักหน่อย ก่อนจะกลับมาขึ้นรถทัวร์ยังถนนข้าวสารนี้อีกครั้งในเวลาพลบค่ำ

สองหนุ่มฝาแฝดแห่งตระกูลชากาโมโด้ ประธานแห่งแก๊งยากูซ่าซึ่งเปรียบเสมือนประหนึ่งผู้คุมบังเหียนญี่ปุ่นในด้านมืด และเป็นคู่แข่งคนสำคัญของกลุ่มมาเฟียผู้ทรงอิทธิพลอย่างไอคาวะก็รูป กำลังนั่งสนทนากันอยู่อย่างสบายอารมณ์ ภายในห้องทำงานของชากาโมโด้ อากิ ฝาแฝดผู้พี่

โดยหัวข้อที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น เกี่ยวข้องกับเรื่องของหัวหน้าหนุ่มรุ่นพี่ที่เป็นเสี้ยนหนามอย่างไชซีเกะ ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของไอคาวะ ไอซามุ อดีตตำนานมาเฟียแห่งคาเงะ โนะ อิคคะ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ตระกูลแห่งเงา ซึ่งสิ้นชีพไปเมื่อสิบปีก่อนเพราะโรคภัยอย่างมະเว็ง

“อากิ นายแน่ใจนะว่าไชซีเกะจะบินไปเมืองไทยตามที่คิดไว้ สายของฉันที่นั่นรายงานมาว่าไม่พบชื่อของมันทั้งในโรงแรมและสายการบินใหญ่ๆ เลย ที่พบก็มีแต่ชื่อไดยะ ริว ลูกน้องก็กกอกของมันเท่านั้น และตอนนี้ยังมีรายงานเข้ามาอีกว่า ไอริวมันคอยอารักขาแม่ของไชซีเกะอย่างเปิดเผยแล้วด้วย นายจะเอาอย่างไรต่อไป” คาอิแฝดผู้น้องรายงานในสิ่งที่

พี่ชายของตนมอบหมายให้เขาไปตามสืบเสาะหาข่าวสาร พลังนึกเป็นกังวลถึงเรื่องที่พี่ชายคิดการอยู่ไม่ได้

“ฮะ ฮะ ฮ่า ไม่ต้องห่วงไปหรอกคาคอิ ถึงยังงงโงะก็ก็ต้องไปช่วยแม่มันที่เมืองไทยอยู่ดี” ข่าวล่ำที่ได้รับรายงานมานั้น ช่างแตกต่างตรงข้ามกับท่าทางเปรมอูราของคองฟิงเสียเหลือเกิน “ฉันก็คิดไว้แล้วละว่า สายของนายไม่น่าจะพบข้อมูลของมันหรอก เพราะคนอย่างมันคงไม่โง่เดินทางไปอย่างเอิกเกริก ให้พวกเรารู้ความเคลื่อนไหวได้อยู่แล้ว ถ้าพบสิแปลก”

ดวงตาเล็กเรียวยาวเยี่ยงคนเจ้าเล่ห์ มองน้องชายอย่างต้องการจะสื่อความนัยที่เขาไม่ได้เอ่ยออกมา

“หมายความว่า...นายคิดเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ใช่ไหม?” คาคอิขมวดคิ้วเอ่ยถามอย่างสงสัย พลังครุ่นคิดตามคำพูดของพี่ชาย

“ฮะ ฮ่า โรนินอย่างพวกเราก็ต้องคิดคำนวณถึงผลลัพธ์ที่จะตามมา ก่อนจะลงมือทำอะไรล่วงหน้าหน่อยสิ ไม่อย่างนั้นตระกูลเก่าแก่อย่างพวกเราคงอยู่ไม่ได้จนถึงทุกวันนี้หรอก”

แฝดผู้พี่กล่าวถึงฉายาที่ตระกูลของตนได้รับสมญานามมา อันสืบเนื่องมาจากการที่ตระกูลของตนนั้นเคยเป็น โรนิน หรือพวกซามูไรไร้เจ้านายในสมัยก่อน และสามารถเติบโตใหญ่ขึ้นมาได้ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษกาลด้วยการอ้างตัวเป็นผู้รับใช้ ไชกุณ แม่ทัพผู้มีอำนาจทางการทหารสูงสุดคอยรีดไถเก็บเงินค่าคุ้มครองจากชาวบ้าน โดยใช้เพลงดาบของสำนักซาคา

โมได้ต่อสู้กับเหล่าศัตรูในสมัยเอโดะ ซึ่งเป็นยุคในสมัยก่อนของคนญี่ปุ่นที่ปกครองโดยรัฐบาลทหารและมีเมืองหลวงอยู่ที่เกียวโต

บ่อยครั้งที่คนในต้นตระกูลใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่รบราฆ่าฟันกับข้าศึก เพื่อแย่งชิงดินแดน เงินตรา และอำนาจ จนในที่สุดก็สามารถแผ่ขยายทั้งอิทธิพลบารมี ทรัพย์สินเงินทอง และกองกำลังไพร่พล รวบรวมกันสร้างอาณาจักรของตนได้ในเวลาต่อมา ดังนั้นตระกูลซากาโมโด้ของเขา จึงได้ฉายาว่าเป็น 'โรนินแห่งยุคปัจจุบัน' ด้วยประการนี้

แล้วสิ่งสำคัญที่ตกทอดจากคนรุ่นก่อนมาสู่สองพี่น้องฝาแฝดนี้ ก็ได้แบ่งแยกกันไปตามความถนัดของแต่ละฝ่ายอย่างเท่าเทียม ซากาโมโด้ อากิ ฝาแฝดผู้พี่มีท่าทีสุขุมรอบคอบ เปี่ยมไปด้วยความอามหิตเลื้อยเย็น ซึ่งซุกซ่อนไว้ภายใต้หน้ากากอันยิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทางอ่อนโยน และเป็นมิตรกับทุกคนที่ได้พบเห็น แต่ใครจะรู้บ้างว่าใบหน้าอันแสนใจดีมีเมตตา นั้นกลับแฝงไปด้วยความคิดกักขฬะชั่วร้าย ใครก็ตามที่หัวหน้าแก้งหมายหัวไว้ ไม่มีวันรอดพ้นไปจากเงื้อมมือซาตานเช่นเขาได้

อากิ... อาจมิใช่คนมุกตะลุมเล็ดร้อน ประหัตประหารฆ่าฟันปรปักษ์ ซึ้งๆ หน้า แต่เขาสามารถทำให้อริค่อยๆ แตกดับไปอย่างเชื่องช้าทรมานได้ ด้วยความหลักแหลมของตน

เพราะบุคลิกลักษณะของแฝดผู้พี่ที่เป็นเช่นนี้เอง จึงเหมาะสมที่จะได้รับสิทธิ์ในการสืบทอดกิจการด้านสถานบันเทิงเริงรมย์ที่วูกุสาร์ทิซที่อยู่ภายใต้ศักราชแห่งตระกูลซากาโมโด้ ไม่ว่าจะเป็นร้านค้าธรรมดาไปจนถึง ผับ เทค สถานบริการโสเภณี บ่อนการพนัน หรือแม้แต่การแหล่งปล่อย

เงินกู้ มีศูนย์กลางใหญ่อยู่ที่ถนนชินจูกุ ซึ่งเป็นแหล่งรวมบรรดาสมัครพรรคพวกยากูซ่ากลุ่มเล็กกลุ่มน้อยที่สวามิภักดิ์ต่อเขา โดยทำหน้าที่เก็บ ซาไคยะ หรือเงินช่วยเหลือจากค่าที่ดินและค่าคุ้มครองจากร้านรวงทั้งหลายที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตนี้ เพื่อส่งรายรับเหล่านี้แก่ คุมิโง หรือหน้าหน้าผู้กุมอำนาจทั้งปวงภายในแก๊งเฮียงเขา

ในขณะที่รูปลักษณะภายนอกของเขามักจะตบตาผู้คนที่รายล้อมอยู่รอบๆ ตัวได้อย่างแนบเนียน ความหล่อเหลาของนายใหญ่แห่งตระกูลซากาโมโด้ไม่เป็นสองรองใคร มันก่อกำเนิดขึ้นมาเป็นโครงหน้าละมุน ไม่ว่าจะเป็หน้าเรียวกวีหรือผิวขาวเนียนละเอียด และดวงตาคมเรียวเล็กที่รับกับจมูกโด่งเป็นสัน ตรงปลายจมูกนั้นงุ้มงุ้มได้รูปสวยงามอย่างคนเจ้าเล่ห์ พอเหมาะพอเจาะกับปากหยักหนาได้สัดส่วนแห่งบุรุษเพศยิ่งนัก อีกทั้งผมเส้นเล็กที่เกาะกลุ่มรวมตัวกันเป็นช่อๆ อันเกิดจากการจัดเซตแต่งทรงผมมาเป็นอย่างดี ก็ยังทำให้ผมที่ยาวระไบหูเข้ารูปเข้ารอยรับกับใบหน้าของเจ้าตัวอย่างที่สุด

ส่วนคาอิฟาแฝดผู้นองนั้น แม้จะมีใบหน้าถอดแบบมาจากแฝดผู้พี่ ทุกกระเปียดนิ้ว และมีลักษณะนิสัยสุขุมลุ่มลึก รอบคอบ เก่งกล้าสามารถ ไม่ต่างไปจากผู้เป็นพี่โดยแท้ ทว่าแฝดน้องเช่นเขากลับมีคุณภาพอ่อนโยน และมีเมตตากรุณาล้นเหลือเหนือกว่าพี่ชายร่วมสายเลือดนัก

ถึงแม้ว่าทั้งสองมีจะรังสีเช่นฆาโหดเหี้ยมไม่แตกต่างกัน แต่คาอิกกลับมีความจริงใจแก่ผู้ที่คบหาด้วย ไม่เว้นแม้แต่ศัตรูหรือบรรดาลูกน้องที่มอบกายถวายความจงรักภักดีให้แก่เขา และทั้งที่คาอิมิด้วงตาดุดันเย็นชา

เหมือนเช่นอาทิทุกประการ แต่กลับแฝงเร้นไว้ด้วยความอ่อนโยนที่เคลือบ
ฉายอยู่ในแววตาคู่นั้น

จากการที่มีอุปนิสัยเฉกเช่นนี้เอง คาอิจจึงกลายเป็นผู้สืบทอด
กิจการด้านสำนักเพลงดาบ ซึ่งเป็นหนึ่งในญี่ปุ่นได้อย่างเหมาะสม เพราะ
คาอิจมีความถนัดและมีฝีมือดาบเป็นเลิศ จากที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่าง
หนักตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย อีกทั้งยังสามารถช้อใจบรรดาลูกน้องที่อยู่ภายใต้
สังกัดของตนไว้ได้ด้วยความจริงใจที่น่ายำเกรง จนกลุ่มคนในปกครอง
เคารพเทิดทูนเขาถึงขนาดพร้อมยอมสละชีพพลีกายให้ผู้นั้นเป็นนายใหญ่ของ
ตนได้อย่างไม่ลังเล สิ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะทั้งหมดที่มีอยู่ในตัวคาอิจแต่
เพียงผู้เดียว และมีอาจหาได้จากแผ่นดินผู้พี่

แต่หากจะกล่าวตามความเป็นจริงแล้ว พี่ชายหนุ่มไม่ยอมจ้งงาน
ด้านบริหาร เพราะเขาไม่ต้องการให้เกิดศึกชิงตำแหน่งประมุขระหว่างพี่
น้อง จึงเลือกจะดูแลโรงฝึกอันเป็นงานที่ตนรักมากกว่า

นอกจากความต่างในด้านบุคลิกลักษณะนิสัยแล้ว คาอิจยังมี
รสนิยมความชื่นชอบที่แปลกแหวกไปจากอาทิมากมายนัก อาทินั้นจะไว้
ผมสั้น ตัดทรงได้รูปสวยงาม แต่คาอิจกลับเลือกที่จะไว้ผมยาวสลวยจนถึง
กลางหลัง แล้วรวบมัดไว้เพียงหลวมๆ โดยทำการชอยสไลด์จัดแต่งทรงผม
ด้านบนให้เหลือเป็นปอยเล็กๆ ไว้ทางด้านหลัง ซึ่งรูปลักษณะแปลกตาเช่นนี้
กลับยิ่งขับให้แผ่นดินน้องมีเสน่ห์น่าหลงใหลไม่แพ้แผ่นดินผู้พี่เลยแม้แต่น้อย

“ถ้านายมั่นใจขนาดนั้นก็โอเค แล้วนายจะให้ฉันส่งลูกน้องที่เมืองไทยต่ออย่างไร” คาอิถามถึงแผนการขั้นถัดไปจากคนต้นคิดกลอุบายทั้งหมด

“นายสั่งให้ลูกน้องตามประกบไอ้ริวกับแม่ของมันไว้ให้ดี แล้วให้มือปืนคนไทยที่เราจ้างไว้ทำที่เหมือนจะคอยหาโอกาสเก็บแม่มัน แต่ยังไม่ต้องลงมือจริงๆ แค่คอยหลอกล่อให้พวกมันประสาทเสียเล่นๆ ก็พอ”

อากิยัมแยมอย่างเบิกบานใจจนตาหยีหรือเล็กลง รวากับว่าเจ้าตัวนี้กำลังรู้สึกสนุกสนานไปกับการล่าเหยื่อเสียเต็มประดา

“หมายความว่าที่นายทำมาทั้งหมดนี้ ก็เพื่อล่อให้ไซซีเกาะเดินทางไปเมืองไทยและถ่วงเวลาหมอนั่นไว้ให้นานที่สุด นายจะได้เล่นเกมสะกดขี่ ไม่สิ...ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ จริงๆ แล้วจุดประสงค์ของนายไม่ได้ต้องการจะฆ่าแม่ของหมอนั่นตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแค่ต้องการจะเขี่ยหมอนั่นไปให้พ้นทางเท่านั้น” โบหน้าคมเข้มที่ถอดพิมพ์มาจากผู้เป็นพี่เอ่ยถามอย่างเริ่มรู้เท่าทันแผนการในบัดดล

“บิงโก! นายนี่สมกับเป็นน้องชายของฉันจริงๆ” อากิยัมร่าอย่างอารมณ์ดีที่น้องชายเข้าใจแผนการของเขาได้อย่างง่ายดาย โดยมีต้องเสียเวลาอธิบายให้ยืดยาว

“แต่ฉันถามจริงๆ เอะ ถ้านายแค่ต้องการถ่วงเวลาเท่านั้น ทำไมนายไม่ใช้คนของเราไปจัดการละไม่เห็นจำเป็นต้องจ้างมือปืนสมัครเล่นคนนั้นเลยนี่นา” คาอิถามถึงข้อกังขาของตน

“ง่ายๆ เลย ฉันไม่ต้องการส่งคนดีมีฝีมือไปทำงานนี้ เพราะฉันไม่ได้คาดหวังถึงผลสำเร็จของมันไง”

อาทิเห็นสีหน้างวยงงสงสัยในคำเฉลยของเขา จึงอธิบายต่อไปให้คนน้องเข้าใจทะเลาะไปร้อง

“นายลองคิดดูสิว่า ถ้าฉันส่งลูกน้องเก่งๆ ไป แล้วดันพลาดทำงานง่ายๆ แค่นี้ไม่สำเร็จ หมอนั่นก็จะรู้ทันทีว่าเป้าหมายที่แท้จริงของฉันแค่จะถ่วงเวลา ไม่ได้ต้องการฆ่าแม่ของมันจริงๆ”

“นายเลยต้องส่งมือปิ่นเซ่อๆ ไปจัดการแทน” คาอิต่อให้ เมื่อเริ่มเข้าใจในความคิดของคนเป็นพี่

“ถูกต้อง และที่สำคัญถ้าส่งลูกน้องของเราไป ก็ต้องมานั่งคิดแผนอีกว่าจะลักลอบเอาอาวุธเข้าไปยังไงโดยไม่ให้ด่านในไทยสามารถตรวจจับได้”

อาทินั่งเท้าคางระหว่างที่กำลังอธิบายถึงเหตุและผลจากข้อสงสัยของแผ่นดินอง อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของชายหนุ่มรู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เมื่อแผนการของตนไม่หลุดรอดออกไปนอกเหนือการควบคุม

คาอิฟังพินิจพิจารณาอาทิกับปรีชาของพี่ชายที่เกิดห่างจากเขาเพียงแค่เสี้ยววินาทีด้วยความรู้สึกชื่นชมหากจะเทียบกันแล้ว เขายังมีวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่ากับพี่ชายนัก สิ่งต่างๆ ที่อาทิคิดนั้นอย่างน้อยที่สุด...เจ้าตัวจะต้องทบทวนไตร่ตรองคำนวณถึงผลได้ผลเสียก่อน แล้วจึงเลือกเส้นทางที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุด เพื่อผลประโยชน์สูงสุดของตนเป็นที่ตั้ง

“เข้าใจแล้ว งั้นฉันจะรีบไปทำตามแผนที่นายวางไว้ก่อนก็แล้วกัน”
คนพูดลุกขึ้น เพื่อไปดำเนินการตามแผนการของพี่ชายต่ออย่างรวดเร็ว

“อืม...ขอบใจนายมาก” อาภิมองตามร่างสูงของน้องชายฝาแฝด
จนกระทั่งลับหายไปจากห้องทำงานในคฤหาสน์สไตล์ตะวันตกของเขา
พร้อมทั้งครุ่นคิดถึงแผนการต่อไปในหัวสมองอันหลักแหลม

เหตุที่เขาจำเป็นต้องคิดตรึกตรองกลยุทธ์เป็นร้อยเป็นพันสารพัดวิธีนั้น
เป็นเพราะคู่แข่งของตระกูลโรนินคือ คาเงะ โนะ อิคะ เจ้าของสมญานาม
'ตระกูลเงา' แห่งญี่ปุ่น ซึ่งได้รับมาจากอิทธิพลที่แผ่ขยายขจรขจายมา
ตั้งแต่สมัยเจ้าตระกูลรุ่นก่อนๆ ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็น ไคเมียว ตำแหน่ง
สูงสุดของซามูไรระดับหัวหน้าหรือขุนนางในสมัยเอโดะ ฉะนั้นเรื่องความ
เก่งกาจและฉลาดปราดเปรื่องจึงไม่ต้องพูดถึง เพราะจวบจนทุกวันนี้
ตระกูลไอคาวะภายใต้การนำของโซซึเกะก็ยังคงครองความเป็นหนึ่งที่ทรง
อิทธิพลครอบคลุมเหนือญี่ปุ่น โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ ราวกับเป็นผู้
บัญชาการให้ทุกหมู่เหล่าขับเคลื่อนเดินหน้าไปตามวัตถุประสงค์แห่งวงศ์
สกุล

ด้วยเหตุนี้ตระกูลของคู่ปรับหนุ่มจึงมีอำนาจเด็ดขาดอยู่เบื้องหลัง
อย่างแท้จริง ผิดแฉกจากตระกูลซากาโมโต้ของตนเป็นนักหนา เพราะ
ถึงแม้ว่าทั้งสองวงศ์วานจะเติบโตใหญ่มาจากยุคเดียวกัน แต่กลับต่างกันราว
ฟ้ากับดิน ในเมื่อตระกูลของเขาเป็นเพียงแค่ซามูไรรับจ้าง ไร้
ยศถาบรรดาศักดิ์ใดๆ และยังมีอาจมีชัยผงาดขึ้นมาเป็นหนึ่งในเหนือตระกูล
ไอคาวะได้จนถึงทุกวันนี้

“ใครเป็นคนไปรับคนกะทัวร์ที่จะขึ้นมาเชียงใหม่ในวันพรุ่งนี้
จ๊ะ” เจ้าของบริษัททัวร์เล็กๆ ในเชียงใหม่อย่างศรีสุดาเอ่ยถามพนักงาน
ทั้งหมดที่มีเพียงแค่มือถึงหกคนเท่านั้น

“พี่เกศไปรับค่ะ” ต้นข้าว ทองเมธิ หนึ่งในมัคคุเทศก์สาวมือใหม่ไฟ
แรงที่เพิ่งเข้ามาร่วมงานในบริษัทเล็กๆ แห่งนี้ได้เพียงสามเดือนกว่าเป็น
ผู้ตอบคำถามนั้น พางเอ่ยถาม “มีสูมีอะไรรู้เปล่าคะ?”

“นิดหน่อยจ๊ะ ถ้าจำไม่ผิด พรุ่งนี้เป็นวันหยุดของนกกับมะปรางค์ ก็
จะเหลือแค่ข้าวกับเมที่ต้องเข้ามาทำงานในออฟฟิศ ส่วนอูก็ยังคงติดกรูทัวร์
ที่มาลงเมื่อสองสามวันก่อนใช่ใหมจ๊ะ?”

เจ้าของบริษัททัวร์ขมวดคิ้วมุ่นเพื่อหาทางออกให้กับปัญหาที่กำลัง
เกิดขึ้น เมื่อหล่อนได้รับแจ้งจากบริษัทนายหน้าทางกรุงเทพฯ มีแขกท่าน
หนึ่งกำลังเดินทางมากับคนกะทัวร์ในวันพรุ่งนี้ต้องการไกด์ส่วนตัวหนึ่งคน
พร้อมโรงแรมที่พัก แต่บริษัทของหล่อนติดปัญหาในเรื่องของพนักงานที่มี
ไม่เพียงพอ เพราะทุกคนต่างก็มีงานล้นมือ ไหนจะต้องเป็นไกด์นำทาง
ให้แก่นักท่องเที่ยวต่างแดน งานจิปาตะ การรับจองทัวร์ งานเอกสาร และ
การทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายภายในสำนักงานควบคู่กันไป ทำให้หล่อนไม่
กล้าเอ่ยปากขอร้องสิ่งใดอีก

“ใช่ค่ะ มีปัญหาอะไรรู้เปล่าคะพี่ศรี” เกศแก้วซึ่งรับหน้าที่
มัคคุเทศก์ในครั้งนี้เอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะคิดว่าตนจะต้องมี
ส่วนร่วมกับเรื่องนี้ไม่มากนักน้อยเป็นแน่

“พอดีว่ามีแขกที่จะมาพร้อมกันกับคณะทัวร์ในวันพรุ่งนี้อยากได้ไกด์ส่วนตัวนะจ๊ะ พี่เลยไม่รู้ว่าจะส่งใครไปดี เพราะพรุ่งนี้ก็เหลือแค่ข้าวกับเมเท่านั้นที่อยู่บริษัท จะให้ใครคนใดคนหนึ่งไป ก็ส่งสารอีกคนที่ต้องอยู่เคลียร์งานเอกสารคนเดียว” ศรีสุดาคิดไม่ตกตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำเช่นไร

เกศแก้วเห็นท่าทางลังเลใจแล้วอดนึกส่งสารไม่ได้ จึงเสนอความคิดเห็นเพื่อหาทางออกให้แก่นายจ้าง

“เอางี้ไหมคะพี่ศรี เดี่ยวพรุ่งนี้ให้ข้าวไปรับแขกกับเกศ แล้วก็ให้ข้าวนั่นแหละอยู่ดูแลแขกที่ว่า ส่วนพี่ศรีก็เข้ามาช่วยงานเมที่บริษัทไปก่อนดีไหมคะ”

“เอาอย่างนั้นเหอจ๊ะ แต่อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันหยุดข้าวแล้วนะสิ ถ้าไปดูแลแขกคนนี้ ข้าวอาจไม่ได้พักเลยนะ เพราะแขกไม่ได้ระบุเวลากลับมาด้วย มันจะไม่เป็นการเอาเปรียบข้าวเกินไปเหอจ๊ะ” ศรีสุดาเอ่ยออกมาอย่างเกรงอกเกรงใจ ทำเอาคนต้นคิดอดดึงเจ้านายสาวผู้เื่องช้าไม่ได้ว่า

‘พี่ศรีขา ขึ้นพี่มัวแต่ลังเลไม่กล้าตัดสินใจอยู่แบบนี้ แล้วเมื่อไหร่บริษัทพี่จะโตชะทีละคะ’

ถึงจะรู้สึกไม่ชอบนักที่เห็นคนเป็นนายจ้างทำอะไรไม่เฉียบขาด ต้องพึ่งพาลูกน้องอย่างพวกหล่อนเป็นประจำ แต่เกศแก้วก็ยังให้เกียรติศรีสุดาในฐานะที่เป็นเจ้าของบริษัท หล่อนจึงหันไปถามความเห็นคนที่ถูกระบุชื่อ

“ว่ายังไงจ๊ะ...ข้าวรับงานนี้ไหวไหม?”

“ไหวค่ะ ไม่มีปัญหา”

ต้นข้าวรับคำอย่างว่าง่าย ในใจก็พลางคิดไปว่าหากเธอทำงานมากขึ้น นั้นย่อมหมายถึงรายได้ที่จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ไหนจะยังค่าทิปงามๆ ที่แขกมักจะหยิบยื่นให้ ถ้าบริการพวกเขาเหล่านั้นได้ถูกใจ ทีนี้เธอจะได้นำเงินไปช่วยเหลือจนเจือครอบครัวอีกทางหนึ่งด้วย หญิงสาวตัดสินใจเสนอตัวจัดการเรื่องทุกอย่างเองเสร็จสรรพ พร้อมทั้งรีบพูดบรรเทาความกังวลในใจของเจ้านายสาวว่า

“พี่ศรีไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ พี่ไม่ได้เอาเปรียบข้าวหรอกค่ะ เดี่ยวข้าวจะเข้าไปดูรายละเอียดของแขกในอีเมลที่ลงทะเบียนไว้ แล้วจะไปจัดการเรื่องจองโรงแรมให้แขกเองค่ะ”

ศรีสุดาอึมออกมาอย่างพึงพอใจ เมื่อได้ข้อสรุปที่ดีเช่นนี้ “ฉันสรุปว่าให้เกศไปกับข้าวพุงนี้ก็แล้วกันนะจ๊ะ พี่ยกเรื่องนี้ให้ข้าวจัดการต่อเลย ขอขอบคุณมากจ๊ะ”

หล่อนถอนหายใจอย่างโล่งอก ความจริงแล้วศรีสุดาก็พอจะรู้ตัวเองดีว่า ตนนั้นไม่เหมาะที่จะทำกิจการอันใดเลย นอกจากเป็นลูกจ้างไปวันๆ เพราะหล่อนไม่ชอบคิด ไม่อยากตัดสินใจในเรื่องอันใดทั้งสิ้น จึงนับว่าเป็นความโชคดีของหล่อนที่รับคนดีมีฝีมือและขยันทำงานอย่างต้นข้าวมาเป็นลูกน้อง เพราะหญิงสาวนั้นเป็นคนเอาการเอางาน แม้หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจะหนักหนาขนาดไหนก็มีเคยปรึกษาบ่น เรื่องคราวนี้ก็เหมือนกัน ถึงต้นข้าวจะต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำโดยไม่ได้หยุดพัก แต่ก็ยังมีแก้ไขจะช่วยหล่อน มันเลยทำให้ศรีสุดาอดรู้สึกเอ็นดูพนักงานสาวคนนี้มากกว่าลูกน้องคนอื่นๆ ไม่ได้

อีกทั้งยังมีเศษแก้วบุคกลางกรชั้นอ่อนเข้ามาทำงานกับเธอตั้งแต่ครั้ง
สมัยสามีของหล่อนยังอยู่ ถ้าไม่ได้เศษแก้วที่ตั้งใจทำงานให้กับบริษัทอย่าง
ทุ่มเทและคอยช่วยเหลือศรีสุดาทุกสิ่งทีหล่อนไม่สามารถทำได้ เมื่อต้องเข้า
มาควบคุมดูแลกิจการหลังจากที่สามีเสียชีวิตลงแล้วละก็ ป่านนี้บริษัทที่
สามีเป็นคนสร้างคงย่อยยับพินาศลงด้วยฝีมือของหล่อนเป็นแน่

๒

ผู้นำทาง

รถปรับอากาศที่ไซซีเกะโดยสารมาจากกรุงเทพฯกำลังเข้าจอดเทียบท่า ณ สถานีขนส่งจังหวัดเชียงใหม่ในตอนเช้าตรู่ เมื่อรถจอดลงสนิทที่บริเวณท่ารถของบริษัทอุดรทัวร์แล้ว เสียงนายกระเป๋ารถเด็กหนุ่มรุ่นๆ ก็ร้องตะโกนปลุกลูกค้าทัวร์ทั้งหลายที่ยังคงเอนกายนอนหลับอยู่ให้ตื่นจากนิทรา

“ถึงเชียงใหม่แล้วครับ ไกด์ที่มารับพวกคุณรออยู่ข้างล่างนะครับ”

สำเนียงภาษาอังกฤษที่ฟังดูแล้วแยแสการช่วยปลุกให้ชายหนุ่มค่อยๆ ปรีอตาขึ้นรับแสงอาทิตย์ยามเช้า หลังจากฟุบหลับกับพนักงานฟังด้วยความเหนื่อยล้าที่สะสมมาตั้งแต่เริ่มเดินทางออกจากญี่ปุ่นจนกระทั่งถึง

กรุงเทพ แล้วยังต้องเดินทางต่อมาที่เชียงใหม่ในทันทีโดยมิได้แวะพักค้างแรมที่ใดเลย

โซซีเกาะสะบัดศีรษะขับไล่อาการงัวเงีย ก่อนจะลุกขึ้นยืนยืดตัวเพิ่มความสูงเฉียด 190 เซนติเมตร พร้อมกับยกมือขึ้นปิดซีเกียจไปมา เพื่อบรรเทาความปวดเมื่อยตามร่างกายอันเกิดจากการนอนขดในที่คับแคบเป็นเวลายาวนานหลายชั่วโมง จากนั้นจึงหันไปคว้ากระเป๋าใบเดินทางใบใหญ่ขึ้นมาพาดหลัง ก่อนจะเดินลงรถไปรวมตัวกับลูกทัวร์คนอื่นๆ อย่างฉับไว

เกศแก้วและต้นข้าวยืนรอรับแขกอยู่เบื้องล่าง โดยสาวรุ่นพี่ปาวประกาศผ่านเครื่องขยายเสียงให้เหล่าผู้มาเยือนได้รับรู้ว่าตนเป็นผู้นำทางที่มารับพวกเขา ดังนั้นบุคคลต่างๆ ที่มาพร้อมคณะทัวร์จึงต่างเดินลงมาจากรถมุ่งตรงเข้ามาล้อมวงหล่อน

ขณะเดียวกันต้นข้าวก็ยื่นชะเง้อคอมองพร้อมยกมือชูป้ายชื่อของแขกคนพิเศษ ซึ่งเธอต้องมารับและคอยดูแลเขาเป็นการส่วนตัวตลอดการเดินทางในครั้งนี้ ครั้นพอสายตาของเธอเหลือบไปเห็นนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเพียงคนเดียวที่เดินลงมาจากรถทัวร์ หญิงสาวก็ถึงกับตะลึงงัน เมื่อแขกคนดังกล่าวเป็นชายหนุ่มรูปร่างมารวกับเทพที่ลงมาจุติเหยียบย่างอยู่บนผืนแผ่นดินมนุษย์ก็ไม่ปาน

คนเบื้องหน้าที่เธอเห็นอยู่นั้นมีผิวพรรณหมดจดผ่องใส ใบหน้าหล่อเหลาเอาการอย่างหาที่เปรียบมิได้ ผมเส้นเล็กเงางามที่ต้องกับแสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเช้าเช่นนี้ ช่างเหมาะเจาะกับทรงผมที่ถูกจัดแต่งให้

เสียไปด้านหลังทั้งหมด เหลือเพียงปอยเล็กๆ ที่ตกลงมาปรกหน้าผากเพียง
 ช่อเดียว ส่งผลให้ใบหน้าเรียวนั้นดูคมสันดูบุรุษเพศ ช้ำยังมีเส้นหน้า
 หลงไหลคลั่งไคล้เป็นทิวคูณ

ความโดดเด่นยิ่งเจิดจรัสเพิ่มขึ้น เมื่อคนตัวสูงโปร่งสวมใส่
 เครื่องนุ่งห่มเนื้อดีด้วยเสื้อยืดโพลีแบบมีปกและกางเกงยีนส์ทรงกระบอกสี
 เข้ม ที่ถึงแม้จะเป็นเพียงชุดเรียบง่าย แต่กลับดูเข้ากันได้เป็นอย่างดีกับผู้ชาย
 ตรงหน้า

ใบหน้างดงามราวกับภาพวาดของจิตรกรเอกชื่อดังที่สวมใส่แว่น
 เรย์แบนอันโตกำลังสาวเท้าเดินตรงมายังต้นข้าว เมื่อเห็นว่าไกด์สาวชูป้าย
 ชื่อของตนเสียใหญ่เบือเร่อเท่อ

ส่วนฝ่ายหญิงสาวนั้นยังคงตกอยู่ในภวังค์ มีรู้สึกถึงการมาเยือน
 ของเขาสักเท่าไรหรอก เพราะสายตาของเธอยังคงจับจ้องสำรวจตรวจตรา
 คนตรงหน้าอย่างเพ่งพินิจ ด้วยความอึดจรรยาใจในการสร้างสรรค์แห่ง
 ธรรมชาติ

ไซซีเกะมิได้รู้สึกแปลกใจเท่าไรนักที่เห็นหล่อนยื่นมองเขาอย่าง
 ตกตะลึงพริ้งเพริด แต่สิ่งที่ทำให้เขาสงสัยกลับกลายเป็นอาการยื่นอ้าปาก
 ค้างของเจ้าตัวที่จ้องมองมายังเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย โดยไม่คิดจะรักษา
 ภาพลักษณ์ดังเช่นสตรีทั่วไป ซึ่งมักจะมีจริตจะก้านกระทำตนให้ดูน่ารัก
 ละมุนละไม เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเขา

สุดท้าย...เมื่อเห็นว่าหล่อนไม่มีทีท่าจะรู้สึกตัวสักที ชายหนุ่มจึง
 เป็นฝ่ายเอ่ยถามเสียเอง

“สวัสดีครับ ผม ไอคาวะ โซซึเกะ คุณเป็นไกด์ที่มารับผมใช่ไหมครับ?”

ต้นข้าวม้วนยื่นตะลึงมองหนุ่มหน้าหล่อคมเข้มตาไม่กระพริบ จวบจนได้ยินเสียงเขาเอื้อนเอ่ยถามออกมาเป็นภาษาอังกฤษนั่นแหละ หญิงสาวจึงรู้สึกตัวว่าได้ปล่อยไก่แสดงความเป็นออกไปให้ลูกค้าที่เพิ่งพบหน้าค่าตากันเป็นครั้งแรกเห็นเข้าซะแล้ว เธอจึงรีบปรับเปลี่ยนสีหน้าท่าทางให้เป็นปกติ ก่อนจะตอบรับคำถามของเขา

“โซซึเกะ ฉันชื่อต้นข้าว ยินดีต้อนรับสู่จังหวัดเชียงใหม่คะ” หญิงสาวมองสบตากับเขาโดยไม่ยอมหลบและไม่มีท่าที่เขินอายแต่อย่างไร ผิดกลับเมื่อครู่ลิบลับ

โซซึเกะเองก็แอบพิจารณาผู้หญิงผอมบางร่างระหงเบื้องหน้าผ่านเลนส์แว่นสีชาอย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นกัน และเมื่อได้ฟังพิศพิจารณาไกด์สาวของตนอย่างละเอียดลออแล้ว ชายหนุ่มก็ต้องยอมรับโดยทันทีว่า

‘หล่อนช่างดู...ไร้ชีวิตชีวา จืดชืด แถมยังไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเอาเสียเลย’

ทั้งที่มีดวงตาคมโต แต่กลับไร้ซึ่งประกายแวววับเย้ายวนใจ หรือจะเป็นใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ที่สอดรับกับจมูกโด่งรึ้นและริมฝีปากบางอมชมพูก็ตาม มันดูแล้วกลับให้ความรู้สึกเรียบเฉยได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นขนาดทรงผมหน้าม้าซึ่งเจ้าตัวตัดให้ยาวจรดคิ้วอย่างสวยเก๋ เมื่อผนวกกับเส้นผมยาวสลวยเงางามดูแจ่มใหม่ซึ่งน่าจะเป็นเสน่ห์ของหล่อนนั้น เจ้าของกลับยังไม่ใส่ใจดูแลจัดแต่งจนผมเผ้าดูยุ่งเหยิงพันกันไปหมด

ยิ่งมองดู ก็ยิ่งพาลให้รู้สึกขัดใจ ทำให้เจ้าพ่อหนุ่มอดวาดภาพในใจไม่ได้ว่า

‘หากเขาจับแม่สาวเซอร์คนนี้ไปแปลงโฉม แต่งหน้าทาปาก และสวมใส่เสื้อผ้าสวยงามแล้วล่ะก็ อยากรู้จักเขามากกว่าหล่อนจะงดงามสักเพียงใด’

มิใช่!!! เลื้อยยึด กางเกงยีนส์ปอนๆ แบบที่หล่อนกำลังสวมใส่อยู่ในตอนนี

โซซีเกะพิศดูหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง จนจำต้องพรวดกับตัวเองเบาๆ ว่า

‘นี่นะหรือไกด์ส่วนตัวของเขา ช่างหอมช่อมอชอแตกต่างจากตัวเขาเสียจริงๆ’

“เดี๋ยวฉันจะพาคุณไปลงทะเลเบียนที่บริษัทก่อนนะคะ แล้วหลังจากนั้นฉันถึงจะพาคุณไปเช็คอินที่โรงแรมคะ” ต้นข้าวบอกลำดับแผนการที่ชายหนุ่มต้องทำก่อนหลัง

“ได้ครับ” โซซีเกะจูดรอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ขึ้นที่มุมปาก ก่อนจะผายมือเป็นเชิงให้หล่อนนำทางเขาไปยังสถานที่ดังกล่าว

ไกด์สาวจึงได้แต่เพียงส่งยิ้มบางๆ ตอบกลับแก่เขา แล้วออกเดินนำหน้าพาคนคนตัวสูงไปรวมกลุ่มกับแขกคนอื่นๆ เพื่อลงทะเลเบียนที่สำนักงานเล็กๆ ของตนซึ่งอยู่ใกล้กับท่ารถขนส่งมวลชนประจำจังหวัดนี้

ต้นข้าวรู้สึกเบาใจเป็นที่สุด เมื่อลูกค้าหนุ่มต่างชาติไม่ออกอาการเรื่องมากเรื่องเหมือนดังแขกที่ผ่านๆ มา ซึ่งจะต้องขอกลับไปเช็คอิน

ก่อนบ้างละ ขอพักทานข้าวก่อนบ้างละ และอีกมากมายที่เคยเจอเจอ จนทำให้เธอต้องปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่บ่อยครั้ง

แต่ยังก่อน...เธอจะตัดสินใจใครจากรูปร่างหน้าตาไม่ได้ เพราะคนที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์หน้าตาดูดีมักจะมีนิสัยใจคอที่ตรงกันข้ามกับความหล่อเหลาอย่างสิ้นเชิง

หลังจากโชชีเกะลงทะเลเบียนและชำระค่าใช้จ่ายส่วนที่เหลือแก่บริษัททัวร์แล้ว หญิงสาวก็พาเขามาเช็คอินยังโรงแรมโรงแรมเล็กๆ มิได้ใหญ่โตอะไรมากมายนัก เพราะเขานั้นแจ้งการเดินทางมาในตอนที่ถูกทะเลาะและไม่ได้แจ้งความจำนงมายังบริษัทของเธอว่าต้องการที่พักหรูหราระดับใด เธอจึงจัดการจองห้องพักของโรงแรมที่อยู่ในเครือเดียวกันให้เขาได้พักที่เดียวกับลูกค้าทัวร์คนอื่นๆ เพื่อความสะดวกในการทำงานของเธอ

“ฉันจะมารับคุณอีกที่ช่วงบ่ายๆ ก็แล้วกันนะคะ คุณจะได้มีเวลาจัดของ แล้วก็นอนพักสักงีบ วันนี้ฉันจะพาคุณไปเดินเที่ยวตลาดในตัวเมืองก่อนคะ แล้ววันต่อไปฉันจะมารับคุณไปทัวร์จังหวัดเชียงใหม่แต่เช้าเลย” ต้นข้าวนัดแนะกับผู้จ้างวาน หลังจากที่ยื่นคีย์การ์ดห้องพักส่งให้กับเขาเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งกล่าวเสริม “เอ่อ...ในพ็อคเก็ตบุ๊กของทางบริษัทก็มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย คุณลองอ่านรายละเอียดและแจ้งกับฉันได้เลยนะคะว่าต้องการไปที่ไหน”

“ผมขอเป็นช่วงหกโมงเย็นเลยดีกว่าครับ” โชชีเกะตอบกลับพลางจับจ้องปฏิริยาของสาวน้อยตรงหน้าผ่านแว่นตาระยิบแสบที่ยังคงสวมใส่อยู่

ซึ่งคนถูกมองก็ไม่ได้มีอาการหวั่นไหวหรือส่งสายตาวานเขื่อมมายังเขา เหมือนเช่นผู้หญิงคนอื่นๆ แต่อย่างไร

สิ่งเหล่านี้สร้างความแปลกใจให้กับไซซีเกะเป็นอย่างมาก ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขามองออกอย่างชัดเจนเลยที่เดียวว่า หล่อนสนใจรูปร่างหน้าตาของเขาอยู่ไม่น้อย แต่เหตุใดตอนนี้จึงกลับเมินเฉย ทำเป็นทงไม่รู้ร้อน และมองเขาเหมือนกับเป็นสิ่งมีชีวิตที่พบเห็นได้ทั่วไปตามท้องถนน ไม่มีอะไรที่น่าตื่นเต้นเร้าใจหรือดึงดูดให้หล่อนเกิดความกระตือรือร้นใส่ใจเลยสักนิด

ภริยาเฉยชาเช่นนี้ ทำให้ชายหนุ่มผู้ทรงเสน่ห์รู้สึกเสียศูนย์กับความภาคภูมิใจในเรื่องรูปลักษณะอันงามตาของตนไปไม่น้อยเลยที่เดียว

“แต่ถ้าให้ฉันมาขอบคุณตอนนั้น เกรงว่าฉันจะเย็นเกินไป แล้วคุณเองก็จะได้ไปเที่ยวที่อื่น นอกจากสถานบันเทิงตอนกลางคืนนะคะ” ต้นข้าวท้วงขึ้น แต่ก็ยังคงรักษามารยาทอันดีของลูกจ้างที่พึงกระทำต่อลูกค้า

“ผมไม่ได้บอกนี่ครับว่าจะไปเที่ยวตอนกลางวัน ผมอยากไปเที่ยวกกลางคืนต่างหาก ส่วนคุณมีหน้าที่แค่นำทางให้ผมก็พอ” ไซซีเกะพูดด้วยสีหน้าราบเรียบ

ครั้นหญิงสาวได้ฟังถึงจุดประสงค์อันแท้จริงของชายหนุ่มแล้ว ก็เกิดความสงสัยขึ้นมาทันทีว่า

‘ที่เขาลงทุนจ้างไกด์ส่วนตัวอย่างเรามา ก็เพื่อจะให้มันเป็นเพื่อนท่องเที่ยวเตรีเท่านั้นหรือ ถ้ายังงั้นทำไมไม่จ้างไกด์ผู้ชายที่น่าจะเหมาะสมกับงานนี้มากกว่าล่ะ’

ไกด์สาววัยละอ่อนเพียรคิดหาเหตุผลอย่างไม่เข้าใจ แล้วพลันบาง
สิ่งก็ผุดขึ้นมาในความคิดว่า

‘เฮ้...หรือว่าเธออยากจะได้คู่ขามากกว่าไกด์ส่วนตัวกันแน่ะ ถ้า
ยังงั้นตัวเธอก็ไม่ปลอดภัยซะแล้วสิ’

ดวงตากลมโตสวยซึ่งจึ่งจ้องมองไปยังนายจ้างด้วยสายตา
หวาดระแวงอย่างเห็นได้ชัด คล้ายกับว่าเขาเป็นตัวประหลาดที่น่ารังเกียจ
ที่สุดเท่าที่เธอเคยพานพบมา พลังคิดไปถึงทฤษฎีของตนว่า

‘ความหล่อเหลามักจะสวนทางกับนิสัยใจคอ...ยังคงเป็นเรื่องจริง
อยู่เสมอ’

สองขาจึงก้าวถอยหลังไปที่ละนิดอย่างช้าๆ ด้วยความระมัดระวัง
ภัย เพื่อหาโอกาสหลบหลีกปลึกหนีได้ทันท่วงที หากว่าอีกฝ่ายเกิดคิดจะ
กระทำความผิดมีร้ายกับเธอขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

อากัปกริยาเหล่านั้นไม่สามารถเล็ดลอดไปจากสายตาอันแหลม
คมของคนที่ถูกใส่ร้ายในทางความคิดได้เลย ความหมั่นไส้ซึ่งเกิดแก่สาว
น้อยร่างบางที่อาจหาญเมินเฉยต่อเสน่ห์ของตนก่อนหน้านี้ กำลังถูก
รวบรวมเข้ากับท่าทางรังเกียจที่เจ้าหล่อนแสดงออกต่อเขาอย่างโจ่งแจ้ง ยิ่ง
ทำให้ไซซีเกะทือความไม่พอใจขึ้นมาเป็นอย่างมาก จนเกิดการเขม่นไกด์
สาวขึ้นมาตึงๆ

ชายผู้ทรงเสน่ห์เลยนึกสนุกอยากจะแก้งคนตรงหน้าให้ได้รับ
ความอับอายขึ้นมาทันควัน จึงกล่าวต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้านด้วย
ภาษาอังกฤษ

“อ้อ...ผมอยากได้รถเช่าสักคันด้วย คุณช่วยจัดการให้ผมทีนะครับ แล้วก็ขั้บมารับผมในตอนเย็นด้วยส่วนนี้เป็นเงินค่าเช่ารถครับ” โซซี้เกะหยิบเงินไทยจำนวนหนึ่งให้ต้นข้าวพลางเอ่ยต่อด้วยสีหน้าเป็นปกติพยายามกลั่นยืมแก้งทำเป็นไม่รู้รับรู้ถึงใบหน้าซีดเผือดหรืออาการตกใจของคนตรงข้าม “ช่วยจัดการให้ผมด้วยนะครับ ผมจะได้พาคุณไปทำอะไรได้สะดวกยิ่งขึ้น”

เขาจใจพูดจาสองแง่สองงามให้หญิงสาวหวาดผวาเล่นๆ พร้อมกับส่งรอยยิ้มหวานบาดใจไปยังคนซึ่กั้วเพียงไม่กี่นาที ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยหยักลึกตรงมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ เล่นเอาคนมองถึงกับออกอาการเซ็ดขยายตคนพูดเป็นนักหนา

“หมายความว่ายังไงคะ ใช้อะไรๆ ที่คุณพูดถึงนะ” เสียงหวานร้องถามอย่างตระหนกระคนชั้ดเคื่อง

คนวางแผนกระตุ้ย้มอย่างพึงพอใจ เมื่อเห็นท่าทีของสาวน้อยผู้อ่อนต่อโลกเป็นไปตามที่เขาคาดการณ์เอาไว้ ก่อนจะเอ่ยต่อไปด้วยรอยยิ้มหยัน

“ก็หมายความว่า...ผมจะให้คุณช่วยแนะนำที่เที่ยวตอนกลางคืนแค่นั้นแหละ แล้วคุณคิดไปถึงไหนละ อย่าบอกนะว่าคุณคิดอะไรทะเล้งอยู่นะ ไม่ต้องห่วงนะ ผมแค่ต้องการให้คุณเป็นนายพรานคอยนำทางให้เท่านั้นเอง”

ต้นข้าวได้ฟังถ้อยคำของลูกค้าหนุ่มแล้ว ใหู้รู้สึกติดใจกับคำว่า ‘นายพราน’ ที่เขากล่าวออกมาถึงนัก จึงหันไปมองยังคนพูด แล้วก็ปลัน

ประจักษ์แจ้งถึงนัยยะที่เขาส่งผ่านมายังตน ดวงตาคมคู่นั้นมันบ่งบอกเธอได้เป็นอย่างดีทีเดียวว่า เพราะเหตุใดจึงเรียกเธอเช่นนั้น หากมิใช่เพราะเสื้อผ้าปอนๆ ที่เธอสวมใส่อยู่ที่นี่ ซึ่งแตกต่างกับชุดเรียบหรูของเขาอย่างที่สุด แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้เอ่ยวาจาเผ็ดร้อนอันใดออกไป คนรู้ทันก็ชิงเอ่ยตัดหน้าขึ้นเสียก่อน

“คุณไม่ต้องกลัวไปหรอก ผมไม่มีวันคิดอะไรเกินเลยกับคุณแน่ๆ เพราะผมไม่เคยมีนิสัยหันมิดตามัว กับคนที่ไม่ใช่สเป็ค”

น้ำคำที่ไซซีเกะเอ่ยออกมานั้น จงใจฉีกหน้าตันข้าวที่ร้อ่านเพิกเฉยต่อแรงดึงดูดของตน และเพื่อแสดงให้เห็นหล่อนรู้ว่ามิต้องเป็นกังวลหรือวิตกจริตเกรงว่าเขาจะคิดอะไรไม่เชื่อต่อเธอให้เสียเวลาเปล่า ด้วยเหตุว่า

‘ผมไม่มีวันเกิดอารมณ์กับผู้หญิงอย่างคุณแน่นอน!!!’

สาสน์ที่ส่งมาถึงต้นข้าว นั้นเปรียบเสมือนเป็นการดูถูกเธออย่างรุนแรง หญิงสาวจึงออกอาการหน้าตึงขึ้นมาทันที แต่กระนั้นก็จำต้องอดกลั้นสะกดอารมณ์กรุ่นโกรธไว้ภายในใจ เพราะต้องคำนึงถึงสถานะลูกค้า และลูกจ้างระหว่างเขากับเธอมาเป็นอันดับแรก

“รับทราบค่ะ ดิฉันจะมารับคุณตอนหกโมงเย็นพร้อมกับรถเช่าตรงล็อบบี้โรงแรมนะคะ” โก้ดสาวได้แต่เพียงรับคำสั่งนั้นๆ ไม่อยากต่อความกับนายจ้างอีกต่อไป ก่อนจะเดินจากไปอย่างนิ่งสงบ

ไซซีเกะมองอาการฮึดฮัด ก่อนจะแปรผันเป็นเงิบเฉยของหญิงสาวขณะที่เดินจากไปด้วยรอยยิ้มที่ถูกจุดขึ้นบนริมฝีปาก พานึกหมั่นไส้ผู้หญิงหน้าจืดไร้รสนิยมคนนี้ยิ่งนัก หล่อนตำราวกับว่าเขาพูดอะไรผิดไป

อย่างนั้นแหละ ก็แม่ไกด์สาวมิได้มีสิ่งใดดึงดูดใจชายเลยสักอย่าง จนเขายัง
อดคิดไม่ได้เลยว่า

‘เธอเป็นผู้หญิงจริงๆ รีบเล่า?’

หากว่าแม่คนปอนๆ ไม่มีเส้นผมอันเงางามยาวสลวยเหมาะสมกับ
ความเป็นหญิงและผิวพรรณนวลหมดจดเป็นสีน้ำผึ้ง ซึ่งเขาคาดว่าน่าจะ
เกิดจากการเดินทางไปในน่านนี้อยู่ตลอดเวลาของเจ้าตัวแล้วละก็ เขาคง
จะคิดได้แค่ว่า

‘หล่อนช่างเกิดมาผิดเพศเสียจริงๆ’

เมื่อค่อนขอไกด์ส่วนตัวของตนเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มจึงเดิน
แยกไปสู่ห้องพักของตนต่อโดยทันที

หลังจากไซซีเกะจัดเก็บสัมภาระเสร็จสรรพเรียบร้อยแล้ว
ชายหนุ่มจึงล้มตัวลงนอนแผ่หราอยู่บนเตียงนุ่มด้วยความอ่อนเพลียกับ
การเดินทางอันแสนทรหด เนื่องจากตัวเขาไม่เคยต้องตระเวนไปยังแห่งหน
ใดด้วยความยากลำบากเช่นนี้เป็นเวลานานนับสิบปีแล้ว ตั้งแต่ครั้งที่ย้าย
ไปดูแลกิจการแทนผู้เป็นพ่อ

ความทรงจำในสมัยเยาว์วัยจึงย้อนกลับมากระทบความรู้สึกของ
เขาอีกครั้ง เมื่อนึกไปถึงมารดาที่เคยถูกผู้เป็นย่ากีดกันขัดขวางเส้นทางรัก
จนต้องเลิกรักกับบิดา เพียงเพราะฐานะทางบ้านของท่านกำลังย่ำแย่จน
เข้าขั้นล้มละลาย

มารดาจึงได้ตัดสินใจหลบลิ้นหน้ามาพักใจอยู่กับคุณน้านวนพรรณ เพื่อนนักเรียนที่ไปศึกษาหาความรู้ยังประเทศญี่ปุ่น ทั้งๆ ที่ท่านกำลังตั้งครรรค์เขาได้สองเดือนกว่าแล้ว โดยที่บิดาไม่เคยออกติดตามค้นหาหรือมาอ้อนง้อท่านแม่ที่อยู่เมืองไทยเลยสักครั้ง

โชคยังดีที่แม่ของเขามีเงินเก็บจำนวนหนึ่ง ซึ่งได้จากการขายกิจการ *เรียวกัง* โรงแรมโบราณญี่ปุ่นที่เปิดบริการให้แขกได้พักผ่อนกันตามธรรมชาติพร้อมกับการอาบน้ำพุร้อน หรือที่เรียกว่า *อนเซ็น* จึงทำให้ท่านพอมีพอใช้ ส่งเสียเลี้ยงดูเขาให้เติบโตใหญ่ขึ้นมาในต่างแดนได้เป็นอย่างดี

ทั้งที่ตลอดมาผู้เป็นพ่อและท่านย่าไม่เคยคิดใส่ใจถึงการมีอยู่ของเขากับท่านแม่เลยแม้แต่น้อย แต่พอเขาอายุได้สิบเจ็ดปี ผู้เป็นย่ากลับมาทวงสิทธิ์ความชอบธรรมที่ตนพึงได้รับจากหลานชายเพียงคนเดียวโดยให้เหตุผลแค่นั้นๆ ว่า ท่านพ่อผู้เป็นเจ้าของได้ถึงแก่กรรมจากโรคมะเร็งด้วยวัยอันสมควร ท่านจึงต้องดันดันเดินทางมาตามหาเลือดเนื้อเชื้อไขของบุตรชายที่เหลืออยู่ เพื่อให้กลับไปดำรงตำแหน่งผู้สืบทอดและธำรงไว้ซึ่งวงศ์สกุลสืบต่อในภายภาคหน้า

ณ เวลานั้นตัวเขายังคงเด็กอยู่มากจนไม่รับรู้และไม่ประจักษ์แจ้งต่อสิ่งใดทั้งสิ้น จึงได้กล่าวปฏิเสธในสิ่งที่ท่านย่ายื่นเสนอมายมาเป็นจำนวนมากมายมหาศาล ด้วยเจ็บแค้นเคืองโกรธแทนท่านแม่ที่โดนกระทำร้ายทางจิตใจอย่างไม่ไยดี เสมือนว่ามารดาไม่เคยมีค่าหรือความสำคัญต่อท่านทั้งสองแต่ประการใด

ที่ว่า... เขากลับยิ่งรู้สึกกังขามากขึ้น เมื่อท่านแม่ออกปากให้เขากลับไปรับช่วงบัลลังก์มาเพื่อต่อจากท่านพ่อ ด้วยเหตุผลที่เขาอาจจะยอมรับและเข้าใจได้เลยในขณะนั้น

‘ไอซี’ มารดามักเรียกชื่อเล่นของเขาเช่นนี้ด้วยความรักใคร่เสมอมา ชื่อที่เขายินยอมให้ผู้ใดที่ไม่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นสามารถเรียกขานตนได้เช่นนี้

‘ลูกเป็นคนญี่ปุ่นโดยแท้จริง ลูกไม่ใช่คนไทยทั้งทางสายเลือดและชาติกำเนิด จงกลับไปอยู่ในที่ซึ่งลูกควรจะอยู่ ควรจะเป็น ลูกจะได้เข้าใจว่าเหตุใดพ่อและแม่ถึงต้องแยกจากกัน’

เขายังจำสีหน้าและแววตาอ่อนโยนที่ละแล้วซึ่งความขัดแย้งอาฆาตพยาบาทอันใดในวันนั้นได้ดี

‘แม่ไม่อยากจะให้ลูกโกรธแค้นชิงชังท่านพ่อและท่านย่า เพราะมันเป็นบาปมหันต์ที่ไม่อาจให้อภัยได้’

นั่นเป็นคำสั่งสอนสุดท้ายที่เขาได้รับฟังจากปากของท่าน ก่อนที่ท่านจะมอบภารกิจสำคัญให้กับเขา

‘ไอซี...แม่อยากให้ลูกกลับไปค้นหาความเป็นจริงว่า เพราะอะไรท่านพ่อของลูกจึงถึงแก่กรรมก่อนวัยอันควร ทั้งๆ ที่ท่านพ่อของลูกที่แม่รู้จักนั้นเป็นคนเข้มแข็งสมชายชาตรี ไม่น่าจะป่วยด้วยโรคร้ายได้เลย’

เมื่อได้ฟังคำขอเช่นนั้น ไอซีเกะจึงจำใจต้องบินจากไปยังดินแดนอาทิตย์อุทัย โดยปล่อยมารดาเอาไว้ให้อยู่ตามลำพังกับครอบครัวบริรักษ์ เพราะท่านให้เหตุผลเพียงแค่ว่า

‘แม่ฝังชีวิตวัยสาวของตัวเองไว้ที่ญี่ปุ่นแล้ว และแม่ก็ไม่อยากจะกลับไปรื้อฟื้นความหลังที่นั่นอีก แม่พบความสุขที่ได้อยู่กับน้ำนางวลพรรณ ตาวัดมน และหนูมาศ อย่างทุกวันนี้แล้วจ้ะ’

‘แต่ผมจะทิ้งแม่ไว้คนเดียวได้อย่างไร’

‘ไอซีไม่ต้องเป็นห่วงแม่หรอกจ้ะ แม่อยากให้คุณดูแลตัวเองให้ดีๆ มากกว่า และจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีความสุขแทนส่วนของแม่ที่เคยขาดหายไป’

นับจากวันนั้นตรวบจนถึงวันนี้ เวลาผ่านไปรวดเร็วเสียยิ่งกว่าสายลมพัด บัดนี้เขามีอายุครบยี่สิบเจ็ดปีบริบูรณ์ และมีภรรยาและหน้าที่อันหนักอึ้งรออยู่ทุกเช้าค่ำ ทำให้เขาไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยตัวไปไหนได้เลย แม้กระทั่งจะมาเยี่ยมเยียนผู้เป็นมารดาก็ตามที

ทั้งที่ตนเคยโกรธเกลียดผู้เป็นพ่อ ซึ่งทอดทิ้งท่านแม่กับเขาให้อยู่กันเพียงลำพังแค่สองแม่ลูกในต่างแดน แต่ทว่าบัดนี้เขากลับทำตนเยี่ยงนั้นเสียเอง

เขาเพิ่งเข้าใจแจ่มแจ้งดีแล้วถึงคำสั่งสอนของมารดาว่า เหตุไฉนท่านจึงอยากให้เขาเห็นอกเห็นใจบิดานักหนา ถึงขนาดต้องส่งตนไปรับช่วงต่อกิจการอันกว้างใหญ่ไพศาลของผู้เป็นพ่อ ถ้าไม่ใช่เพราะไอคาเวะกรู๊ปแห่งนี้มิได้มีเพียงแค່ท่านยาเท่านั้นที่ต้องได้รับการดูแล แต่ทุกชีวิตที่นี่จะอยู่หรือล่มสลายก็สืบเนื่องมาจากการนำของประมุขแห่งตระกูลในแต่ละรุ่นเป็นหลัก

ด้วยเหตุนี้กระมัง ท่านพ่อจึงมิสามารถละทิ้งหน้าที่ความรับผิดชอบทั้งหลายทั้งปวง เพื่อประโยชน์ความสุขส่วนตนแต่เพียงฝ่ายเดียวได้ ส่วนท่านแม่เองก็คงจะรับรู้ถึงเหตุผลนี้ดี และไม่ยากทำตนเป็นภาระถ่วงดุลการตัดสินใจของคนรัก ท่านจึงหนีมาใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบในที่อันไกลโพ้นบ้านเกิดเช่นนี้

เมื่อเขาได้รับรู้เข้าใจในหัวอกของบิดาและการเสียสละของท่านเยี่ยงนี้แล้ว จึงเปลี่ยนทัศนคติอันเลวร้ายกลับกลายเป็นเทิดทูนท่านเหนือสิ่งอื่นใด

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ไชซีเกะก็อดนึกถึงสหายรักอย่างภานุวัฒน์ บริรักษ์ ลูกชายคนโตของคุณน้ำนวลพรรณไม่ได้ ชายหนุ่มจึงผุดลุกขึ้นนั่งพร้อมกับความหือฮือในกระเป๋ากางเกง เพื่อต่อสายไปยังเพื่อนรักโดยเร็วไว

“ฮัลโหล นี่ฉันเองนะวัฒน์” ไชซีเกะเอ่ยเป็นภาษาไทย

“เฮ้ย! นี่นายยังมีชีวิตอยู่อีกหรือ ฉันนึกว่านายหนีหายไปจากชีวิตฉันแล้วซะอีก” คำทักทายกึ่งประชดแถมซ้ำซัดมาตามปลายทาง

ทั้งน้ำเสียงและคำพูดคำจานั้นบ่งบอกให้คนที่ถูกค่อนขอรู้ว่าเพื่อนรักของเขายังเป็นคนเดิมที่เห็นความสำคัญของตนอยู่เสมอมาไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“นั่นเป็นคำทักทายของคนที่ไม่ได้คุยกันมาเกือบครึ่งปีหรือไง ไล่เพื่อนยาก”

โซชีเกาะกระดูกยิ้มเล็กๆ ขึ้นมาอย่างขบขันที่ได้ตอปากต่อคำกับ สหายรักเก่าแก่ ซึ่งไม่ค่อยได้ติดต่อกันบ่อยครั้งนัก มันจึงทำให้เขาอดรู้สึก รวากับว่าตนได้กลับไปอยู่ในบรรยากาศเก่าๆ เหมือนเมื่อครั้งที่เขายังอาศัย อยู่กับมารดาของเพื่อนหนุ่มมิได้

“โอ๊ะ! ขอโทษครับท่านไอซี เจ้าพ่อผู้ยิ่งหย่าหยยได้หล้า ชำนาญ ขอประทานอภัยที่กระทำการล่วงเกินท่านผู้นำมาเฟียแห่งไอคาวะกรุป ได้ โปรดให้อภัยในความผิดพลาดของข้าน้อยด้วยเถิดครับ” ภานุวัฒน์กล่าว ยี ยวนกวนประสาทเพื่อนหนุ่มอย่างสนุกสนาน

ทำเอาคนฟังถึงกับเปล่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างจี๊ดสั้น ถูกอก ถูกใจที่คนช่างเหน็บแนมเอ่ยล้อเลียนตนถึงตำแหน่งอันทรงเกียรติที่เขามิ เคยปรารถนานั้น

“ถ้ามีใครเขาจัดประกวดหาคนกวนโอ๊ยที่สุดในโลกล่ะก็ ฉันจะจับ นายส่งเข้าประกวดคนแรกแน่ๆ รับรองว่าได้รางวัลชนะเลิศชัวร์” โซชีเกาะ พุดไปพลางหัวเราะไปพลาง ก่อนจะตบเข้าเรื่องสำคัญที่เขาตั้งใจโทรมา บอกแก่เพื่อนหนุ่ม

“ฉันคิดถึงแม่ คิดถึงนาย แล้วก็ไม่นานवलพรรณมากเลย” ชายหนุ่ม ระบายสิ่งที่คิดอยู่ภายในใจมาโดยตลอด กับเพื่อนหนุ่มอย่างไม่กระดาก อาย

“ชนลูกวะ คิดถึงแล้วทำไมไม่มาหาเล่า” คราน้ำเสียงที่บ่นออกมา ฟังดูน้อยใจเป็นจริงเป็นจัง

เพราะตั้งแต่ที่โซซี่เกาะไปอยู่ญี่ปุ่น น้อยครั้งนักที่เขาจะได้กลับมาเยี่ยมเยียนมารดาของตน หรือครอบครัวบริษัท ณ สถานที่เกิด

“นายก็รู่วางานที่ฉันกำลังแบกรับอยู่มันหนักหนาขนาดไหน” โซซี่เกาะพยายามอธิบายถึงเหตุจำเป็นที่ทำให้ตนไม่สามารถบินไปไหนมาไหนได้อย่างใจนึก “ต่อให้คิดถึงหรืออยากเจอแม่ใจแทบขาดยังไง แต่ในเมื่อฉันรับหน้าที่เป็นผู้สืบทอดตระกูลไอคาวะและต้องคอยดูแลบรรดาลูกน้องในตระกูลทั้งหมด ชีวิตของฉันก็หมดอิสระภาพไปตั้งแต่วันนั้นแล้วล่ะ”

“ฉันขอโทษ...ที่พูดจาเอาแต่ใจกับนาย”

เมื่อได้ฟังถ้อยคำที่แสดงถึงความเหน็ดเหนื่อยอ่อนแรงของคนพูด ทำให้ภานุวัฒน์รู้สึกผิดที่ไปพูดจาทอกย้ำเรื่องราวในอดีต ซึ่งเป็นปมอยู่ในจิตใจของเพื่อนรักเข้าให้อย่างจัง ชายหนุ่มจึงรีบเสเปลี่ยนเรื่องไปโดยฉับพลัน

“แล้วนี่นายมีเรื่องอะไรรีบเล่า ถึงได้โทรมาหาฉัน”

“นิดหน่อย ตอนนี้นั่งอยู่ที่เชียงใหม่...”

ยังไม่ทันที่โซซี่เกาะจะพูดขาดคำ เพื่อนรักก็ออกอาการดีใจ ถามย้ำแทรกขึ้นมาอย่างตื้นตัน

“ฮ้า! จริงเหวอ... แล้วนายมาเมื่อไหร่ มาได้ยังไง ไปเยี่ยมแม่มาหรือยัง แล้วจะมาทำไมไม่บอกฉัน ฉันจะได้ไปรับ” ภานุวัฒน์พูดอย่างรวดเร็วจนลิ้นแทบจะพันกัน

“เฮ้ยๆ ใจเย็นๆ นายยิงคำถามใส่ฉันแบบนี้ แล้วฉันจะตอบนายทันได้ยังไงเล่า เอาทีละคำถามได้ไหม”

โซซี่เกาะจำต้องหยุดอาการตื่นเต้นของเพื่อนรักไว้เสียก่อน เพราะเกรงว่าเจ้าตัวอาจจะขาดอากาศหายใจไปเสียก่อน

“ฉันมาที่นี่เพราะเรื่องของท่านแม่ ฉันได้รับรายงานมาว่าแก๊งซาคาโมโต้ที่เป็นคู่แข่งของฉัน มันกำลังคิดไม่ซื่อ วางแผนลอบฆ่าท่านอยู่” คิวเรียวสวยขมวดลงโดยที่คนพูดไม่รู้สีกตัว

ฝ่ายคนที่ได้รับฟังข่าวสารนั้นอย่างกะทันหันก็ถึงกับมีอาการตื่นตระหนกตกใจสุดขีด จึงเปล่งเสียงร้องใส่คนที่ปลายสายออกมาดังลั่น

“หา! นายหมายถึงคุณน้ามิกะหรือ?”

“ก็โซนี่สิ แม่ฉันจะมีใครได้อีก นอกจากน้ามิกะของนาย”

“เฮ้ย! พูดจริงหรือ?” คนฟังยังคงถามย้ำอย่างตื่นกลัว เสมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ตนกำลังได้ยิน

“จะพูดเล่นไปทำไมวะ” เจ้าพ่อหนุ่มซึกจะรำคาญคนย่ำคิดย่ำถามขึ้นมาตึงตึง แต่เขาก็ไม่ได้ติติงสิ่งใดเพื่อนหนุ่ม เพราะยังมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องการจะเตือนภัยสหายรัก “ที่ฉันโทรมาบอกนายเนี่ยก็เพราะอยากจะให้นายช่วยดูแลท่านแม่แทนฉันที่ ที่สำคัญฉันอยากให้นายคอยระวังตัวเองและคนในครอบครัวเอาไว้ให้ดีที่สุดด้วย เพราะฉันเองก็ไม่แน่ใจว่าพวกมันจะคิดร้ายกับคนทุกคนที่อยู่รอบข้างฉันทั้งหมดรีเปลา”

ไซซีเกาะไต้ยีนเสียงเพื่อนหนุ่มแอบกลืนน้ำลายลงคอ เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายคงจะรู้สึกมีนงและหวาดวิตกอยู่ไม่น้อย เขาจึงรีบบอกกล่าวให้เพื่อนรักเบาใจ

“แต่นายไม่ต้องตกใจไปหรอก ฉันส่งคนไปคอยอารักขาคุ่มครองท่านแม่และพวกนายที่นั่นเรียบร้อยแล้ว ส่วนตัวฉันจะไปจัดการกับไอมือปืนรับจ้างชั้นสวะคนนั้นก่อน แล้วถึงจะโผล่หน้าไปให้นายเห็นได้ ตอนนี้นั้นมาที่นี้อย่างเงียบๆ ไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมันรู้ เพราะฉันกลัวว่าพวกมันอาจจะลอบทำร้ายคนในตระกูลระหว่างที่ฉันไม่อยู่ก็ได้”

“แล้วคนที่นายส่งมาไซ้คนที่ชื่อริวริวอะไรนั่นรีเปล่า?” ลู่ๆ ภาณุวัฒน์ก็เอ่ยถามขึ้นมาเหมือนกับเพิ่งนึกบางสิ่งออก

“ไซ้”

“มีน่าละ...พอฉันถึงบ้านปั๊บ ก็เห็นน้ำมิกะรีบเดินเข้ามาแนะนำนายริวนั้นทันทีว่าเป็นคนของนายที่เดินทางมาส่งของให้กับน้ำมิกะ แล้วก็ขออนุญาตฉันให้หมอนั้นพักที่บ้านของเราสักกระยะหนึ่ง”

การที่มิกะขออนุญาตบุตรชายคนโตของเพื่อนรักนั้น ก็เพราะรู้สึกเกรงใจว่านางเป็นเพียงผู้อาศัย มิใช่เจ้าของบ้านตัวจริง

“ตอนนั้นฉันก็นึกอะไรอยู่แล้วเชื่อว่ามันต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ ก็นายริวของน้ำมิกะนี่ รูปร่างหน้าตาเหมือนกับพวกบอดี้การ์ดยังไงยังงั้น ไม่เหมือนพวกส่งของเลยสักนิด ฮะๆ”

ภาณุวัฒน์หัวเราะอย่างตลกขบขัน เมื่อเขานึกไปถึงตอนที่มารดาของเพื่อนรักพาบอดี้การ์ดร่างยักษ์เข้ามาแนะนำกับตนว่าเป็นพนักงานส่ง

ของ ซึ่งในสายตาของเขานั้นเห็นว่าบุคคลตรงหน้าเป็นแมสเซนเจอร์ตัวใหญ่หน้าโหดที่สุดเท่าที่เขาเคยพบมาทีเดียว

“ริวจะคอยดูแลท่านแม่และครอบครัวนายอย่างดีที่สุด แต่ฉันอยากให้นายระวังตัวเองด้วยเพื่อความไม่ประมาท”

“แล้วนายรู้รึยังว่าไอ้มือปืนคนนั้นมันเป็นใคร?”

“ก็พอจะรู้มาบ้างว่าพวกมันจ้างวานมือปืนคนไทยให้มาลอบยิงแม่ฉัน” โซซีเกะกล่าวเสียงเย็นที่ฟังแล้วชวนให้รู้สึกขนลุกขนพอง

“รู้ที่อยู่ของมันไหม?”

“ยังเลย ฉันถึงต้องถ่อสังขารมาตามล่ามันด้วยตัวเองนี่แหละ” คนตอบพูดอย่างเคียดแค้น

“อ้าว! แล้วอย่างนี้นายจะไปตามหามันได้ยังไงล่ะ ให้ฉันไปช่วยไหม” ภาณุวัฒน์รีบเสนอตัวทันที

“ไม่ต้องหรอก ฉันพอจะมีรูปกับสถานที่ทำงานของไอ้มือปืนกระจอกบ้างแล้วละ คินนี่ฉันจะบุกไปลากคอมันมาเค้นถามทุกอย่างด้วยตัวของฉันเอง”

โซซีเกะนึกถึงภาพถ่ายที่พกติดมาด้วย ซึ่งเป็นข้อมูลเพียงอย่างเดียวที่เขาได้รับมาจากลูกน้องคนสนิท ทำให้ตนต้องรีบเดินทางมายังเมืองไทยอย่างรวดเร็วโดยไม่มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงยืนยันอันใดให้ล่าช้าเสียเวลา เพราะนี่คือเวลาแห่งความเป็นความตายของมารดาที่เขาจำต้องต่อกรกับมัจจุราช เพื่อพลิกชะตาของบุพการีอันเป็นที่รักยิ่งเพียงคนเดียวให้อยู่รอดปลอดภัยโดยไม่มีคำว่าลังเลใจ

“ฉันขอให้นายโชคดี ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ฉันจะดูแลน้ำมิกะ ให้เป็นอย่างดี ส่วนนายก็ดูแลตัวเองด้วยละ” ภาณุวัฒน์เอย่กับเพื่อนหนุ่ม ด้วยความห่วงใยจากใจจริง

“ขอบใจนายมาก” เขาเอ่ยอย่างซึ่งใจในความเอื้อเฟื้อที่เพื่อนรัก ของตนมิให้ตลอดมา ก่อนจะพลันนึกถึงสิ่งสำคัญอีกอย่างขึ้นมาได้ “เออ... น้องมาศฝากความคิดถึงมาให้นายและน้านวลด้วยนะ”

โชชีเกะรีบรายงานข่าวคราวของภาณุมาศ บริรักษ์ ผู้เป็นบุตรสาว คนเล็กของนวลพรรณที่กำลังศึกษาว่าเรียนทางด้านวิศวกรรมปิโตรเคมีในระดับชั้นปริญญาโทอยู่ที่ญี่ปุ่นมาได้ครึ่งปีแล้ว ให้พี่ชายของหล่อนได้รับทราบโดยทันที ทั้งนี้หญิงสาวก็ได้เขานี้แหละเป็นผู้ช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัยและคอยดูแลเอาใจใส่ในระหว่างที่เล่าเรียนอยู่ที่นั่น เหมือนกับที่แม่ของเขาได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดีจากครอบครัวบริรักษ์เช่นกัน

“ยายมาศเป็นยังไงบ้าง แก่ทำให้นายปวดหัวมากไหม?” ภาณุวัฒน์เอย่ถามถึงน้องสาวเพียงคนเดียวด้วยความคิดถึงจับใจ

“แม่จอมยุ่งสบายดี แกมยังหัวดีมากชะด้วย อีกไม่นานก็คงจะเรียนจบแล้วละ”

“ได้อย่างนั้นก็ดี ยังไงฉันต้องฝากน้องสาวไว้กับนายด้วยนะเพื่อน”

“ไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจะดูแลน้องมาศให้ดีที่สุด” เจ้าพ่อหนุ่มให้ คำมั่นแก่เพื่อนรัก

เมื่อโชชีเกะได้บอกเล่าข่าวสารสำคัญแก่ภาณุวัฒน์ไปจนหมดสิ้นแล้ว เขาจึงได้เอย่ล้าลาเพื่อนหนุ่มเพื่อไปตระเตรียมคิดวางแผนและหา

ทางแก้ไขปัญหาสำหรับเหตุการณ์เลวร้ายในค่ำคืนนี้ ที่เขาอาจจะต้องเผชิญหน้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“หมดเรื่องแล้ว เห็นที่ฉันคงต้องขอตัวก่อนละ นายก็ดูแลตัวเองดีๆ นะ”

“เออ...ไอ้เพื่อนรัก” ภาณุวัฒน์รับคำเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ทั้งคู่จะวางสายจากกันไป แล้วชายหนุ่มจึงกลับไปสะสางงานที่คั่งค้างของตนต่อไป

ในขณะที่หนุ่มแดนอาทิตย์อุทัยกลับหยิบรูปถ่ายใบเล็กของเป้าหมาย ซึ่งเขากำลังจะไปตามล่าในราตรีนี้ขึ้นมาดูอย่างพิถีพิถัน ใบหน้าที่คล้ายกับแต่ดออย่างคนทำงานหนักส่อแววอบอุ่นอ่อนโยนเสียจนตัวเขาสัมผัสได้ ผิดกับเรื่องทีคนในรูปกำลังคิดจะทำอย่างลับๆ เป็นเหตุให้โซซีเกะบังเกิดความสงสัยขึ้นมาว่า

‘ทำไมผู้ชายที่ดูท่าทางใจดีคนนี้ถึงเป็นมือปืนไปได้ล่ะ หรือว่าเรื่องนี้จะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังที่เขายังไม่รู้อีก’

ชายหนุ่มนั่งขบคิดถึงข้อสงสัยของตนอย่างไม่เข้าใจ และคำตอบนั้นคงมีแต่ชายในรูปนี้เพียงคนเดียวที่จะสามารถเฉลยให้ตนได้รับทราบ นั่นคือ ต้นน้ำ ทองเมธี!!!

ชายหนุ่มร่างผอมบางที่อยู่ในความคิดของมาเฟียหนุ่ม กำลังนั่งกุมขมับอย่างเคร่งเครียด เมื่อนึกไปถึงงานชิ้นใหม่ที่เขาเพิ่งรับมาได้ไม่นาน นั่นคือ **การฆ่าคน!!!**

ต้นน้ำต้องออกไปทำงานหาเลี้ยงต้นข้าวน้องสาวเพียงคนเดียวที่ เหลืออยู่ตั้งแต่ยังเล็ก เพราะพ่อแม่ของตนด่วนลาโลกไปด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ เขาจึงต้องทำหน้าที่เป็นบุพการีทั้งสองของเด็กน้อยวัยสิบขวบไปในตัว บรรดาวิชาคณาญาติที่เข้ามาต่างก็หวังเพียงทรัพย์สมบัติที่ไม่ได้มี เยอะแยะมากมายนักของบิดามารดา เขาจึงต้องพาน้องสาวออกห่างจาก เครื่องญาติที่เห็นแก่ตัวทั้งหลายมาใช้ชีวิตอยู่กันตามลำพัง และออกหางาน ส่งเสียให้คนเป็นน้องได้เล่าเรียนตั้งแต่เขาอายุได้สิบห้าปี

แต่วัยอันน้อยนิดเช่นเขาทำให้แทบจะหมดสิ้นหนทางและความหวังในการทำมาหากิน ระยะเวลาๆ ไม่มีนายจ้างคนไหนยอมรับเขา เข้าทำงานเลยสักที เนื่องจากยังเรียนไม่จบและอายุน้อยเกินกว่าที่คนเป็น นายจะสามารถไว้วางใจให้รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ ได้ ดังนั้นเด็กหนุ่มจึงได้ ผันตัวเองมารับจ้างทำงานตามสถานที่แรงงานเถื่อน จวบจนเลยเถิดไปถึง การเป็นเด็กในผ้าใบบาร์ แล้วถลาล้าลึกเข้าสู่วงการในด้านมืดด้วยการเป็น ลูกน้องของมาเฟียผู้ทรงอิทธิพลในท้องถิ่น คอยรับหน้าที่คุ้มช่องในช่วงชีวิต ของการเป็นวัยรุ่น

แม้ว่าต้นน้ำจะได้ชื่อว่าเป็น 'นักเลง' จากงานการอันไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่มันก็สามารถหาเลี้ยงชีพให้แก่ตัวเขาและน้องสาวได้ อย่างสบายๆ ไม่ต้องทนปากกัดตีนถีบ อดมื้อกินมื้อ เหมือนดังเช่นในช่วงแรก ชายหนุ่มจึงต้องจำใจยอมแลกความรู้สึกผิดชอบชั่วดีภายในจิตใจ ของตนเพื่อความอยู่รอด

ในตอนนั้นต้นข้าวยังเล็กนักและไม่ประสีประสาในเรื่องอันใด พี่ชายเช่นเขาจึงเป็นคนจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้เด็กสาว โดยที่เธอไม่รู้ ระวังและระคายสิ่งใดเลยสักนิด จวบจนต้นข้าวศึกษาามาจนถึงระดับมัธยมปลาย จึงเริ่มหาลำไฟเล็กๆ น้อยๆ ด้วยการรับสอนพิเศษภาษาอังกฤษ ให้กับรุ่นน้องที่อยู่ในโรงเรียนเดียวกัน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่อันหนักอึ้งของเขาให้บรรเทาเบาบางลงบ้าง

เพราะเจ้าตัวโตพอที่จะรู้ความแล้วว่าพี่ชายกลายเป็นพ่อเล้าकुม ช่อกหาเงินมาจุนเจือเธอ ในขณะที่ผ่านมาตัวเองกลับกระทำตนเยี่ยงคนเห็นแก่ตัว มีความสุขอยู่กับการหาความรู้ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอรัก แต่มีเคยรับรู้เลยว่าผู้เป็นพี่จะลำบากยากเย็นแสนเข็ญสักปานใด

ต้นข้าวพยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาเลิกทำงานผิดศีลธรรมนี้เสีย แต่คนที่เคยซื่อหลังเสื่อมาแล้วเช่นเขาก็มีสามารถจะลงมาได้อย่างง่ายดาย นอกจากนั้นเจ้านายชาวญี่ปุ่นยังเคยข่มขู่ต้นน้ำไม่ให้เลิกงานนี้และยังตามคุกคามไปถึงตัวน้องสาวของเขาด้วย ในทำนองว่า

‘หากแกเลิกทำงานนี้เมื่อไหร่ ฉันจะจับน้องสาวของแกไปขายช่อกแทนแก... ที่บังอาจคิดแยกตัว’

เพราะถึงแม้ตำแหน่งลูกสมุขนชั้นสวะที่เขาดำรงอยู่นั้นจะดูกระจัดย่อยสลักเพียงใด แต่ก็อาจจะล่วงรู้ถึงความลับอันก่อให้เกิดมหันตภัยแก่องค์กรของพวกมันได้ พวกยากูซ่าญี่ปุ่นจึงต้องทำการตัดไฟเสียแต่ต้นลม เพื่อมิให้เกิดความเสียหายร้ายแรงอันใดแก่พวกตนได้

ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาใหญ่ที่ตามมาอีกะลอกก็คือ การที่ต้นน้ำมีลูกกับหญิงให้บริการในช่องที่ตนเองเป็นผู้ดูแล จนคนทั้งคู่ได้ร่วมสร้างพยานรัก แต่นั่นยังไม่แยเท่ากับการที่แม่ของเด็กต้องคลุกคลีกับสิ่งอบายมุขและของมีนเมาอยู่ตลอดเวลา ต้องรับแขกในขณะที่ตั้งครรภ์ ทำให้สุขภาพร่างกายทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดหล่อนก็สิ้นใจหลังจากที่คลอดบุตรชายได้ไม่นาน

จากสาเหตุนี้เองที่ทำให้ต้นรักมีหัวใจผิดปกติตั้งแต่เกิด จนผู้เป็นพ่อและน้ำสาวกลุ่มอกกลุ่มใจ รีบเร่งหาเงินหลายบาทหลายสตางค์มาจนเจือรักษาชีวิตเด็กน้อยผู้น่าสงสาร

ในขณะที่ต้นน้ำกำลังนั่งกลัดกลุ้ม เสียงโทรศัพท์มือถือที่ตั้งอยู่ข้างตัวก็ทำให้เขาตื่นจากภวังค์ ก่อนจะหันไปคว้ามั่นขึ้นมากดรับสาย

“ฮัลโหล ข้าวโทรหาพี่มีอะไรหรือ?” ต้นน้ำทักทายน้องสาวพยายามปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ

“วันนี้พี่ต้นไปทำงานตอนดึกกรีเปล่าคะ?” ต้นข้าวเอ่ยถาม

“วันนี้พี่ไม่ได้ไปทำงานที่อาบอบนวดหรอก เพราะพี่จะไปทำธุระข้างนอกนะ ข้าวมีอะไรี่เปล่า” ต้นน้ำถามอย่างสงสัยใคร่รู้ เพราะปกติแล้วต้นข้าวไม่ค่อยจะมายุ่งวุ่นวายหรือซกใช้ถึงกิจการหน้าที่ของเขาสักเท่าไรหรอก นับตั้งแต่ครั้งที่น้องสาวและเขาโดนบรรดาลูกสมุนของนายใหญ่ชูเชิญกรรโชกไป จนหญิงสาวเข้าใจถึงเหตุผลว่าทำไมตนจึงไม่สามารถเลิกอาชีพทุจริตนี้ได้

ต้นข้าวจึงทำได้แค่เพียงคอยให้กำลังใจเขาอยู่อย่างเงิบๆ และแบ่งเบาภาระด้วยการหาเงินช่วยเหลือคนเป็นพี่เช่นเขาทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ เพื่อใช้ในการรักษาโรคร้ายที่หนูน้อยต้นรักกำลังเผชิญหน้าอยู่นี้ และเป็นการตอบแทนบุญคุณพี่ชายที่ได้เสียสละความสุขทั้งชีวิตของตนให้กับคนเป็นน้องอย่างเธอ

“เอ่อ...พอดีว่าช่วงนี้ข้าวยุ่งๆ นะพี่ต้น มีแขกที่บริษัทของโกด์ ส่วนตัวมา แล้วข้าวก็เป็นคนรับงานนี้เอง ข้าวก็เลยกลัวว่าจะไม่มีใครคอยดูแลหนูน้อยต้นรักนะสิจ๊ะ แล้วคือนี่ข้าวก็ต้องพาเขาไปเที่ยว...เอ่อ...เที่ยวกลางคืนนะคะ”

ต้นข้าวอธิบายกับพี่ชายได้ไม่เต็มปากนัก เพราะเกรงว่าเขาจะเป็นกังวลในความปลอดภัยของเธอและออกปากห้ามมิให้รับงานนี้ แต่สิ่งที่เธอคาดคิดนั้นกลับผิดแผกแตกต่างออกไปเหมือนเช่นทุกที พี่ชายของเธอกลับเพียงแค่อ่อยถามอย่างหวังเป็นโยในตัวของสาวตามปกติวิสัยที่พี่ชายสักคนพึงกระทำเท่านั้น

“อืม...งั้นข้าวก็ระวังตัวด้วยนะ เดี่ยวพี่จะฝากตาหนูให้ป้าสายใจ ช่างบ้านช่วยดูแลสักวันก็แล้วกัน”

ถึงแม้ว่าต้นน้ำจะพูดคุยอยู่กับน้องสาวได้อย่างรู้เรื่องก็จริง แต่ภายในหัวของเขากลับเต็มไปด้วยภารกิจสำคัญในค่ำคืนนี้ เขานึกทบทวนวกไปเวียนมาจนบังเกิดความสับสนกังวลว่าอุ่นใจอย่างที่สุด

“ก็ดีจ๊ะ เพราะข้าวยังไม่รู้เลยว่าจะกลับถึงบ้านกี่โมง งั้นข้าวก็หมดห่วงแล้ว ข้าวขอตัวไปทำงานก่อนนะจ๊ะพี่ต้น”

ทั้งๆ ที่ต้นข้าวรู้สึกแปลกใจกับน้ำเสียงของคนทางปลายสายที่ไม่ออกปากโวยวายถึงสถานที่เสี่ยงภัย ซึ่งตนจะต้องไปปฏิบัติหน้าที่ดังเช่นคราวก่อนๆ แต่ภระนั้นหญิงสาวก็เลือกที่จะเงียบไว้ ด้วยคิดว่าพี่ชายของเธอคงจะมีปัญหาเรื่องงานที่ต้องไปสะสางเป็นแน่ ส่วนตัวเธอเองก็ต้องรีบไปทำตามคำบัญชาของแขกหนุ่มต่างแดนเช่นกัน

“จ๊ะ” หลังจากกล่าวลาและวางสายจากกันเรียบร้อยแล้ว ต้นน้ำก็พยายามตรึกตรองแผนการต่างๆ ให้ขึ้นใจ ก่อนจะลงมือ ‘ผลิตซีพ’ เป้าหมายตามที่เจ้านายใหญ่สั่งมา

ส่วนต้นข้าวนั้นก็ต้องวิ่งวุ่นแสวงหายานพาหนะ พร้อมทั้งทำเรื่องเช่ารถสำหรับการท่องเที่ยวให้กับ ‘แขกพิเศษ’ ที่ช่างนำหมั้นได้เสียเหลือเกินในสายตาของเธอ เพราะพ่อเจ้าประคุณเล่นหยีบแครงก็มาให้ตั้งห้าพันบาทแบบไม่ต่อรองราคาค่าเช่ากับเธอเลยสักนิด แถมยังไม่นึกกลัวว่าเธอจะเซดเงินจำนวนนี้หนีหายไปโดยไม่ไปปฏิบัติตามคำสั่งของเขาเลยด้วยซ้ำ หญิงสาวจึงอดคิดค่อนข้างอดหนุ่มญี่ปุ่นที่เป็นลูกค้ากิตติมศักดิ์ภายในใจไม่ได้ว่า

‘ทำอย่างกับตนเป็นเจ้าของที่ไม่มีใครเขากล้าลองดีไปได้ หรือถ้ามีใครกล้าหาญขนาดนั้นจริงๆ เขาก็คงจะตามจองล้างจองผลาญไปยังสุดขอบฟ้า เพื่อเอาสิ่งของที่ควรจะเป็นของตนกลับคืนมาแน่ๆ’

แต่ต้นข้าวนั้นหารู้ไม่ว่าในวันข้างหน้า เขาแน่แหละที่จะเป็นตัวการเปลี่ยนแปลงชีวิตเธอมิให้เหมือนเดิมอีกต่อไป

๓

จูบแรก

โกดัสสาวเดินเข้าไปแจ้งความประสงค์ในการติดต่อขอพบแขกของโรงแรมในฐานะที่เธอเป็นมัคคุเทศก์ส่วนตัวของเธอแก่ทางพนักงานต้อนรับ หลังจากທີ່เพียรเสาะหารถเช่าตามคำสั่งของลูกค้าหนุ่มพร้อมทั้งจ้างวานให้พนักงานในเต็นท์ขับรถเข้าคั่นดังกล่าวมาส่งยังโรงแรมตามคำบอกกล่าวของหนุ่มญี่ปุ่นเรียบร้อยแล้ว

“สวัสดีค่ะ ดิฉันตื่นเช้า ต้องการติดต่อขอพบแขกห้อง 403 ค่ะ” หญิงสาวบอกเจตจำนงของตนแก่พนักงานสาวหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มคนหนึ่งที่ยืนบริการอยู่หน้าเคาน์เตอร์

“รอสักครู่นะคะ มิทราบว่าจะให้ดิฉันเรียนแขกว่าคุณมาติดต่อขอพบเรื่องอะไรคะ”

“ดิฉันเป็นไกด์ส่วนตัวที่เขานัดไว้เย็นนี้ล่ะคะ”

“คะ ดิฉันจะเรียนแซกว่าคุณต้นข้าว ไกด์ส่วนตัวที่นัดไว้มารอบพบ
แล้วนะคะ”

หลังจากเอ่ยทวนใจความที่หญิงสาวบอกเล่าแก่ตนแล้ว พนักงาน
สาวจึงกดโทรศัพท์ติดต่อกายในไปยังหมายเลขห้องของแขกชาวญี่ปุ่นใน
ทันใด ต้นข้าวได้ยินเสียงสนทนาอยู่เพียงครู่เดียว สาวน้อยคนนั้นก็วางสาย
ก่อนที่จะหันมากล่าวกับเธอด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่า

“เชิญนั่งรอที่ล็อบบี้ก่อนนะคะ คุณไอคาวะกำลังจะลงมาพบคุณ
อีกสิบนาทีค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ” คนฟังคลี่ยิ้มแทนคำขอบคุณ ก่อนจะหมุนกายไปนั่ง
รอแขกหนุ่มต่างชาติภายในล็อบบี้

เวลาผ่านไปเพียงไม่นานร่างสูงโปร่งหุ่นสมาร์ทมาดแมนก็มายืน
ปรากฏกายอยู่ต่อหน้าเธอ เขายังคงจัดแต่งทรงผมให้ดูดีงามตาเฉก
เช่นเดียวกับเมื่อตอนเช้า เข้ากับเสื้อเชิ้ตแขนยาวที่ปลดกระดุมลงมาสอง
สามเม็ด เผยให้เห็นช่วงอกแกร่งกำยำแข็งแรงและขนอ่อนรำไรตรงบริเวณ
นั้น ซึ่งช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้เจ้าตัวดูเซ็กซี่ขึ้นเป็นพิเศษ และสามารถกระตุ้น
สายตาเพศตรงข้ามให้เหลียวมองแล้วรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ใคร่อยากดูใกล้
สัมผัสผิวเนียนขาวที่อุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อส่วนตั้งชายชาติริเสียด
เหลือเกิน ส่วนท่อนล่างนั้นสวมกางเกงผ้าเข้ารูปกับต้นขาเรียวยาวและร่อง
เท้าหนังอย่างดี ทำให้ผู้ชายตรงหน้าต้นข้าวยิ่งดูหล่อเหลาจนมิสามารถหา
คำบรรยายได้

ส่วนโซชีเกะก็พิศมองโกด์สาวส่วนตัวของตนแล้วได้แต่เพียงส่ายหน้าบ่อยๆ เพราะหญิงสาวคนที่กำลังจะเดินทางไปกับเขานั้น สวมใส่เพียงเสื้อยืดและกางเกงยีนส์สีซีด ซึ่งดูแล้วไม่แตกต่างไปจากเมื่อตอนกลางวันเท่าไรหรอก หน้าซำเจ้าหล่อนยังสะพายกระเป๋าใบพายหลังแบบผู้ชายออกสามศอกกับรองเท้าผ้าใบคู่เก่าที่สีจางแล้วซีดอีกมาด้วย แต่ยังดีหน่อยก็ตรงที่ว่ามันไม่ได้ขาดวินอย่างที่เคยวิ่งทั่วไทม์ไปมักใช้กันนั่นแหละ

“สวัสดีครับคุณต้นข้าว” โซชีเกะเอ่ยทักด้วยภาษาอังกฤษเช่นเดิม พลางมองสำรวจการแต่งตัวของหญิงสาวด้วยสายตาวិพากษ์วิจารณ์อย่างเปิดเผย

สายตาคมมองไล่ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนที่จะกระตุกยิ้มขึ้นที่ริมฝีปากหยัก ทำเอาคนถูกมองถึงกับหน้าชาโมโหจนคว้นแทบออกหู แต่ติดตรงที่เขาเป็นนายจ้าง จึงทำให้เธอออกอาการฮึดฮัดกระพืดกระพืดตามทิวประารณามีได้

“สวัสดีคะคุณไอคาเวะ” น้ำเสียงของคนตอบไม่มีความนุ่มนวลเลยสักนิด ติดจะแข็งเสียดด้วยซ้ำ เพราะรู้ลึกซึ้งของสายตาคู่นั้น ทำเอานายจ้างชั่วคราวอย่างโซชีเกะถึงกับหัวเราะในลำคอกับท่าทีที่ไม่สบอารมณ์ของเจ้าตัวโดยทันที

“เรียกผมว่าโซชีเกะก็ได้ครับ แล้วก็ขอโทษด้วยที่ทำให้คุณต้องรอตอนนี้ผมพร้อมแล้ว เราไปกันเลยไหมครับ” มาเฟียหนุ่มกล่าวอย่างนุ่มนวล พลางส่งยิ้มหวานทั้งดวงตาและที่มุมปากหยักลึกนั้น

ชั่วแวบหนึ่งที่ความคิดบางอย่างแล่นเข้ามาในสมองของเขาอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นกิริยาของแม่ไกด์สาววัยกระเตาะ

‘บางทีการมาช่วยแม่ในครั้งนี้อาจจะมีเรื่องสนุกๆ กว่าที่เขาคิดก็เป็นได้’

“ก็สิคะ ดิฉันพร้อมมาตั้งนานแล้วค่ะ”

ต้นข้าวจงใจเอ่ยวาจากระแทกแตกดันลูกท้าวหนุ่มในเรื่องของเวลา เพื่อแก้เผ็ดที่เขามองเธอด้วยสายตาสับสนประมาทเกี่ยวกับการแต่งกาย และที่สำคัญหญิงสาวไม่ชอบแววตาที่จับจ้องมายังเธออย่างรู้ทันของเขาเลยจริงๆ พอได้เห็นสายตาแบบนั้นที่ไร พลันให้ชวนหงุดหงิดหัวเสียทุกทีไป

‘ใช่สิ! ใครเขาจะไปหล่อ ดูดี ไฮโซเหมือนคุณชายอย่างพ่อคุณได้ล่ะ’ ต้นข้าวแอบเหน็บชายหนุ่มในใจ

“นี่คะ กุญแจรถเช่าที่ฉันไปหามาให้” มือเล็กยื่นไปข้างหน้าเพื่อส่งกุญแจให้แก่นายจ้างหนุ่มแบบไม่ค่อยเต็มใจนัก เป็นเหตุให้ผู้จ้างวานเหยียดยิ้มบางๆ พร้อมกับเอ่ยคำพูดที่ทำให้เธอยังรู้สึกไม่พอใจเขามากขึ้น

“ดูเหมือนว่าคุณจะไม่พอใจที่ผมขอให้ช่วยหารถเช่ามาให้รีไปล่ะครับ”

คำพูดของแขกหนุ่มที่เอ่ยออกมาราวกับเข้ามานั่งในใจเธอ ไม่ได้ทำให้ต้นข้าวรู้สึกอึดอัดเท่ากับดวงตาคมกริบแพรวพราวที่มองมาเหมือนกับต้องการหยอกเหย้า หมายถึงจะปั่นหัวให้สาวน้อยอ่อนประสบการณ์เช่นเธอ ห้วนไหวไปต่อสิ่งเร้ารอบกายที่เขาเป็นผู้ก่อขึ้น

“เปล่านี้คะ ฉันไม่ได้รู้สึกอะไรทั้งนั้น เพราะนี่ก็คือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของไกด์ส่วนตัว ซึ่งต้องทำได้ทุกอย่างอยู่แล้วค่ะ” ต้นข้าวเกือบจะหลุดคำว่า ‘ตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบ’ แทนที่เสียแล้ว แต่โชคยังดีที่หญิงสาวยังยิ้มปากของตนไว้ได้ทัน

ดูเหมือนผู้ชายตรงหน้าจะช่างยั่วช่างเย้าให้เธอรู้สึกไม่สบายอารมณ์เสียเหลือเกิน ไม่ว่าจะป็นน้ำเสียง คำพูดคำจา หรือกริยาท่าทางถือตนนั้นก็ตาม แม้แต่ดวงตาคมกล้าที่ซ่อนแววทะเล้นซี้เล่นอยู่ด้วยนั้นอีก ที่ทำให้เธอรู้สึกราวกับเป็นตัวตลกในสายตาของเขา หญิงสาวจึงรู้สึกไม่ค่อยชอบใจนักยามที่เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นเพ่งมองมายังเธอ

และก่อนที่ไกด์สาวจะอารมณ์เสียมากไปกว่านี้ เธอจึงเลือกที่จะตัดบท แล้วออกเดินนำหน้าพายุหนุ่มไปยังรถเช่าที่จอดไว้ในลานจอดรถของโรงแรม เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะคารมกับคนตัวสูง

“ฉันว่าเรารีบไปกันก่อนที่มันจะมีดีคำมากกว่านี้ดีกว่าค่ะ เพราะคุณเองก็ไม่น่าจะชินกับถนนหนทางของที่นี่ ฉันเกรงว่าถ้าดีดึ้นมากไปกว่านี้ คุณจะขับรถลำบากนะคะ”

ต้นข้าวเอ่ยอย่างเป็นห่วงในขณะที่เดินนำหน้าพายุหนุ่มไปยังที่หมาย โดยที่โชคชะตาไม่ได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใดออกมา เพราะเขาเพียงแต่ยิ้มรับบนใบหน้าและเดินตามหลังสาวน้อยตัวเล็กไปอย่างเงียบๆ เท่านั้น

เมื่อทั้งสองเดินมาถึงยานพาหนะที่จอดไว้ในลานจอดรถ เธอจึงหยุดยืนรอเพื่อให้สารทิหนุ่มไขกุญแจ ทันทีที่ประตูรถเปิดออก เขาก็เอ่ยเชื้อเชิญหญิงสาวให้ขึ้นรถ

“เชิญครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

เมื่อสองหนุ่มสาวผู้ร่วมเดินทางเข้านั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ได้ออกรถพร้อมกันบอกกล่าวคนนำทางถึงสถานที่ซึ่งตนต้องการไปในวันนี้

“คุณพอจะรู้จักอาบอบนวดที่ชื่อเรนไอบ้างรึเปล่า ผมอยากไปลองใช้บริการดู” โซซี่เกาะพูดออกมาหน้าตาเฉยราวกับสถานที่ซึ่งเขากำลังจะพาเธอไปนั้น เป็นแค่ห้างสรรพสินค้าหรือร้านรวงธรรมดาสามัญ

แต่สำหรับคนฟังถึงกับหันขวับมามองทางคนขับโดยฉับพลัน เพราะแหล่งที่เขาเอ่ยออกมาจากปากคือสถานบริการแบบญี่ปุ่นชื่อดังกึ่งไปทั่วตัวเมืองเชียงใหม่ และเป็นที่ทำงานของพี่ชายเธออีกด้วย

สายตาวาดระแวงจึงจ้องจับผิดมองคนข้างกายอย่างไม่วางตามันกำลังตอกย้ำความคิดของเธอที่มีต่อชายหนุ่มในคราแรกว่า ลูกทวิร์เช่นเขาอาจจะเป็นพวกมักมากในกาม และกำลังแสวงหาไกด์สาวชาวไทยมาบำบัดความใคร่ของตนก็เป็นได้ หญิงสาวจึงรีบกระเถิบถดถอยหนีจนร่างกายแนบชิดติดริมประตูรถ เสมือนให้ตัวเธอจมหายเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของมันในทันใด

โซซี่เกาะมองออกไปกิริยาของคนขี่กล้วยอย่างขบขัน เจ้าหล่อนช่างใส่ชื่อเสียเหลือเกิน นี่หล่อนคงจะกำลังหวาดระแวงเห็นตัวเขาเป็นยังกับพวกโรคจิตที่คิดปลุกปล้ำเจ้าหล่อนอยู่ตลอดเวลาเลยสิท่า...

“เฮ้อฮ่าๆ คุณไม่ต้องกลัวผมถึงขนาดจะเข้าไปสิงในประตูก็ได้ ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ทำอะไรคุณหรอก หรือจะต้องให้ผมพูดตรงๆ ว่าอย่างคุณนะไม่เข้าข่ายในสเปคผมเลย แล้วผมก็แค่ต้องการให้คุณนำทางไปเท่านั้น อย่าคิดอะไรเกินเลยไปไกลนักสิครับ ผมเสียหายนะรู้ไหม”

คำพูดของชายหนุ่มทำเอาคนฟังหน้าตึงขึ้นมาทันที ร่างบางจึงกลับมา นั่งยึดตัวตรงเชิดหน้าขึ้นดังเดิม เหมือนมิเคยหวั่นเกรงต่อสิ่งใด พร้อมกับเอ่ยวาจาตอกกลับ เมื่อรู้สึกว่าเขาหมดความอดทนกับคนยิวจนกวณอารมณ์ที่นิ่งอยู่ข้างๆ นี้เต็มทีแล้ว

“มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนี่คะ ฉันเป็นผู้หญิงนะคะ จะให้คุ่นเคยกับสถานที่อย่างนั้นได้อย่างไร แล้วที่สำคัญฉันไม่รู้จักสนิทสนมกับคุณมาก่อนพอที่จะไว้ใจกันและกันได้สักหน่อย ขนาดคุณเป็นผู้ชายเวลาจะจ้ำงไกด์ส่วนตัวก็ ต้องระวังตัวไม่ใช่หรือคะ แล้วนี่ฉันเป็นผู้หญิง ก็ต้องรอบคอบไม่ประมาทไว้เป็นธรรมดา”

คำพูดต่อว่าต่อขานของหญิงสาวทำเอาคนถูกแดกดันระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น ที่หล่อนสาธยายหยิบยกเหตุผลนั้นนี้มากล่าวกดดันให้เขารู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นพวกบ้าตื้นหา กระสันอยากในกามารมณ์อยู่ตลอดเวลา จนถึงขั้นทำให้หล่อนรู้สึกไม่วางใจในทุกคราที่ได้พบหน้า

“คุณกำลังทำอะไรอยู่หรือคะ” ต้นข้าวถามเสียงเข้ม เพื่อแสดงออกให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเริ่มไม่พอใจในอิริยาบถของเขามากขึ้นทุกทีๆ

“ขอโทษครับ คุณนี่อารมณ์ร้อนใส่แขกทุกคนอย่างนี้รู้เปล่าครับเนี่ย” โซชีเกาะตามไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดี ในขณะที่ขับรถเคลื่อนตัวไปตามทางเรื่อย ๆ

คนถูกถามถึงกับอึ้ง เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยออกมาคล้ายกับว่าจะย้ายฐานะของเธอและตัวเขาอยู่กลายเป็นต้นข้าวจึงตอบคำถามนั้นด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างจะติดสະប់ตุนิด ๆ เพราะยังคงกรุ่นโกรธในทุกคำพูดกระทบกระทั่งเทียบที่เจ้าตัวต่อว่าเธออยู่ในที

“ไม่ค่ะ มีคุณเป็นคนแรก”

“โอ้โห! ผมควรภูมิใจไหมครับที่ได้เป็นคนแรกของคุณ” โซชีเกาะแกลังพูดจាក้าวมสือความนัยกับสาวน้อยอีกคราอย่างนึ้กสนุก

ไม่รู้ทำไม... เขาจึงรู้สึกชอบใจที่ได้เห็นใบหน้าบึ้งตึงบอกบุญไม่รับของหญิงสาวนึ้ก ดูแล้วมันช่างให้ความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างไปจากสตรีคนอื่น ๆ ที่เขาเคยคลุกคลีด้วยเสียนี้กระไร โดยเฉพาะตอนนี้ที่หล่อนกำลังโกรธจนหน้าเขียวหน้าเหลืองไปกับคำพูดกวนประสาทของตน เขาก็ยังรู้สึกดี

แต่ถ้าหากเขายังคงยั่วเข้าให้คุณเธอโมโหโหดโสมมากไปกว่านี้อีกละก็ เกรงว่าผู้นำทางตัวเล็กคงจะปิดปากจับ ไม่ยอมบอกทางไปยังจุดมุ่งหมายของเขาเป็นแน่ ดังนั้นโซชีเกาะจึงยอมอ่อนข้อลงให้หล่อนเพื่อผลประโยชน์ทางอื่นที่สำคัญกว่า

“คุณกำลังไม่พอใจผมอยู่เปล่าครับ ผมเห็นคุณนั่งหน้าบึ้งเขียวเอาละ... ถ้าผมพูดหรือทำอะไรให้คุณรู้สึกไม่ดีไปละก็ ผมขอโทษตรงนี้เลย

ละกันนะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ คุณก็น่าจะรู้นี้น่าว่าคนญี่ปุ่นไม่ค่อยเก่งภาษาอังกฤษ“

คนตัวโตกว่าแกลั้งขอโทษขอโพยอย่างสำนึกผิด แต่...นั่นไม่สามารถตบตาโกตส์สาวอย่างต้นข้าวได้เลย เมื่อสำเนียงอังกฤษของหนุ่มญี่ปุ่นนั้นดีมากเกินไปจนแทบไม่เหลือเค้าภาษาเดิมของเขาเลยแม้แต่น้อย

“เชี่ยตายละยะ” ต้นข้าวเอ่ยออกมาเป็นภาษาไทย หมายถึงจะแขวะคนข้างกายมิให้รู้ตัว เพราะไม่คิดว่าหนุ่มต่างชาติเช่นเขาคงไม่รู้ความหมาย

โซซึเกะไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป เขาแค่อมยิ้มในหน้าบางๆ พร้อมกับหันมาสบตาเธอด้วยแววเจ้าเล่ห์รู้ทันเพียงชั่วครู่ ก่อนจะหันกลับไปขับรถของตนดังเดิม เป็นเหตุให้คนมองรู้สึกสะกิดใจในท่าที่เช่นนั้นอยู่ไม่น้อย แต่เธอก็ไม่สามารถรับรู้ความนัยที่ดวงตามคู่นั้นส่งผ่านมายังตนได้ หญิงสาวจึงสะบัดความคิดนั้นออกไป

“เอ่อ...ตกลงว่าคุณจะช่วยบอกทางไปเรนโอให้ผมได้หรือยังครับ?” จู่ๆ โซซึเกะก็เอ่ยถามตรงประเด็นที่เขาต้องการรู้ เมื่อได้ปะทะคารมกับหล่อนพอหอมปากหอมคอแล้ว

คำตอบที่ได้รับคือการพยักหน้า ก่อนที่เสียงหวานใสจะเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นภาษาอังกฤษเช่นเดิม

“คะ เดี่ยวคุณเลี้ยวซ้ายที่แยกหน้านะคะ”

หญิงสาวซึ่งมือชี้ไม่ไปยังทางที่ตนกล่าว จากนั้นเพียงไม่นานรถญี่ปุ่นก็เลี้ยวไปตามที่ผู้ชำนาญทางสาวบอกเล่า จนกระทั่งรถยนต์คันดังกล่าวมาหยุดลงตรงหน้าสถานบริการญี่ปุ่นชื่อดังของตัวเมืองเชียงใหม่

โซซีเกะจึงปลดเข็มขัดนิรภัยในขณะที่หันมากล่าวกับหญิงสาวที่นั่งมา
ด้วยก้นคล้ายกับบอกคำสั่งกลายๆ

“เดี๋ยวผมจะเข้าไปข้างใน ส่วนคุณก็นั่งรออยู่ในรถ อย่าออกไปเดิน
เล่นพ่านที่ไหนล่ะ มันอันตราย”

เมื่อกล่าวกำชับไกด์สาวแล้ว ชายหนุ่มจึงก้าวลงจากรถ เดินตรง
หายเข้าไปด้านในสถานบันเทิงที่พี่ชายของเธอทำงานอยู่ ทิ้งให้สาวน้อยนั่ง
อยู่ในรถตามคำสั่งของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ต้นข้าวได้แต่ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายและนั่งรอจนกว่าผู้ชาย
ต้นหาจัดจะเสร็จสมอารมณ์หมาย เนื่องจากหญิงสาวคิดไปว่าเขาคงเข้า
ไปทำกิจกรรมบางอย่าง โดยไม่ได้ระแคะระคายสงสัยอันใดเลยว่าแท้ที่จริง
แล้ว โซซีเกะเจ้าพ่อหนุ่มแห่งแดนอาทิตย์อุทัยนั้นมีความมุ่งหมายในการมา
เยือนครั้งนี้ เพราะต้องการตัวมือปืนที่เป็นพี่ชายร่วมสายเลือดของเธอ
เอง!!!

ในขณะที่เดียวกันนั้น บุคคลที่เป็นผู้ถูกหมายหัวอย่างต้นน้ำ
ก็กำลังแอบซุ่มรอจังหวะในการปฏิบัติภารกิจสำคัญ ณ บ้านบริษัทฯ โดย
แฝงเร้นกายตามพุ่มไม้ได้ความมืดมิดที่ปกคลุมอยู่รอบๆตัวเขา เพื่อรอดู
สถานการณ์ตรงหน้าของสมาชิกที่กำลังรับประทานอาหารกันอย่างรื่นเริง
ภายในบ้าน

มือปืนหนุ่มตื่นเต้นเสียจนเหงื่อไหลซึมออกมาทั่วทุกซอกซุน ไม่เว้น
แม้กระทั่งอุ้งมือหนาใหญ่ที่กำลังจับปืนไว้มั่น ถึงเขาจะทำงานอยู่ในสถาน

บันเทิงอาบอบนวดตั้งแต่เล็กจนโต แต่เรื่องระทึกขวัญที่ตัวเขาเคยได้พบปะ อยู่บ่อยครั้ง เป็นเพียงแค่เรื่องทะเลาะวิวาทเล็กๆ น้อยๆ ของเหล่าบรรดาลูกค้า หาใช่เรื่องใหญ่โตคอขาดบาดตายเช่นที่เขากำลังทำอยู่นี้ไม่

ครั้นพอถึงคราวที่ตนต้องลงมือประหารชีวิตประหารเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ใน สถานการณ์จริงเยี่ยงนี้ ชายหนุ่มกลับรู้สึกถึงเลิใจระคนหวาดกลัวต่อผลกรรมที่ตนจะได้รับในภายภาคหน้า ร่างสูงจึงยื่นกระสอบกระสาย ได้แต่เพียงชะเง้อคอมองไปมาสลับกับก้มหน้าหลบสายตาของคนในบ้านหลังใหญ่ นั่นอย่างรู้สึกสับสน

วิวสังเกตเห็นกิริยาอาการผลุบๆ โผล่ๆ ของชายผู้นำสงสัยที่ซุ่มตัวหลบอยู่ตรงประตูรั้วด้านหลังบ้าน จึงไม่คิดรีรอหมายจะเข้าไปรวบตัวบุคคลสนิทในทันที บอดีการ์ตร่างสูงใหญ่อาศัยช่วงจังหวะที่ทุกคนกำลังคุยกันอย่างออกรสออกชาติเดินเลี้ยวออกมาจากห้องด้วยความเงียบกริบ โดยไม่ยอมบิรปากบอกเล่าถึงสิ่งที่ตนพบเห็นให้ให้คนอื่นรู้ รัับรู้ เพราะไม่ต้องการให้สมาชิกทุกคนแตกตื่นจนผู้ร้ายไหวตัวทัน

บอดีการ์ตหนุ่มค่อยๆ ลัดเลาะออกจากตัวบ้านทางด้านหน้ามายังบริเวณด้านหลัง ทันใดนั้น! เขาก็กระโจนเข้าไปรวบตัวผู้มาเยื่อนยามวิกาล ที่มีร่างกายเล็กบางกว่าตนเกือบครึ่งอย่างรวดเร็ว ท่อนแขนแข็งแรงตัวดี ล็อคคอชายผอมบางไว้ได้ก่อนเป็นอันดับแรก แล้วใช้มือข้างที่เหลือรวบอาวุธปืนไปเหน็บไว้ยังกระเป๋าลังของตนด้วยชั้นเชิงที่เหนือกว่า ก่อนจะกลับมารวบมือทั้งสองข้างของผู้ร้ายไว้ด้วยความว่องไว ไม่ให้คนที่ถูกจับโจมตีเวลาได้ตั้งตัวเลยสักวินาที

“ใช้สารเลว มึงตายแน่” วิวคำรามเป็นภาษาญี่ปุ่น เพราะไม่สามารถพูดคุยได้หลายภาษาเหมือนเช่นเจ้านายของเขา

แต่คนที่ถูกกักคุมกลับฟังสำเนียงนั้นรู้เรื่อง เพราะเจ้าของอาบอบนวดที่เขาทำงานอยู่ด้วยนั้นเป็นยากูซ่าชาวอาทิตย์อุทัย ก่อนจะย้ายถิ่นฐานมาตั้งรกรากอยู่ยังที่นี่ ต้นน้ำจึงสามารถรับรู้ภาษาถิ่นของผู้เป็นนายได้เป็นบางคำ โดยเฉพาะคำว่า ‘ตาย!!!’ ซึ่งหัวหน้าของเขามักใช้บ่อยๆ ยามที่โมโหโกรธา ดังนั้นเมื่อได้ยินคำนี้จากปากของชายร่างยักษ์ ต้นน้ำจึงพลันสะดุ้งโหยงสุดตัว บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นมาสุดหัวใจ

“ปละ...ปล่อยผมไปเถอะครับ ผมไม่ได้คิดร้ายอะไรกับใครทั้งนั้น อย่าทำอะไรผมเลย ผมยังมีน้องสาวมีลูกที่ต้องดูแลอยู่” ต้นน้ำละล่ำละลักเอ่ยปากร้องขอวิงวอนแก่ผู้ที่กำลังควบคุมตัวเขาไว้

ทว่าวิวก็ไม่มีทีท่าจะขยับเขยื้อนกายคลายการจับกุมเลยแม้แต่น้อย เพราะไม่เข้าใจถึงสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังบอกกล่าวแก่ตน ความลนลานหวาดกลัวที่อีกฝ่ายแสดงออกมาเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ทำให้ผู้คุมกันหนุ่มรับรู้ได้ว่าคนในใต้อาณัตินี้กำลังร้องขออิสรภาพแก่เขา กระแสเสียงนั้นเปี่ยมไปด้วยความหวาดผวาสั่นเครือยามที่เอื้อมเหยียดออกมา หน้าซ้ำอาการสั่นเทาของเจ้าตัวที่เขาสัมผัสได้ก็บังฟ่องอย่างชัดเจน ความคิดบางอย่างจึงบังเกิดขึ้นแก่ลูกน้องเอกของเจ้านายหนุ่มแห่งตระกูลโอคาวะโดยฉับไว

‘บางที่ไฉนนี้อาจจะเป็นแค่ลูกน้องกระจะจอกๆ ที่พวกมันส่งมาดูแลเลาก่อนก็เป็นได้’

เฮอะ! เสือกทำซ่าสะเออะพกป็น แต่ดันไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเลย’

บอดีการ์ดหนุ่มจึงออกอุบายอันแยบยล แสร้งทำที่เป็นป่อย่างลือลือ
 ชั้นสวะกลับคืนสู่รังของเจ้านายมัน เพื่อที่เขาจะได้สะกดรอยตามไปจัดการ
 กับไอ้ว้ายร้ายระดับใหญ่ต่อไป มีหนาคลายน้ำหนักออกจากการเกาะกุม
 ผู้ร้ายทีละนิด จนคนที่ถูกควบคุมสามารถดิ้นรนหลุดพ้นจากพันธนาการนั้น
 ได้ จากนั้นก็ปล่อยให้คนที่ตัวบางกว่าหันมาผลักดันคนที่ตัวหนาอย่างเขาจน
 ล้มกลิ้ง

เมื่อต้นน้ำหลุดรอดจากการถูกกุมตัวได้แล้ว ก็รีบพุ่งตัวออกไปให้
 พันจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าฟาด ชายหนุ่มวิ่งหนีอย่างไมคิด
 ชีวิต ขอเพียงแค่ให้ตนรอดจากสถานการณ์เลวร้ายและได้กลับไปหาลูกกับ
 น้องสาวของตนเป็นพอ ร่างผอมบางจึงไม่ยอมเสียเวลาหยุดพักหรือแม้แต่
 หันกลับไปดูยังเบื้องหลังของตน ซึ่งบัดนี้มีบุคคลที่เขาเล่นงานไปเมื่อครู่
 คอยตามประกบมาติดๆ

ต้นข้าวนั่งรอผู้จ้างวานอยู่ในรถจวบจนเวลาผ่านไป
 เกือบชั่วโมง หญิงสาวก็ยังไม่เห็นวีแววของคนเจ้าเสน่ห์ว่าจะเดินออกมา
 จากสถานบันเทิงโรจน์รมย์ของเหล่าผู้มีราคะแต่อย่างใด

จากตอนแรกที่พยายามนั่งชมทรวดนียภาพด้านนอกให้
 เพลิดเพลิน แม้มันไม่ค่อยน่าดูเท่าไรหรอกก็ตาม มากระทั่งตอนนี้บังเกิด
 ความขบเมื่อยเพราะต้องทนนั่งอยู่กับที่เป็นเวลานาน ทำให้หญิงสาว
 จำต้องเปิดประตูก้าวเท้าลงจากรถ เพื่อยืดเส้นยืดสายให้ร่างกายคลาย
 ความปวดล้า

หญิงสาวเดินวนเวียนอยู่บริเวณใกล้ๆ ไม่กล้าเดินออกไปไหนไกล เพราะเกรงว่าเหล่าผู้มาแสวงหาความสำราญในยามราตรีจะเข้าใจผิดคิดว่าเธอเป็นหญิงค้าบริการ แต่ก็ยังมีวายเจอพวกฝักใฝ่ในกามตัณหาเดินตุบ์ตุบ์เป่จากฤทธิ์ของสุราตรงเข้ามาเกี่ยวพาราสีเธอแบบไม่เกรงใจใครทั้งสิ้น

“ว่าไงจะน้องสาว มายืนอยู่คนเดียวแบบนี้ไม่เหงาหรือ ให้พวกพี่ช่วยคลายเหงาให้เอาไหม?”

หนึ่งในชายสามคนที่เข้ามาแตะโลมเอ๋อขึ้น แต่นั่นมิทำให้ต้นข้าวรู้สึกตื่นกลัวเท่ากับมือหยาบกระด้างที่ตะปบเกี่ยวเอวคอดกึ่งของเธอไว้และพยายามดึงรั้งร่างบอบบางเข้าสู่อ้อมกอดของมัน พร้อมกับเสยะยิ่มน้ากลัวให้กับเหยื่อสาว ฝ่ายคนที่ถูกลวนลามก็พยายามผลักดันขึ้นตัวต่อต้านอย่างเต็มที่ พลังเหลือยหาความช่วยเหลือจากผู้มีน้ำใจที่เดินผ่านไปผ่านมาอยู่ในบริเวณนี้

“ปล่อยนะ ไม่งั้นฉันร้องจริงๆ ด้วย...ช่วยด้วยคะ ช่วยด้วย... อู๊ป!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือถูกกลืนหายไป พร้อมกับฝ่ามือหนาของผู้ชายอีกคนที่ยื่นถัดไปทางด้านซ้ายซึ่งตรงเข้ามาตะครุบปิดปากเธอไว้ เมื่อเห็นท่าไม่ดีต้นข้าวจึงออกแรงดิ้นรนขัดขึ้นจนสุดกำลัง แต่มันก็ไม่สามารถทำให้เธอรอดพ้นจากเงื้อมมือของเหล่าทรชนคนเลวไปได้ ต้นข้าวจึงตัดสินใจกดลงไปที่มือของมันอย่างเต็มแรง

“โอ๊ยยย! อีนี่ ดันอยู่ได้ ช้าซักจะรำคาญแล้วนะเว้ย” หนึ่งในสาม
 ทารกหนุ่มเตรียมตัวยกลงมาที่ห้องของสาวน้อยเพื่อหยุดการเคลื่อนไหวของ
 เหยื่อ แต่โชคยังดีที่เพื่อนมันอีกคนยับยั้งการกระทำนั้นไว้ได้ทัน

“เฮ้ย! อย่าลงมือเสียนะมึง ผิดสวยๆ ช้าหมด กูไม่ชอบมีอะไรกับ
 ของมีตำหนินะเว้ย”

คำพูดที่มันเอ่ยออกมาไม่ได้ทำให้ตื่นข่าวรู้สึกใจชื้นขึ้นมาเลยสัก
 นิด ถึงจะรอดพ้นจากกำปั้นมาได้ แต่ก็หนีไม่พ้นหนทางแห่งอเวจีอยู่ดี
 ดังนั้นหญิงสาวจึงต่อสู้กระเสือกกระสนอย่างหนัก เหล่าคนชั่วเลยพร้อมใจ
 กันจับตัวเธอยัดเข้าไปในรถ เพื่อที่พวกมันจะได้ยึดทั้งรถทั้งผู้หญิงและ
 หมายหมาดว่าจะพาสาวน้อยนางนี้ไปขึ้นสวรรค์วิมานชั้นเจ็ดกันให้สนุก
 สุดเหวี่ยง

เหตุการณ์โหดร้ายแบบนี้เกิดขึ้นในบริเวณสถานอาบอบนวดอยู่
 เป็นประจำเกือบทุกวันจนเสมือนเป็นเรื่องปกติ ดังนั้นเหล่าบารุขผู้มา
 แสวงหาความสุขบนเรือนร่างของสาวน้อยคนิกาจึงไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก
 อันใดด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครโดยยื่นมือเข้าช่วยเหลือหญิงสาวให้หลุดพ้น
 วิกฤตการณ์เลวร้ายในครั้งนี้ได้ ร่างบางได้แต่ปลงสังเวชจนน้ำตาไหลริน
 ออกมาด้วยความสิ้นหวัง เมื่อรู้แน่ชัดแล้วว่าเธอไม่สามารถสู้แรงกลุ่ม
 เดรัจฉานที่แฝงกายมาในคราบของมนุษย์ได้

หญิงสาวที่กำลังท้อแท้หมดอาลัยไร้เรี่ยวแรงจะซัดขึ้นกลับมี
 ความหวังขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เมื่อเบื้องหลังของกลุ่มชายโหดปรากฏร่างสูง

อันคันทา หยาดน้ำที่ยังคงไหลอาบสองแก้มยิ่งหลั่งรินมากขึ้นจนกลายเป็น
สะเก็ดสะเก็ดอื่นรำให้ ยามที่ได้รู้แน่ชัดแล้วว่าหนุ่มญี่ปุ่นคือทางรอดของเธอ

“เฮ้ย! พวกแกกำลังทำอะไรกับผู้หญิงของฉันอยู่?”

ผู้มาใหม่เดินเอามือลวงกระเป๋ากางเกงตรงเข้ามาหาเหล่าร้ายทั้ง
สาม พร้อมทั้งเอ่ยถามเสียงเย็นด้วยใบหน้านิ่งสงบ ทว่าดวงตาดุดันกลับ
เรื่องรองไปด้วยแสงแห่งเพลิงพิโรธจนเหล่าคนพาลเริ่มหวั่นเกรง แต่พวก
มันทั้งสามก็ยังทำใจดีสู้เสือ เมื่อคิดว่ายังไงเสียฝ่ายตนนั้นก็เหนือกว่าใน
ด้านจำนวนคน

“มึงพูดหาอะไรวะ ถ้าไม่อยากเจ็บตัวก็หลบไปซะ อย่าเข้ามาเสือก!
หมูเขากำลังจะหามอยู่ดี!”

หนึ่งในเดนนรกก้าววางกล้ำม พร้อมกับพุ่งหมัดเข้าไปใส่ มุ่งหวัง
ประทุษร้ายร่างกายผู้มาเยือนนี้ให้หมอบราบลงไปนอนกองกับพื้นอย่างหมด
ท่า แต่คนเยี่ยงเจ้าพ่อมาเฟียแห่งไอคาวะกรู๊ป ตระกูลอันดับหนึ่งของ
ประเทศญี่ปุ่นมีหรือจะเสียทำให้กับเศษสวะเช่นนี้ และที่สำคัญชายหนุ่ม
ได้รับการฝึกฝนศาสตร์วิชาป้องกันตัวอย่างคาราเต้และยูโดมาจนครบถ้วน
อีกทั้งยังมีฝึกเคนได้มาจนถึงตั้ง 7 ซึ่งถือได้ว่าเข้าขั้นระดับมือโปร

เมื่อคนที่หวังจะทำอันตรายปริ่เข้าไปใส่ชายหนุ่มที่อูๆ ด้วยความเร็ว
เพียงอย่างเดียว โชชิเกะจึงเบี่ยงตัวหลบเพียงนิดหน่อย เป็นผลให้ผู้รุกราน
ไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ จึงล้มหน้าคะมำกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้นอย่างไม่เป็น
ท่า อีกสองคนที่เห็นดังนั้นก็เลยร้องตะโกนถามพรรคพวกออกไปอย่างเป็น
ห่วง

“เฮ้ย! มึงเป็นอะไรีเปลววะ?”

“กูไม่เป็นไร แต่ไอ้หน้าจี้ดนี่ตายแน่” มันกล่าวอาฆาตเสียงเหยียด ก่อนจะรีบยื่นกายลุกขึ้นมาใหม่ หวังจะแก้มือเอาคืนมาเพียบหนุ่มที่ทำให้ตน นั้นเสียหน้าอีกครั้ง คราวนี้มันไม่ได้พุ่งเข้าไปใส่เขาเพียงคนเดียวเหมือนในครั้ง แรก แต่ส่งสัญญาณให้เพื่อนอีกสองคนเข้ามาล้อมวงรุมกินโต๊ะหนุ่ม ต่างชาติไปพร้อมๆ กัน

กิริยาท่าทางเช่นนั้นไม่สามารถรอดพ้นจากสายตาอันแหลมคม ของผู้มากประสบการณ์อย่างเจ้าพ่อหนุ่มไปได้ ร่างสูงจึงได้ขยับตัวตั้งท่ารอก การโจมตีครั้งต่อไปของพวกเขามันโดยทันที

“เข้ามาเลย”

ไซซีเกาะกระดิกนิ้วเรียกเหล่าวายร้ายให้เข้าหาเป็นเชิงท้าทาย จงใจ หลอมนำให้พวกโจรใจทรามโมโหจนขาดสติ เขาจะได้หาช่องจังหวะเล่น งานพวกมันอย่างง่ายตาย พวกมันจึงปล่อยตัวเหยื่อสาว แล้วพุ่งกระโจน เข้าใส่พร้อมๆ กันด้วยความโกรธเกรี้ยวตามแผนการที่เขาได้วางไว้

ต้นข้าวเป็นอิสระจึงรีบออกมาขึ้นนอกรถอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง นายจ้างหนุ่ม และเชื่อว่าเธอจะทำประโยชน์อันใดช่วยเหลือเขาได้บ้าง ร่าง บางเหลียวซ้ายแลขวามองหาท่อนไม้หรือสิ่งของหนักๆ อะไรก็ได้ ที่จะ สามารถใช้ฟาดหรือตีกลุ่มคนชั่ว

แต่ว่ายังไม่ทันที่หญิงสาวจะหาอาวุธขนาดเหมาะสมมือมาไว้ใน ครอบครองได้ ต้นข้าวก็ต้องตะลึงกับความสามารทพิเศษเฉพาะตนของไซซี เกะที่สามารถขจัดคนพาลได้ที่เดียวรวดสามคนยังกับเป็นซูปเปอร์ฮีโร่กลับ

ชาติมาเกิด ข้าทั้งสองข้างจึงรู้สึกเหมือนโดนตรึงติดกับที่ไม่สามารถขยับ
เขยื้อนไปไหนได้อีก นอกจากมองดูภาพการต่อสู้ของชายหนุ่มตรงหน้า
อย่างชื่นชมราวกับต้องมนต์สะกด

ไซซีเกาะเบี่ยงตัวหลบชายคนแรกที่ทะยานเข้ามาหาเขาใหม่อย่าง
รวดเร็ว แล้วยึดแขนของฝ่ายตรงข้ามไว้ในขณะที่เสียหลัก ก่อนจะออกแรง
เหวี่ยงร่างนั้นใส่ชายอีกคนที่กำลังตามเข้ามาสมทบอย่างแรง จนร่างสอง
ร่างนั้นเจ็บจุกล้มลงนอนกองกับพื้นอย่างสิ้นท่า

จากนั้นมาเฟียหนุ่มก็หันกลับมาจัดการชายคนที่เหลือซึ่งหมายจะ
ลอบกัดเข้ามาอีกทาง โดยการหมุนตัวหลบอ้อมไปอยู่ด้านหลังมัน แล้วใช้
สันมือกระแทกไปที่ท้ายทอยอันเป็นจุดยุทธศาสตร์รวบรวมต่อมที่ใช้
ควบคุมสติสัมปชัญญะและการทรงตัวจนสุดแรง เป็นผลให้ร่างของชายคน
ที่สามล่องผล็อยลงนอนหมดสติกับพื้นอย่างรวดเร็ว

สุดท้ายเมื่อไซซีเกาะเห็นว่าเขากำลังเป็นฝ่ายได้เปรียบ จึงรีบรุดวิ่ง
ตรงมาขึ้นรถเช่าของตนพร้อมกับตะโกนสั่งหญิงสาวที่ยังคงยืนตะลึงงัน
ด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ

“ขึ้นรถ”

เมื่อได้ยินเสียงที่เอ่ยขึ้นอย่างเฉียบขาด ต้นข้าวจึงไม่รอช้ารีบก้าว
ขึ้นไปนั่งในรถอย่างรวดเร็ว เพราะไม่ต้องการทำตนให้เป็นภาระแก่เขา ก่อนที่
นายจ้างหนุ่มจะก้าวขึ้นบนรถแก๊งค์งานตามมาติดๆ พร้อมทั้งรีบสตาร์ท
เครื่องขับเคลื่อนยานพาหนะออกไปจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว

‘ช่วยแล้วไง...อุตสาหกรรมมาอย่างเงี้ยวๆ แท้ๆ’

แต่ดันมา มีเรื่องมีราวหน้าร้านของลูกค้าน้องศัตรู เพราะยายบ้านนอก
นี่ซะได้

แล้วอย่างนี้ความจะแตกไปถึงพวกมันใหม่เนี่ยว่า...เราทีมงานที่
ญี่ปุ่นมาอยู่ที่นี้'

เจ้าพ่อหนุ่มเป็นกังวลว่า นอกจากการมาเยือนถิ่นของคู่ปรับยัง
อาบอบนวดแห่งนี้จะเป็นการมาโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากไม่พบต้นน้ำ
ผู้เป็นมือสังหารรับจ้างกระจอกแล้ว แผนการที่ชายหนุ่มวางเอาไว้เป็นอย่างดี
ดีอาจจรวทไหลไปถึงฝ่ายตรงข้ามจนเกิดความผิดพลาดได้

โซซึเกะเลยพานลงอารมณ์กับสาวน้อยข้างกาย โดยลืมนึกไปว่า
หล่อนพึงจะเสียขวัญกับเหตุร้ายที่ผ่านพ้นไปหยกๆ

“ผมจำได้ว่าบอกให้คุณรออยู่บนรถเฉยๆ ไม่ใช่รีไรง แล้วลงไปเดิน
เล่นพานทำไม หรือว่าอยากรับจ๊อบ”

น้ำเสียงตวาดก้องที่เอ่ยเหย้าหยันคนที่ยังคงอกสั่นขวัญแขวนอย่าง
ไม่นึกเห็นใจเลยแม้แต่บ่อย เป็นเหตุให้คำขอขอบคุณที่ต้นข้าวกำลังจะกล่าว
กับเขาถูกเก็บกลับกลืนลงคอไปเสีย แล้วแทนที่ด้วยคำพุดยอกย่อนยั่วยุให้
คนด้านข้างยิ่งทวีความเดือดดาลเพิ่มขึ้น

“ก็ที่คุณยังลงไปหาผู้หญิงรับจ๊อบได้เลย แล้วทำไมฉันจะลงไปทำ
อย่างนั้นบ้างไม่ได้คะ”

หญิงสาวพุดยักแถมไม่ทันจบ รถเก๋งคันงามที่กำลังขับเคลื่อนอยู่ก็
หักเลี้ยวหลบเข้าจอดข้างทางอย่างกะทันหัน จนหัวของคนที่นั่งมาด้วย
แถมจะพุ่งกระแทกเข้ากับลิ้นชักหน้ารถ ต้นข้าวโมโหสารถึหนุ่มอย่างที่สุด

กับการกระทำอันไร้เหตุผลของเขา จึงเตรียมจะหันไปเอาเรื่องกับคนข้าง
กายอย่างเกรียวกราด

แต่เมื่อร่างบางหันไปปะทะเข้ากับร่างกำยำสมสัดส่วนของบุรุษ
เพศแล้ว โกดส์สาวกลับหุบปากเงียบ เมื่อได้เห็นแววตาเย็นชามองมายังเธอ
อย่างมีนตึงและใบหน้าบูดบึ้งที่บ่งบอกให้รู้ว่าเขากำลังชุ่นเคืองในตัวเธอ
เพียงใด

“ถ้าอยากจับจ๊อบนัก บอกผมดีๆ ก็ได้ คุณจะได้ไม่ต้องวิ่งเร่งลงไป
หาลูกค้าคนอื่น”

ดวงตาคมกริบจ้องเขม็งมาที่หญิงสาว ก่อนจะเหยียดยิ้มออกมา
อย่างดูแคลน เพื่อให้เจ้าหล่อนได้สำนึกในความผิดที่กล้าต่อปากต่อคำกับ
ผู้ยิ่งใหญ่แห่งไอคาอะกรุ๊ป

จากคราแรกที่ตื่นข่าวรู้สึกหวั่นเกรงไปกับสีหน้าท่าทางถ่มทิ้งนำ
กลัวของนายจ้างหนุ่ม มาบัดนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นความฉุนเฉียว เมื่อ
ถ้อยคำและท่าทีเหล่านั้นช่างเหยียบย่ำหยามเกียรติแห่งความเป็น
ลูกผู้หญิงของเธอเสียเหลือเกิน คนถูกปรามาสจึงจ้องมองสบกับสายตา
ดุตันเขี้ยวเข็ญที่ถูกส่งมายังเธออย่างไม่ยอมลดละ ใบหน้าเรียวงามเขิด
ขึ้นอย่างถือดี พร้อมกับเอ่ยทำทนายให้คนที่โมโหโทโสอยู่แล้วสติขาดผิงใน
บัดดล

“ขนาดคุณยังชอบความตื่นเต้น จนต้องวิ่งเร่งไปหาผู้หญิงในสถาน
บริการแบบนั้นเลย แล้วไม่คิดหรอกคะว่าฉันเองก็ชอบแบบนั้นเหมือนกัน
แต่...” ตันข่าววันวรรคหยุดหายใจ พิศมองชายหนุ่มผู้หล่อเหลาราวกับเป็น

อากาศธาตุ ก่อนจะกล่าวเน้นย้ำชัดถ้อยชัดคำต่อไป เพื่อตอกกลับวาจาของอีกฝ่ายอย่างสาแก่ใจ “ถ้าจะให้ฉันทำเรื่องอย่างว่ากับคุณ เห็นทีจะขอผ่านค่ะ”

หญิงสาวยิ่งกวนโทสะเขาด้วยการละคำพูดไว้เพียงแค่นั้น ไม่อธิบายสิ่งใดให้เข้าใจว่า ‘เหตุใด เธอจึงขอผ่านผู้ชายเพอร์เฟ็คอย่างเขา’ ทำเอาคนฟังฉุนก็ขึ้นมาจากทันที

ไซซีเกะเหยียดยิ้มเพียงเล็กน้อย ก่อนจะเอามือข้างถนัดเสยปอยผมที่ตกลงมาปรกหน้าให้ขึ้นไปรวมกันทางด้านหลังดังเช่นทุกคราวยามที่เจ้าตัวโกรธจัด พร้อมกันนั้นก็เปล่งเสียงหัวเราะในลำคออย่างแผ่วเบา คล้ายกับถูกอกถูกใจในอะไรบางอย่าง

ต้นข้าวมองชายหนุ่มด้วยความสงสัย ในเมื่อไม่น่าจะมีสิ่งใดที่ทำให้เขาพึงพอใจได้สักนิดในสถานการณ์เช่นนี้ พร้อมกันนั้นก็พยายามระแວดระวังตัวอย่างเต็มที่

“ทำไม?” ริมฝีปากหยักหนาแยมยิ้มเหยียบเย็น ดวงตาวาววับจับจ้องมองคนปากกล้าอย่างเอาเรื่อง จนคนที่หาความใส่ตัวเริ่มออกอาการปอดๆ

“ทำไม อะไรคะ?”

หญิงสาวออกอาการเกร็ง ไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่ในอารมณ์ใด เพราะชายหนุ่มไม่พูดพริ้งทำเพลงให้มากเรื่อง ได้แต่เพียงส่งยิ้มเหี้ยมเกรียมและแหวตาวาวโรจน์เสมือนกับมีดวงไฟลุกโชนสุ่มอยู่ในแหวตาคู่นั้นมองมายังเธอ โน้มน้ำใจก็คิดอย่างหวาดหวั่นลนลานว่า

‘จะบ้าตาย! คนบ้าอะไรก็ไม่รู้ ตาคูชะมัด ฉันทกลัวนายจนหัวจะหลุด อยู่แล้วนะ

จะทำอะไรก็ไม่ทำ จะอาละวาดก็ไม่อาละวาด เอาแต่ถลิ่งตามอง กอดกันได้อยู่ได้

นี่ฉันเจอคุณดีกว่า หรือเจอไอ้พวกบ้ากามเมื่อครูนี้นี้ดีกว่ากันแน่เนี่ย’

“ทำไมคุณถึงกล้าบอกผ่านผม ทั้งๆ ที่คุณยังไม่เคยลองลีลาของผม เลยสักครั้ง”

พูดจบมือหนาใหญ่ก็คว้าหมับเข้าที่ต้นแขนเล็ก แล้วออกแรงกระชากร่างบางให้เข้ามาปะทะกับอกกว้าง โดยที่สาวเจ้าไม่ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว

“จ...จะ...จะทำอะไรนะ”

ความตื่นตระหนกทำให้ต้นข้าวล่ำล้าละลักถามเขาออกไปด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก เมื่อต้องมาตกอยู่ในอ้อมกอดของชายแปลกหน้า เพราะทั้งชีวิตนี้นางสาวต้นข้าว ทองเมธิ์ ไม่เคยได้กอดกับใคร นอกเสียจากพี่ชาย หลานสาว และลูกหมาขี้เรื้อนข้างบ้าน!

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงงามตายด้านเช่นเธอมีคุ้นชินกับการใกล้ชิดสนิทสนมหรือจับมือถือแขนกับบุรุษคนไหนทั้งสิ้น พอต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่เธอกำลังถูกกอดเกี่ยวกระหวัดด้วยคนซึ่งเพิ่งรู้จักกันผ่านทางหน้าที่การงานเพียงแค่วันเดียวเช่นนี้ จึงออกอาการตื่นเต้นตกใจระคนเขินอายต่อวงแขนที่กำลังโอบรัดตนไว้อย่างมิสามารถอำพรางได้

“ใส่ชื่อ...หรือว่าแก๊ง” โซซีเกาะก้มหน้าลงต่ำกระซิบคำพูดประชดประชันหยามเกียรติสาวน้อย

คนฟังเลยแทบอยากจะยกมือขึ้นฟาดลงบนใบหน้าของคนรูปหล่อ นั้นสักขาด สองขาด หากไม่คิดว่าเธอขยับเขยื้อนร่างกายไม่ได้ตั้งใจนี้ ก็เพราะตกอยู่ในพันธนาการของเขาละก็

แล้วก่อนที่ต้นข้าวจะทันได้เอ่ยคำพูดได้กลับอันใด ใบหน้าคมคาย ก็ค่อยๆ เลื่อนต่ำลงเข้าหาเรียวกปากบางอย่างเชื่องช้าอ้อยอิ่ง มีอหนาที่ กำลังโอบกอดเธอไว้เลื่อนขึ้นมาแตะท้ายทอยเพียงข้างเดียว เพื่อจะบังคับให้คนในใต้อาณัติมิสามารถหลีกเลี่ยงหนิโทษทัณฑ์ที่เขางงใจมอบให้เจ้าหล่อนได้

โซซีเกาะจูหญิงสาวด้วยประสบการณ์อันซ้ำซ้อน เพราะต้องการ แก่เฒ่าที่หล่อนกล่าววจาหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นชายของตน ชายหนุ่มจึง งงใจมอบจูอันเร้าร้อนที่ทำให้สาวน้อยถึงกับต้องครางออกมา เพื่อพิสูจน์ ให้หล่อนรู้ว่าลีลาความรักของเขานั้นเด็ดดวงปานใด คราวหลังเจ้าหล่อนจะได้ ไม่กล้าปากเสียเอื้อนเอ่ยวจาอันใดที่เป็นการสบประมาทบุรุษเพศอีก

ริมฝีปากหนาทาบทับลงมาแนบสนิทกับเรียวกปากอมชมพู ก่อนจะ สอดแทรกลิ้นร้อนๆ ล้วงล้ำผ่านช่องปากของหญิงสาวเข้าไปควานหาความ หอมหวานปานรวงผึ้ง ชายหนุ่มมุดจูบลงบนก้นปากอ่อนนุ่มอย่างดูดีมี รวากับจะแผ่มนต์สะกด พร้อมทั้งล่อลวงคนอ่อนประสบการณ์ให้คลั่งไคล้ ลุ่มหลงไปกับรสชาติแห่งความพิสวาสมิรู้ลืม ปลายลิ้นสากระคายคุณดัน กระทบวัดเกี่ยวพัน แล้วถอยหนีอย่างหยอกเินยั่วเย้า ก่อนจะกลับมาพัวพัน

ตั้งดูดีลันของหล่อนไว้อีกครั้ง แต่คราวนี้ชายรัยเลยเล่ห้กลับตะโถมจูบเล้าโลม คนในอ้อมแขนอย่างหนักหน่วง ให้รับรู้รสชาติอันแปลกใหม่ที่เขาจงใจสอน ให้สาวไร่ประสบการณ์

ทว่าแทนที่เขาจะเป็นผู้ควบคุมเกมอย่างที่ตั้งใจไว้ โชชีเกะกลับรู้สึก เหมือนกำลังถูกสาวน้อยที่ตนปรามาสไว้ว่าเป็นคนไร้เสน่ห์บีบหัวเอา เมื่อ ยิ่งจูบหล่อน เขาก็ยิ่งรู้สึกพอใจ จนมีอาจละริมฝีปากของตนออกจากเรียว ปากหอมหวานนั้นได้!

จากตอนแรกที่หวังเพียงแค่ว่าจะสั่งสอนคนปากกล้าที่อาจหาญมา ต่อกรกับเจ้าพ่อหนุ่มเช่นเขา แต่ดันกลายเป็นเขาเสียเองที่ตกหลุมพรางอัน เย้ายวนชวนให้เคลิบเคลิ้มต่อความใสซื่อบริสุทธิ์ของหญิงสาว ตอนนีเขารู้ และ ได้สัมผัสอย่างแท้จริงแล้วว่า ท่าทางเหนียวอายของเจ้าหล่อนในตอนแรกนั้นมีใช้การแสดแสร้งแก้งทำ

เจ้าหล่อนยังอ่อนต่อโลกและไร้ประสบการณ์ในด้านนี้มากนัก หรือ ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือมีประสบการณ์ทางด้านนี้เป็นศูนย์เลยทีเดียว แต่มัน กลับทำให้เขายิ่งหลงใหลได้ปลื้มที่ได้เป็นคนขโมยจูบแรกจากหล่อน ถึงแม้ว่าจูบจากคนอินโนเซนต์นั้นจะช่างจี๊ดซี้ดไร้ลีลา แต่กลับปากบางกลับ ให้รสหอมหวานรัญจวนใจอย่างบอกไม่ถูก

“ผู้หญิงอย่างคุณนี้น่าจะเก็บอนุรักษไว้เป็นพิเศษเสียจริง ไม่น่า เชื่อเลยว่า จะยังเหลือสาวที่ไม่เคยผ่านจูบแรกอยู่ในโลกใบนี้อีก” โชชีเกะ กล่าวอย่างประหลาดใจ หลังจากละริมฝีปากของตนออกจากเรียวปากอม ชมพู่แล้ว

ขณะที่คนที่เพิ่งได้รับอิสรภาพจากการกักกันหนองเหนียวของมาเฟียหนุ่มถึงกับหมดเรี่ยวหมดแรงจะพุงกายเอาไว้ เหมือนดังแขนขาของเธอนั้นโดนยาซาก็ไม่ปาน ไม่สามารถอ้าปากบิภาษาคำต่าทอใส่คนต้นเหตุเสียด้วยซ้ำ จึงได้แต่นั่งเหม่อลอยหอบซิดติติริมประตูถอยอย่างอ่อนระทวยโรยแรง อันเนื่องมาจากฤทธิ์จุมพิตของชายที่มอบให้แก่ตนเมื่อครูนี

“สะฮ่าๆ” โขชีเกะมองอาการบ๊อแป้ของสาวน้อยแล้วพานให้เนืกตลกขบขัน เลยอดหัวเราะชอบอกชอบใจไม่ได้ คนที่ถูกขำเลยพลันหน้าแดงก่ำอย่างรู้สึกอับอายมากขึ้น ยิ่งคนตัวสูงหัวเราะและไม่มีทีท่าว่ายอมหยุดลงง่ายๆ ต้นข้าวก็ยิ่งหน้างอง้ำด้วยความไม่พอใจ เสียงด่าทอจากปากบางเดือนเอยออกมาสาดใส่ผู้ชายนำตบรัวเร็วเป็นภาษาไทยอย่างลื้มตัว

“ไ้ยุ่นบ้ำกาม ไ้ผู้ชายเฮงชวย โโรคจิต ไ้คนสารเลว ไ้คน...ไ้...”

หญิงสาวตะโกนชี้หน้าด่าเขาจนตัวเองเหนื่อยหอบ ไม่สามารถสรรหาคำผรุสวาทใดๆ มาบิภาษผู้ชายที่พรวดจบแรกไปจากเธอได้อีก แต่คนที่ถูกตอว่ามีได้มีท่าที่สำนึกเลยสักนิด หน้าซำยังคงหัวเราะในลำคอให้เธอได้รู้สึกเช่นเขี้ยวหมั่นไส้เข้าไปอีก

ต้นข้าวคิดเอาเองว่าท่าทางไม่เดือดเนื้อร้อนใจหรือรู้สึกผิดอันใดคงจะเป็นเพราะเขาฟังภาษาไทยไม่ออกนั่นเอง เธอจึงมิได้เอะใจเลยว่าหากในอนาคตตนได้รู้ความจริงเรื่องที่เขาสามารถอ่านออก เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้อย่างฉะฉาน เธอจะออกอาการหน้าแตกหมอไม่รับเย็บเพียงใด

“คุณกำลังด่าผมอยู่แน่ๆ เลิกด่าเป็นภาษาไทยเถอะ แล้วก็บอกทางไปบ้านคุณมาด้วย เดี่ยวผมจะไปส่งคุณเอง นี่มันก็ตีมากแล้ว ถึงคุณอยากจะลงไปหาล่าไฟพิเศษแถวนี้ แต่มันก็ยังอันตรายเกินไปสำหรับผู้หญิงอยู่ดี ผมกลัวว่านอกจากคุณจะไม่ได้เงินแล้ว ยังจะเสียสาวฟรีๆ อีกด้วย”

ไซซีเกะเอ่ยออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ตั้งใจให้หญิงสาวเข้าใจผิดคิดว่าตนเองนั้นฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง

“.....” ไม่มีคำพูดใดตอบกลับจากคนหัวแข็ง ต้นข้าวยังคงนั่งเฉย ทั้งที่ได้ยินคำพูดเมื่อครู่ของเขาชัดเจนเต็มสองหู เพราะไม่โง่งงไม่อยากจะเสวนากับผู้ชายโรคจิตในความคิดของตน อีกอย่างเธอก็ไม่อยากจะไปส่งเธอถึงบ้านด้วย เธอกลัวว่าถ้าถึงตอนนั้นชายหนุ่มเกิดหน้ามืดขึ้นมา ใครจะช่วยเธอได้

แต่เหมือนว่าคนที่กำลังถูกมองในแง่ร้ายจะสามารถอ่านความคิดของต้นข้าวได้ราวกับมีอิทธิฤทธิ์ล่วงรู้ความในใจของคนอื่น จึงพูดขู่ลำทับให้คนนั่งนิ่งหวาดกลัวยอมทำตามคำสั่งของเขาอย่างว่าง่าย

“ตกลงว่าจะไม่พูดไซ้ใหม่ ก็ดี ผมจะได้สานต่อจากเมื่อคืน” ไซซีเกะไม่พูดเปล่า เขายังขยับกายเข้าหาจนเจ้าหล่อนออกอาการผวา

“เดี๋ยวอะ อะ...พูด...แล้ว”

ร่างบางรีบขยับตัวหนีพลงยกมือขึ้นตั้งการ์ดกันคนตัวสูงที่อาจเข้ามาทำมิดีมิร้ายเธอเหมือนอย่างเมื่อครู่ ทำให้ชายหนุ่มซึ่งเป็นที่หมายปองของเหล่าสตรีต้องลอบอมยิ้มกับตัวเองด้วยความขบขัน พลงคิดไปว่า

นี่เขาไม่ค่อยได้บริหารเสน่ห์จนมันขาดหายไป...

หรือเพราะว่า...แม้สาวจิตซี้ดนี่แปลกแหวกแนวไปจากคนอื่นกัน
แน่?’

เจ้าพ่อหนุ่มเริ่มไม่มั่นใจในความหล่อเหลาของตนขึ้นมาบ้าง เมื่อ
เห็นหญิงสาวแข็งทื่อไร้อารมณ์นำเข้ายวนใจออกท่าออกทางปฏิเสธเขา
อย่างจริงจังจริงจังอนและไร้เยื่อใยอยู่บ่อยครั้ง

“รีบๆ พุดมา อ้อ...แล้วถ้าคุณคิดว่าผมหุ่นขนาดจะปล้ำคุณอยู่
ตลอดเวลาละก็ ช่วยส่งกระจกหน้ารถ และลองพิจารณาดูอีกทีสิว่า...
ระหว่างผมกับคุณ ใครน่าจะเป็นฝ่ายขาดแคลนคู่ขามากกว่ากัน” ชายหนุ่ม
ขยับกระจกมองหลังในตัวรถไปทางหญิงสาว พร้อมกับเอ่ยขู่อัดตบไม่ให้
คนปากไว้ออกอาการโวยวายให้เขารำคาญใจทีหลังได้อีก “อีกอย่างนะ ถ้า
ไม่อยากโดนแบบเมื่อกี้นี้ก็ ก็พุดให้มันเพราะๆ น่ารักเหมือนผู้หญิงคนอื่น
บ้าง อย่าทำให้ผมโมโหจนหมดความอดทน ไม่อย่างนั้นคุณได้ลอง
ประสบการณ์แปลกใหม่ที่มากกว่าการจูบในรถแน่!”

สิ้นคำขาด เสียงหวานใสจึงดังขึ้นทันควัน เมื่อรู้ตัวว่าไม่สามารถ
เอาชนะผู้ชายตรงหน้าได้ด้วยพลังกำลัง เธอจึงได้ยอมบอกทางกลับบ้าน
ของตนแก่ชายหนุ่ม

“ขับตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ ก่อนคะ ถ้าต้องเลี้ยวตรงทางแยกไหน
เดี๋ยวฉันจะบอกเอง”

ต้นข้าวเปลือกที่จะสงบปากสงบคำ เลิกต่อล้อต่อเถียงกับคนเอาแต่
ใจ เพราะถึงได้แหย่ย้งไ่ก็รังแต่จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบเขาอยู่ร่ำไป

นอกจากนั้นการที่เธอจะทำหิ้งลงไปหารถกลับบ้านเองในยามวิกาลเช่นนี้ ดูท่าจะเป็นความคิดที่ไม่ค่อยเข้าท่าสักเท่าไรหรอก หญิงสาวจึงยอมโอนอ่อนผ่อนตามความประสงค์ของชายหนุ่มโดยไม่ขัดแย้ง

ไซซีเกาะซบรถออกสู่ถนนอีกครั้งด้วยความรู้สึกสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก แทนที่จะรู้สึกโกรธเกรี้ยวต่อคำด่าทอของหล่อนอย่างที่ควรจะเป็น เขากลับยังรู้สึกพึงพอใจในรส स्वाทของคนไร่มารยาหญิงและยิ่งถวิลหาความหอมหวานจากมันมากขึ้น เมื่อเขายกแขนข้างที่วางพาดขอบหน้าต่างรถได้ ปลายนิ้วโป้งแตะแตะไปบนเรียวปากของตน ทั้งๆ ที่เขาเพิ่งจะริมฝีปากจากหล่อนได้เพียงครู่ โดยที่เขาไม่เคยคิดเลยว่าความสุขเช่นนี้จะอยู่กับตนได้ไม่นาน เมื่อไปถึงบ้านของต้นขาว ทองเมธิ!

๔

ตัวประกัน

ซากาโมโตะ อากิ ยืนรับรองร่างสูงใหญ่ของเจ้าพ่อมาเฟียชิชิเลียนอันดับหนึ่งแห่งอิตาลีที่กำลังเดินตรงเข้ามาหาเขาด้วยรอยยิ้มละไมซึ่งมิได้เกิดจากไมตรีจิตอย่างแท้จริงตามที่ตนตั้งใจแสดงออกให้อีกฝ่ายเข้าใจเช่นนั้น แต่เป็นเพราะดีอกดีใจที่แผนการช่วงชิงความได้เปรียบทางการค้าด้วยการต้อนรับขับสู้มาเฟียเจ้าอันดับหนึ่งของโลกอย่างฟรานเชสโก้ รอสซี ตัดหน้าตระกูลคู่แข่งระดับบ็อกอย่างไอคาเวะได้เป็นผลสำเร็จ

การที่อากील่องวงให้ไซซีเกะบินลัดฟ้าไปยังเมืองไทยนั้น ก็เพื่อจุดประสงค์ที่ว่าเขาจะได้จัดการกับมือขวาคนสนิทของคู่อริอย่างทานากะโยชิสีเกะ ได้อย่างสบายๆ เพราะได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าทานากะจะต้องเป็นผู้คุมบังเหียนธุรกิจทั้งหมดระหว่างที่นายใหญ่แห่งไอคาเวะก่อกบฏไม่อยู่

ถึงทานากะจะมีรอบรู้เชี่ยวชาญและเหลี่ยมจัดในทุกๆ สิ่ง แต่ก็ยังด้อยกว่าคนเป็นนายอยู่หลายร้อยขุมนัก

เมื่อกำจัดตัวเกะกะไปให้พ้นทางได้แล้ว ยาคุซามุโงะจึงตลบหลังคู่แข่งด้วยการแอบติดต่อกับมาเฟียแห่งซึชิเลียน และพูดจาหวานล่อมให้อีกฝ่ายรับทราบถึงผลประโยชน์ทั้งหลายแหล่ที่เขาตั้งใจทำร่วมกัน ในช่วงระหว่างที่ตาเผ่ากำลังจะเดินทางมาเยือนตระกูลไอคาวะ เพื่อเจริญสัมพันธ์ไมตรีกับโซซึเกะให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น

อีกทั้งอากิยังได้นัดแนะให้รอสซึเดินทางมาเยือนประเทศญี่ปุ่นเร็วขึ้นก่อนกำหนดการหนึ่งวัน เพื่อที่เขาจะได้เป็นฝ่ายไปปรับหน้าเจ้าพ่อซึชิเลียนแทนคนในตระกูลไอคาวะเสียเอง

และจากการคาดคะเนถึงผลกำไรแห่งความสำเร็จในครั้งนี้นั้นของตระกูลซึกาไม่ได้นั้น นับว่ามากมายมหาศาลนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับความสูญเสียที่ตระกูลไอคาวะจะได้รับ นั่นทำให้การบรรลุเป้าหมายในครั้งนี้นับเปรียบเสมือนหนทางที่โรยไปสู่ชัยชนะเหนือกว่าวงศ์สกุลของฝ่ายปรปักษ์

อากิกระตุกยิ้มอย่างสาสมใจ พลันบังเกิดความกระสันใคร่อยากให้เห็นสีหน้าของศัตรูเป็นนักหนาว่าจะเป็นอย่างไหน หากพบว่าตนเสียผู้มาเพื่อรองบ่อนซึ่งไม่เคยอยู่ในสายตาเลยแม้แต่น้อย

“สวัสดีครับคุณรอสซึ ผมรู้สึกซาบซึ้งใจจริงๆ ที่ได้รับเกียรติให้มีโอกาสต้อนรับมาเฟียผู้ยิ่งใหญ่เช่นคุณ” อากียื่นมือไปสัมผัสทักทายกับมาเฟียแห่งอิตาลีที่เดินเข้ามาหยุดยืนด้านหน้าของตน พร้อมด้วยรอยยิ้มยินดี

“สวัสดิ์ครับคุณชากาโมได้ ผมเองก็ยินดีที่ได้รู้จักกับคุณเช่นกัน”
 รอสซี่กระตุกยิ้มขึ้นนิดๆ ก่อนจะปรามองคู่ค้าคนใหม่ที่เขาเพิ่งจะตกลง
 ปลงใจซื้อขายด้วยอย่างเปิดเผย พลางนึกในใจว่า

‘นี่นะหรือ มาเพียอันดับสองรองจากตระกูลโอคาวะ

หึหึ...ท่าทางจะร้ายไม่ใช่เล่น เห็นที่ต้องระวังตัวให้มากหน่อยซะ
 แล้ว’

เมื่อสบสายตาเข้ากับดวงตามากเล่ห์และรอยยิ้มหวานเคลือบยา
 พิษของชากาโมได้ผู้พี่ มาเพียสูงวัยก็จำต้องยอมรับกับตัวเองในทันทีว่า นี่
 คือบุคคลอันตรายที่ไม่ควรไว้วางใจเป็นอย่างยิ่ง

ต่างจากโซซึเกะผู้เป็นนายแห่งตระกูลโอคาวะที่เขาทำการค้าด้วย
 มาช้านาน เพราะถึงแม้รายนั้นจะเหลี่ยมจัดแพรวพราว ฉลาดเป็นกรดไม่แพ้
 ผู้ชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเขาเท่าไรหรอก แต่ในความโหดร้ายเลือดเย็นกลับ
 แผงไว้ด้วยความเมตตากรุณาในเพื่อนมนุษย์มากกว่าชายผู้นี้ ซึ่งแสร้ง
 แสดงออกอย่างคนอารี ทั่วๆ ที่รอบกายของเขานั้นเต็มไปด้วยรังสีอำมหิต
 แห่งความโหดเหี้ยม

ถึงแม้ว่าหากจะเห็นสายตาที่มองมาอย่างหวาดระแวงของมาเพีย
 ใหญ่รุ่นพ่อ แต่เขาก็ไม่มีท่าทีสะทกสะท้านแต่อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นชาย
 หนุ่มกลับจ้องมองสายตานั้นโดยมิหลบหนี ประหนึ่งว่าปลื้มปิติที่ได้เป็นคน
 มาต้อนรับรอสซี่ด้วยตนเอง

“ท่าทางคุณรอสซี่จะเห็นดีเห็นชอบกับการเดินทางนะครับ ถ้าอย่างนั้นผมว่าเรากลับที่พักกันดีกว่า เพราะผมได้จัดเตรียมอาหารไว้รับรองคุณอยู่ที่นั่นเรียบร้อยแล้ว”

รอสซี่เลิกพิเคราะห์ยากุซ่าหนุ่มตรงหน้าแล้วตัดบทสั้นๆ “ก็ดี ผมเองก็เหนื่อยมาทั้งวันแล้วเหมือนกัน”

“งั้นเชิญทางนี้เลยครับ วาตานาเบะรีบเข้าไปรับกระเป๋าจากคุณรอสซี่สิ” อากิรีบหันไปสั่งการลูกน้องที่ติดตามมาให้ช่วยอำนวยความสะดวกแก่อาคันตุกะสูงวัย

“ครับท่านคูมิโจ”

“อีกสามวันผมจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับท่านอย่างเป็นทางการนะครับ งานนี้ผมได้เชิญแขกหรือผู้มีเกียรติหลายคนในแวดวงธุรกิจ ซึ่งจะเอื้อผลประโยชน์ให้กับพวกเราอย่างมากมายมหาศาลมาร่วมด้วย และที่สำคัญผมไม่ลืมเชิญไอคาวะซังมาเป็นเกียรติในงานนี้ด้วยครับ”

พูดจบยากุซ่าหนุ่มก็ยิ้มหน้าระรื่นเมื่อเอ่ยถึงมาเฟียหนุ่มคู่ปรับคนสำคัญ รวากับว่าเขาและบุคคลที่ถูกกล่าวถึงนั้นต่างก็รักใคร่ปรองดอง มิเคยมีเรื่องผิใจต่อกันเลยสักนิด

“อืม...ขอบคุณมาก” รอสซี่ขานรับในสิ่งที่ได้ยินโดยไม่ให้ความสนใจมากนัก

เขารู้เรื่องราวความบาดหมางของคนทั้งสองตระกูลเป็นอย่างดี แต่เขาไม่อยากเอาตัวเองเข้าไปพัวพัน เพราะไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้สักเท่าไรหรอก อีกทั้งในสายตาของเขาที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่า

สามารถมองเห็นถึงแผนการเลวร้ายในดวงตาคู่นั้นได้อย่างทะลุปรุโปร่งว่า ซากาโมได้ผู้พี่ปรารถนาจะใช้เขาเป็นหมากตัวหนึ่งในเกมการแข่งขัน ระหว่างตนและแก๊งฝ่ายตรงข้าม เขาจึงตอบรับความต้องการของชายหนุ่ม ด้วยรอยยิ้มบางๆ ที่แสดงออกอย่างเป็นกลางเท่านั้น

“เชิญครับ”

อากิยังคงยิ้มแย้ม ถึงแม้ในใจจะรู้สึกขัดเคืองต่อท่าทีนิ่งเฉยของอีก ฝ่ายซึ่งรู้เท่าทันความคิดของเขา แต่สิ่งที่เขาสามารถทำได้เพียงอย่างเดียว ในตอนนี้คืออดทน เพราะเขายังไม่มีศักยภาพมากพอที่จะทำการใหญ่ได้ เพียงลำพัง เขายังต้องอาศัยบารมีพี่งาโบบุญเจ้าพ่อใหญ่แห่งอาณาจักร โรมันเก่าอยู่อีกมากมายนัก ดังนั้นเขาจึงไม่เร่งรีบรวบรัดเอาคำตอบจากอีก ฝ่าย แต่เขาจะค่อยๆ ให้น้ำวความคิดของรอสซีให้มีใจปฏิบัติแก่ฝ่ายตน ไปทีละเล็กทีละน้อย ในขณะที่ผู้มาเยือนคนนี้ไม่ทันได้รู้สึกตัว

อากิผายมือเชื้อเชิญแขกคนสำคัญให้ออกเดินไปยังที่รับรองซึ่งเขา เป็นผู้จัดหาไว้ให้โดยไม่พูดอันใดอีก เพราะไม่อยากเสี่ยงให้เกิดความขุ่น ขี้ของหมองใจตั้งแต่ยังไม่ทันจะเริ่มลงขันทำธุรกิจร่วมกัน ถึงอย่างไรชาย หนุ่มก็คิดว่าการมีศัตรูเพียงฝ่ายเดียวย่อมดีกว่าต้องรับศึกสองด้านเป็น ไหนๆ เขาจึงจำเป็นต้องยอมในวันนี้ เพื่อความยิ่งใหญ่ในวันหน้า ซากาโม ได้ผู้พี่คิดอย่างหมายหมายมาดอยู่ในใจ

รถเช่ายี่ห้อดังจากญี่ปุ่น ขับมาหยุดอยู่ตรงหน้าบ้านไม้สอง ชั้นที่มีรั้วรอบขอบชิดเป็นอย่างดี วันที่ที่รถจอดสนิทต้นข้าวก็กระวีกระวาด

หมายจะรีบพาตัวเองไปจากคนบ้ากามให้เร็วที่สุด เพราะหวาดระแวงว่าเหตุการณ์คุกคามภายในรถจะกลักรายมาสู่ตนเหมือนเช่นเมื่อครั้งมือบางลอนลานปลดล็อคเข็มขัดนิรภัยด้วยความรวดเร็ว

คนที่มองดูอาการลุกลี้ลุกลนของเจ้าหล่อนเลยอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ มือหนาใหญ่เอื้อมไปคว้าข้อมือเล็กไว้ได้ทัน ก่อนที่คนซึ่กั้วจะเปิดประตูรถออกไป

“เดี๋ยวสิ จะรีบไปไหน ใจคอคุณจะไม่เชื่อเชิญแขกอย่างผมให้เข้าไปดื่มน้ำดื่มทำข้างในบ้านก่อนหรือ ผมอุตส่าห์ขับรถมาส่งคุณตั้งไกลนะ”

อันที่จริงชายหนุ่มไม่ได้นี้กอยากดื่มน้ำดังที่กล่าวอ้างกับหญิงสาวเท่าไหร่นักหรอก เพราะเขายังมีธุระสำคัญต้องโทรไปพูดคุยสั่งการกับวิวิเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารและรับรู้ถึงความคืบหน้าของอีกฝ่าย อันจะเป็นประโยชน์แก่ตน

แต่...กิริยาท่าทางรังเกียจที่แสดงออกอย่างชัดเจนของไกด์สาวยามที่อยู่ใกล้ชิดตน ยิ่งทำให้คนชอบเอาชนะนี้กอยากเร่งแค้นตัวเล็กขึ้นมาทันควัน ด้วยใคร่อยากรู้ว่าเจ้าหล่อนจะต้านทานเสน่ห์แรงดึงดูดของเขาไปได้นานสักเท่าไร ในเมื่อผู้หญิงทุกคนที่โชชีเกะเคยผ่านพบมานั้นล้วนแล้วแต่ยอมมอบกายถวายชีวิต ขอเพียงแค่นี้ให้เขาเซซมเสพสุขกับเรือนร่างของพวกหล่อนตั้งแต่คราแรกที่ได้สบตากันเสียด้วยซ้ำ

“ที่เซเว่นหรือที่โรงแรมก็มีน้ำดื่มขาย ถ้าคุณหิว ก็ไปกินที่นั่น”

ต้นข้าวบอกเสียงห้วนพร้อมกับสะบัดมือออก เป็นเวลาเดียวกับที่ โทรคัพท์มือถือเครื่องจักรของโซซีเกะดังขึ้นพอดีบพอดี ดังนั้นจึงเป็นเสมือน ระฆังช่วยชีวิตหญิงสาวให้รอดจากปากพญาเหยี่ยวเช่นเขาได้ทันพวงที่

‘พอกันที! ฉันจะไม่กเงินจนต้องมานั่งทนกับแขกบ้ากามอย่าง นายยุ่นนี่อีกแล้ว’

ต้นข้าวคิดในใจอย่างเหลืออด หลังจากที่จู่ๆ เธอก็โดนลูกทัวร์หนุ่ม ตะละอังก่ลวงเกิน ส่งผลให้ยังรู้สึกได้ถึงสัมผัสสวาทหวิวที่ติดอยู่ตามริมฝีปาก ของตน โดยไม่สามารถสลัดมันให้หลุดพ้นออกไปได้ ก่อนจะรีบเปิดประตู รถก้าวเดินออกไปให้พันธมิตรมีผู้ชายอันตรายเยี่ยงเขาอย่างรวดเร็ว

ฝ่ายเจ้าพ่อหนุ่มจำต้องหันมารับสายเมื่อเห็นชื่อของคนที่โทรเข้ามา ว่าเป็นใคร พร้อมกับกลางสังหรณ์บางอย่างที่คืบคลานมาสู่ตน ก่อนจะ กรรอกเสียงลงไปตามสาย

“ว่ายังไงหนานากะ” โซซีเกะเอ่ยทักทายลูกน้อง ขณะที่สายตากำลัง จับจ้องไปยังร่างบางที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้าไปภายในบ้าน แล้วพลางให้นึกขึ้นใน ความเข็ดขยาดของเจ้าหล่อนที่มีต่อตัวเขา จนต้องอมยิ้มออกมาอย่างไม่ รู้ตัว

พลัน! จึงได้เห็นร่างผอมสูงที่เดินสวนออกมาจากในตัวบ้าน ทำเอามาเพียหนุ่มถึงกับตาลุกวาว

โซซีเกะจ้องมองชายผู้นั้นด้วยแวตารื่องรอง ก่อนจะเกิดอาการ ลิงโลดภายในใจที่ตนไม่จำเป็นต้องตามล่าไอ้มือสังหารกระจอกให้ เสียเวลาอีก ในเมื่อมันมายืนอยู่เบื้องหน้าของเขาแล้ว นี่เขามัวแต่เล่นสนุก

อยู่กับหล่อนจนไม่ทันอะใจเลยว่า แม่สาวเซอร์คนนี้จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับไอ้คนเลวนั้น ทั้งๆ ที่หน้าตาและชื่อของพวกมันก็คล้ายกันแท้ๆ

ชายหนุ่มนึกตำหนิตนเองที่เดินเล่อ ไม่ได้ตรวจส่องสิ่งต่างให้รอบคอบ ในขณะที่สายตายังคงมองสองหนุ่มสาวที่มีใบหน้าคล้ายคลึงกัน ก่อนจะถูกคิดแผนการขึ้นมาได้อย่างปัจจุบันทันด่วน แต่ยังไม่ทันจะได้กระทำสิ่งใดต่อไป เสียงจากปลายสายก็เอ่ยเล่าเรื่องราวอันใจจากทางญี่ปุ่น ซึ่งข่าวที่ได้รับรู้นั้น ทำให้เขาต้องหยุดฟังอย่างตั้งใจ

“ผมมีเรื่องสำคัญจะเรียนท่านโชชิเกะครับ เมื่อวานนี้หน่วยข่าวกรองของเราแจ้งมาว่า ตระกูลซากาโมได้ได้ชิงตัดหน้าเสียงรับรองท่านรอสซึที่เพิ่งเดินทางมาถึงญี่ปุ่นวันนี้เองครับ กระผมทำงานไม่ดีจนทำให้เกิดความผิดพลาด ขอท่านโชชิเกะได้โปรดลงโทษผมด้วยเถิดครับ” ทานากะโยชิสีเกะ เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด และมุ่งมั่นพร้อมที่จะรับโทษจากนายเหนือหัวของตน ขอแค่เพียงมีคำบัญชาเท่านั้น

มาเฟียหนุ่มแห่งแดนอาทิตย์อุทัยที่ได้รับรายงานจากคนสนิทด้านหลังคิดบางสิ่งขึ้นมาได้ทันที สมองอันหลักแหลมประมวลถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาอย่างรวดเร็วเพียงชั่วเสี้ยววินาที ก่อนจะได้ข้อสรุปแก่ตนเองว่า เขาพลาดท่าเสียรู้แก่ผู้นำแห่งตระกูลซากาโมโต้คนที่ให้เสียแล้ว

นี่คงเป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ โดยทำที่เป็นจัตตาคว่าจะลอบสังหารมารดาของเขา เพื่อหลอกล่อตัวขวางหูขวางตาเช่นเขาให้เดินทางมาที่นี่ อากิจะได้ถือโอกาสนี้ตะครุบเหยื่ออันโอชะ แ่่งชิงเอาคู่ค้าคนสำคัญที่ร่วมกันสร้างผลประโยชน์กับเขามาช้านานไปอยู่ฝ่ายตน แล้วก็เป็นตัวเขา

เองที่ตกหลุมพรางติดกับดักของมันเข้าอย่างจัง กำปั้นอันหนักหน่วงจึงทุบลงบนพวงมาลัยรถอย่างแรง เพื่อระบายความเจ็บแค้นที่ถูกควบคุมในครั้งนี้

“ไม่เป็นไรทานากะ ถ้าจะถามหาคนผิด คนๆ นั้นควรจะเป็นฉันเองที่ดันหลงกลไอ้คนเจ้าเล่ห์นั้น” โซชีเกะเอ่ยเสียงลอดโรฟัน

“เป็นความผิดของกระผมเองต่างหากที่ไร้ฝีมือ ทำให้ท่านต้องถูกพวกมันหยามเกียรติเอาได้” คนสนิทกล่าวโทษตนเองที่เป็นต้นเหตุของความผิดพลาดทั้งหมดทั้งหมด

“ไม่เอาทานากะ นายเป็นมือขวาที่ฉันรักและไว้วางใจมากที่สุด แล้วเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องทำร้ายนายด้วย และที่สำคัญความผิดเล็กๆ น้อยแค่นี้ มันเทียบไม่ได้เลยกับความจงรักภักดีที่นายมอบให้และยังคอยดูแลครอบครัวฉันมาตั้งแต่สมัยท่านพ่ออีกด้วย”

“ขอบคุณครับท่านโซชีเกะ” คนฟังเอ่ยออกมาอย่างรู้สึกตื่นตันใจในตัวเจ้านายหนุ่ม ซึ่งรักใคร่เมตตาเขาเป็นอย่างดีเสมอมา

“ตอนนี้นายดูแลงานที่นั่นแทนฉันไปก่อน ขอฉันสะสางปัญหาทางนี้ให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันจะกลับไปคิดบัญชีรวมทนต์ทบดอกกับไอ้คูแฝดนั่นทีหลังเอง”

ชายหนุ่มดับทวางสายไปเสียดื้อๆ โดยไม่รอฟังคำตอบอันใดจากลูกน้องคนสนิท ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะก้าวลงจากรถ มือปิดประตูกระแทกเสียงดังจนสั่นสะเทือนตามแรงโทสะที่สู่มอยู่ในอก เดินไปกดกริ่งหน้าบ้านตรงรั้วประตูสองสามที เพื่อเรียกคนที่เพิ่งหนีหายเขาไปเมื่อครู่ให้ออกมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง ในระหว่างรอนั้นโซชีเกะก็ใช้เวลาสามสี่นาทีปรับ

อารมณ์ของตนให้ราบเรียบนิ่งสงบดูคนเดิม กระทั่งร่างบางก้าวออกมา ยืนอยู่ตรงหน้า

“มีธุระอะไรอีกคะ” ต้นข้าวเอ่ยถามผ่านรั้วเหล็กโดยไม่ยอมเปิด ประตูให้นายจ้างหนุ่มเข้ามา เพราะยังรู้สึกหวาดระแวงในตัวเขา

โซซีเกะยิ้มหวานเชื่อมแต่ดวงตากลับกร้าวขึ้น จนหญิงสาวรู้สึกถึง รั้งสีอำมหิตที่โอบล้อมรอบตัวคนพูด แต่เป็นเพียงแค่ชั่วคราวเดียวเท่านั้น ก่อนที่ร่างสูงจะแปรเปลี่ยนเป็นผืนนคลายพุดคุยกับเธออย่างสบายอารมณ์ ดังเช่นปกติ ไม่ส่อแววอันใดให้คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ารับรู้ได้เลยว่าอีกไม่กี่ นาทีนี้ ผู้ชายที่มีใบหน้านางามปานเทพบุตรจะกลายร่างเป็นซาตานร้ายได้ อย่างน่าสะพรึงกลัวที่สุด

“คุณนี่ไม่สำนึกในบุญคุณผมเลยนะ ผมรู้สุดสำหรับรถตั้งไกลมา ส่งคุณถึงหน้าบ้าน น้ำสั๊กแก้วคุณก็ไม่มีให้ดื่ม ใต้เรื่องนั้นผมก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่คุณก็รู้ว่าผมเป็นคนต่างชาติ ถนนหนทางผมก็ไม่ค่อยรู้จัก กว่าจะ ขับรถถึงโรงแรม มีหวังหลงเข้าป่าเข้าเขากันพอดี”

เจ้าพ่อหนุ่มกล่าววาจาฉลาดหลักแหลม เป็นเหตุเป็นผลเสียจน สาวน้อยเริ่มรู้สึกไม่ดีกับตนเอง โซซีเกะจึงเริ่มเติมเชื้อไฟต่อไปว่า

“ถ้าคุณไม่ใจจิตใจดำจนเกินไปนัก ก็น่าจะให้ผมเข้าไปนั่งรอในบ้าน แล้วคุณก็วาดแผนที่กลับโรงแรมให้ผมสักหน่อย ยืนข้างนอกนี่หนาว จะตาย ถ้าผมเกิดแข็งตายขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ”

เขาสาธยายเสียยี่ดียว จนคนที่ยืนฟังอยู่เกิดรำคาญ จำต้องเปิดประตูให้พ่อคนช่างอ่อนเข้ามานั่งในที่พำนัก ก่อนที่เขาจะพูดให้เธอรู้สึกผิดไปมากกว่านี้

“เลิกยกแม่น้ำทั้งห้ามาหว่านล้อมซะทีเถอะคะ ฉันทอมเปิดแล้ว”
ต้นข้าวใช้มือล้วงเอาพวงกุญแจออกมาจากกระเป๋ากางเกง ก่อนจะไขแม่กุญแจออกต้อนรับเขา

‘งานนี้แกตายแน่! ใ้มือปืนเศษซะ’

ชายหนุ่มคิดในใจอย่างเหยียดหยาม เมื่อประตูแห่งการชำระแค้นถูกเปิดกว้างโดยน้องสาวของมัน รอยยิ้มเจ้าเล่ห์กระตุกยกขึ้นบนมุมปากให้แม่คนอ่อนต่อโลกพร้อมกับเดินก้าวผ่านรั้วเหล็กไปยังด้านใน ต้นข้าวจึงจัดการล็อกประตูดั้งเดิม ก่อนจะเดินนำหน้าพาแขกเข้าสู่ตัวบ้านโดยไม่คิดระแวงระวังภัยหรืออันตรายใดๆ เพราะนาที่นี้เธอมิได้อยู่คนเดียวลำพัง แต่ยังมีพี่ชายที่พร้อมจะปกป้องดูแลตนยิ่งชีพ

ทั้งที่คนเป็นพี่นั่นแหละกำลังจะทำให้เธอเดือนร้อน!!!

“ใครมาหรอข้าว?”

ต้นน้ำเอ่ยถามขณะที่กำลังนั่งถอดถุงเท้าอยู่บนโซฟาตัวเก่าขนาดเล็ก เขาเองก็เพิ่งกลับถึงบ้านก่อนหน้าน้องสาวได้เพียงไม่นาน ครั้นพอชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง ก็ต้องตื่นตระหนกตกใจกับภาพที่ได้เห็น ณ เบื้องหน้า

เมื่อร่างสูงใหญ่ที่ต้นน้ำไม่รู้จักกำลังเดินตามต้นข้าวเข้ามาภายในบ้าน แล้วอยู่ดีๆ ก็กระซอกตัวน้องสาวของเขาเข้าสู่อ้อมอกโดยที่คนทั้งคู่หันหน้ามาทางเขา ก่อนจะใช้ท่อนแขนอันทรงพลังกอดรัดร่างบางไว้ตรงบนัน

เอาเพียงข้างเดียว ส่วนมืออีกข้างหนึ่งก็ใช้ล็อคคอไม่ให้หญิงสาวดิ้นรนขัด
ขึ้น

“โธ่! อะไรกันเนี่ย คุณจะทำอะไร?” ต้นข้าวร้องไวยวายเป็นเสียงดัง
เมื่อรู้สึกว่ามันกำลังถูกลูกค้าคนสำคัญกักกันอิสระเข้าให้อีกแล้ว แต่เพียง
ไม่นานหญิงสาวกลับต้องตกเป็นฝ่ายยื่นแข็งที่อดตั้งถูกสาปให้กลายเป็นหิน
ไปเสียเอง เมื่อเธอรับรู้ได้ถึงน้ำหนักมือที่ออกแรงบีบอยู่รอบลำคอของตน
ว่ามีพลังกำลังมากมายเพียงใด

“สวัสดิ์ดีครับคุณต้นข้าว ทองเมธี!” หนุ่มต่างชาติส่งสำเนียงเป็น
ภาษาไทย

“คุณพูดภาษาไทยได้” น้ำเสียงหวานนั้นฟังแลดูประหลาดใจอย่าง
ที่สุด

โซซีเกะกัมลงมองคนใต้อาณัติเพียงนิดหนึ่ง แล้วจึงเงยหน้าขึ้น
ตามเดิมโดยไม่ตอบคำถามอันใดของหล่อน ริมฝีปากหยักเหี้ยมยิ้มอย่าง
เลือดเย็น สายตาดุดันลุกโชนไปด้วยไฟบรรลัยกัลป์ที่พร้อมจะแผดเผาทุก
สิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า

แต่สิ่งนั้นมีได้สร้างความหวาดหวั่นให้สองพี่น้องเท่ากับบอกว่าแห่ง
ความเหี้ยมโหดอำมหิตที่แผ่ขยายออกมารอบกายชายหนุ่ม

“คุณเป็นใคร ผมไม่รู้จัก แล้วคุณมาจับตัวน้องสาวผมไว้ทำไม
ปล่อยข้าคนเดียวมันนะ” ต้นข้าวกล่าวอย่างไม่พอใจ

“น้องสาวจ๋า ต้นข้าวกับต้นข้าว ซ่างเป็นชื่อที่เข้ากันดีเสียจริง” ผู้มา
ใหม่เอ่ยประซดแตกตัน

พลัน! สายตาแหลมคมก็เลื้อยไปเห็นอะไรบางอย่างที่เคลื่อนไหว อยู่ทางหลังบ้าน เขาเพ่งมองอยู่เพียงครู่ก็ต้องหันกลับมาให้ความสนใจกับ สองพี่น้องนี่ต่อ เมื่อต้นน้ำกำลังสาวเท้าเข้ามาหาตนด้วยท่าทางเอาเรื่อง

ก่อนที่ต้นน้ำจะทันเข้ามาช่วยเหลือน้องสาวอย่างที่ตั้งใจ คนแปลก หน้าก็ใช้ปลายนิ้วออกแรงบีบรัดรอบช่วงคอระหงนั้นอย่างแน่นหนามากขึ้น ส่งผลให้ตัวประกันหายใจติดขัด สลักอากาศจนไอลอกมาเป็นช่วงๆ เพื่อ เตือนสติไม่ให้คนเป็นพี่กระทำการรุกร้าเข้ามาใกล้ตน แล้วจึงเอ่ยเสียงเย็น

“ผมว่าคุณควรจะรู้จักผมให้ดีเสียก่อนที่จะรีบรับปากใ้อสารเลวนั้น มาฆ่าแม่ของผมนะ” ดวงตาวาวโรจน์จ้องมองไปยังต้นน้ำราวกับจะกิน เลือดกินเนื้อ

“แปลว่าคุณคือ...” ต้นน้ำเบิกตากว้าง พูดเสียงสั้นจนถูกคลื่นหายใจเข้าไปในลำคอ เมื่อได้รับการแนะนำตนเองอย่างไม่เป็นทางการของคนร้าย สูง ซึ่งพอจะทำให้เขาประจักษ์ได้โดยทันทีว่าหนุ่มญี่ปุ่นผู้นี้คือใคร

“พี่ต้นรู้จักกับเขาด้วยหรือคะ แล้วนี่มันเรื่องอะไรกันคะ แค่กๆ... ทำ... แค่กๆ ทำไมเขาต้องมาจับข้าวไว้ด้วย” ต้นข้าวถามอย่างสงสัย ในขณะที่ตนยังกระโถยออกมาอยู่ตลอดเวลาตามแรงบีบรัดจากข้อมือของ มาเพี้ยหนุ่ม

“ข้าว... พี่ขอโทษ” ต้นน้ำมองดูสีหน้าเหยเกหายใจหายคอไม่ค่อย สะดวกของน้องสาวด้วยความสงสาร แล้วจึงร้องขอความเมตตาจาก บุตรชายของเหยื่อที่เขาจับจ้างสังหาร เพื่อแลกกับเงินก้อนโตในการนำมารักษาลูกน้อยซึ่งป่วยเป็นโรคหัวใจ “คุณปล่อยน้องผมก่อนได้ไหมครับ แล้ว

เรามาคุยกันดีกว่า น้องผมไม่เกี่ยวอะไรด้วย คุณเล่นบิ๊บบอคข้าวเอาไว้นั่นขนาดนั้น น้องผมจะหายใจออกได้ยังไงกันครับ”

“ปล่อยมันเหวอ... แล้วเวลาที่แกร้งงานฆ่าแม่ฉันกับไอ้พวกเลวระยำนั้นล่ะ แกเคยคิดบ้างไหมว่าคนเป็นลูกอย่างฉันจะรู้สึกยังไง ถ้าตอนนี้นั้นจะให้แกได้ลองลิ้มรสชาติความทรมานนั้นดูบ้าง... มันจะเป็นไรไป”

โซซีเกะระเบิดเสียงหัวเราะละันพลางจับจ้องไปยังเงาที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่เป็นระยะๆ อย่างระแวดระวังภัยอยู่ตลอดเวลา

“ผม...ผม” ต้นน้ำพูดอะไรไม่ออก ได้แต่อึ้ง รู้สึกละอายใจในสิ่งที่ชายแปลกหน้ากล่าวออกมา

ฝ่ายต้นข้าวนั้นก็พลอยตกใจกับความจริงที่เพิ่งได้รับรู้ในวันนี้ จึงร้องถามพี่ชายเสียงหลง “พี่ต้นทำอย่างไรที่เขาพูดจริงหรือเปล่าคะ?”

แม้ว่าตลอดมาพี่ชายของเธอจะต้องทำงานในช่องเปรียบดังคนบาปก็ตามที แต่นั่นเป็นเพราะว่าเขาต้องหาเงินมาส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัวและค่ารักษาพยาบาลหลานชายของเธอนั่นเอง หญิงสาวจึงไม่เคยคิดเลยว่าพี่ชายของตนจะฉับจนหนทาง ถึงขนาดยอมเอาชีวิตผู้อื่นมาแลกเพื่อความอยู่รอดของตนเช่นนี้ สายตาที่มองคนเป็นพี่จึงเฉือดไปด้วยแววมืดหวัง

“ข้าว... พี่ไม่ได้ตั้งใจ ข้าวก็รู้ว่าตาหนูป่วยเป็นโรคหัวใจ ต้องรีบผ่าตัด พี่ไม่รู้จะไปหาเงินมากมายมาจากที่ไหนได้ นอกจากรับงานนี้ เพราะเจ้านายพี่เขาจะจ่ายเงินสามล้านทันทีที่งานเสร็จ”

โซซีเกะมองชายหนุ่มที่เป็นเพียงหมากรุกตัวหนึ่งในแผนการอันดำช้าของตระกูลซากาโมโต้ด้วยความเวทนาขึ้นมาชั่ววูบหนึ่ง ดูทำว่านายต้นน้ำ

นี่จะกระจอกยิ่งกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก ทำตัวน่ารำคาญเหมือนพวกแมงเม่า ชอบบินเข้าไปตายนในกองไฟจริงๆ แต่เขาจะไม่ยอมใจอ่อนเด็ดขาด ต้องตัดรากถอนโคนสั่งสอนให้พวกมันรู้สำนึกเสียบ้างว่า...อย่าริอ่านมาเล่นกับไฟ!

“ปล่อยน้องผมไปเถอะครับ ข้าไม่รู้เรื่องอะไรด้วยจริงๆ ถ้าจะทำก็มาทำกับผมสิครับ”

ในระหว่างที่ต้นน้ำคร่ำครวญอยู่นั้น ร่างสูงก็คิดทบทวนแผนการของตนอย่างรัดกุมและเสียงต่อบางสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ด้านหลังบ้าน ให้น้อยที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

ทันใดนั้น! เกาตะคุ่มที่วาก็พลันขยับเขยื้อนเคลื่อนกายออกมาปรากฏให้เขาได้เห็นเด่นชัดขึ้น เขาจึงสามารถรับรู้ได้ว่าบุคคลนั้นคือใคร ชายหนุ่มพยักหน้าส่งสัญญาณให้คนผู้นั้นออกมายืนเคียงข้างตนในบัดดล

เสียงเปิดประตูที่เชื่อมระหว่างตัวบ้านและสวนทางด้านหลัง ทำให้สองพี่น้องบังเกิดความตกใจขึ้นอีกระลอก ต้นน้ำหันขวับไปมองยังต้นเสียงข้างหลังตนโดยทันที แล้วครานี้เจ้าของบ้านหนุ่มลมแทบจับเมื่อเห็นวบุคคลที่ก้าวมาเยือนใหม่ นั่นคือชายที่ตนเพิ่งปะทะมา ณ บ้านบริษัท

ถึงตอนนี้ต้นน้ำรู้ตัวแล้วว่า อันที่จริงเขาไม่สามารถหลบหนีมาได้เลย แต่เป็นเพราะบอดี้การ์ดร่างยักษ์ผู้นี้เป็นคนตั้งใจปล่อยตัวเขา เพื่อให้เป็นคนนำทางกลับมานั่นเอง

“นาย!?” ต้นน้ำร้องเสียงหลง เป็นผลให้น้องสาวที่กำลังมองปฏิกริยานั้นอยู่เฉยตามอย่างสงสัย

“ใครคะพี่ต้น” ลางร้ายบางอย่างเริ่มส่อเค้าให้เธอได้เห็นรำไร

“....” ต้นน้ำได้แต่เงิบเฉย ไม่รู้ว่าจะตอบคำถามนั้นอย่างไร เพื่อไม่ให้ห้องสาวสุดที่รักตื่นตระหนกตกใจไปมากกว่านี้

“เอาล่ะ...ฉันไม่มีเวลาเล่นเกมกับแกมากนัก ฉันจะเหลือทางรอดให้แก่แค่ทางเดียวเท่านั้น”

โซซีเกะใช้คำว่า ‘ทางรอด’ แทนที่คำว่า ‘ทางเลือก’ เพราะต้องการบีบคั้นกดดันชายผู้ด้อยประสบการณ์ให้ยอมจำนนตามแผนการที่เขาเป็นผู้ควบคุมต่อไป

“ทางรอดที่แกมีก็คือ ยอมทำงานเป็นสพายให้ฉันและช่วยวิวปกป้องคุ้มครองแม่ของฉันด้วย แล้วฉันจะโอนเงินเข้าบัญชีให้แก่เป็นค่าจ้างเดือนละหนึ่งแสนบาท มันคงมากสำหรับค่ารักษาลูกของแกได้ แต่ถ้าแกปฏิเสธละก็เตรียมตัวบอกลาโลกไปได้เลย”

ดวงตาคมกล้ำจ้องมองไปยังต้นน้ำเขม็ง เพื่อยืนยันให้อีกฝ่ายได้รู้ว่าหากเขาไม่รับข้อเสนอนี้ มาเฟียหนุ่มก็พร้อมจะปลิดชีพมือปืนชั้นสวะเช่นตนได้ทุกเมื่อ ทำเอาต้นน้ำขวัญหนีดีฝ่อได้แต่ก้มหน้างุด ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสกับดวงตาเรืองรองดั่งสีเพลิงคุ้มนั้น

“ไม่นะพี่ต้น อย่าไปรับปากทำงานให้พวกเขานะคะ นี่คุณโซซีเกะ... คุณคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน ถึงได้มาสั่งคนนั้นคนนี่ให้ทำตามคุณ หรือว่าคุณเป็นเจ้าของคลับชาติมาเกิดเหอไร ถึงสามารถตัดสินใจให้ใครเป็นใครตายยังงี้ก็ได้” ร่างบางในการเกาะกุมเริ่มต่อต้านอย่างไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่าง

ตลอดระยะเวลาการสนทนาในครั้งนี้ หญิงสาวไม่รับรู้ถึงความประหลาดพิสดารของพี่ชายตนเองเลยสักนิด เพราะไม่มีโอกาสได้สบกับ แวตาดาโหดเหี้ยมอำมหิตของผู้นำตระกูลไอคาวะ สูดยออดสายเลือดมาเพียบ แห่งดินแดนอาทิตย์อุทัย

“อยู่เนี่ยๆ จะดีกว่านะสวายน้อย เพราะบังเอิญว่าพี่ชายของเธอดันโง่ ที่ไม่ดูตาม้าตาเรือให้ดีเสียก่อนจะรับงานนี้ เชื้อเถอะ...ถ้ามันรู้สักนิดว่าฉัน เป็นมาเพียที่กุมอำนาจสูงสุดในญี่ปุ่นละก็ มันคงไม่ยอมรับทำงานนี้อย่าง แน่นนอน ต่อให้เจ้านายของมันจะเอาเงินเป็นร้อยล้านมาวางกองอยู่ ตรงหน้าก็ตาม”

โซซึเกะก้มหน้ากระซิบอยู่ขิดริมหู ก่อนจะขบขับเบาๆ ตรงบริเวณ น้อย่างหยอกเิน เพื่อให้คนในอ้อมแขนประสาทเสียเล่นๆ

“มาเพียญี่ปุ่น!!!” สองพี่น้องตะเบ็งเสียงร้องออกมาอย่างตกใจ พร้อมกันแทบจะทันที

“โซ! เพราะฉะนั้นยอมทำตามที่ฉันสั่งง่ายๆ จะดีกว่า เพราะถ้าไม่! ฉันเองก็ไม่รับปากหรอกนะว่าคอดีๆ นี้จะยังอยู่บนบ่าอีกต่อไปริเปล่า”

เจ้าพ่อหนุ่มพูดพลางเลื่อนอุ้งมือหนาใหญ่ดูปล้ำล้าคองวลงเนียนไปด้วย เมื่อเห็นว่าคนที่ถูกโอบรัดออกอาการสะดุ้งโหยงตามที่ตนคาดการณ์ไว้ โซซึเกะจึงจ้องใจออกแรงบีบกดไปรอบล้าคองเร็ววให้กระชับแน่นขึ้น ทำให้คนในอ้อมกอดขาดอากาศหายใจไปชั่วขณะ เพื่อชู่เชิญคนที่ยื่นมองดู เหตุการณ์อยู่อย่างหวาดเสียวให้รู้สึกตึ่นกั้วมากขึ้น

“ถึงแกจะเป็นแค่นักฆ่าชั้นต่ำ แต่ก็น่าจะรู้ไม่ใช่หมาว่าคอเล็กๆ แบบนี้ ออกแรงบีบสักสองสามที ชี้อันจะหักติดคามือเสียด้วยซ้ำ”

รอยยิ้มหวานที่ถูกรูดขึ้นบนมุมปากพร้อมกับแววตาดุดันน่าสะพรึงกลัว ทำเอาสองพี่น้องต่างก็รู้สึกสยดสยองไปตามๆ กัน เพราะไม่อาจคาดเดาได้ว่าหากพวกเขาถูกเจ้าพ่อมาเฟียผู้เกรียงไกรสังหารแล้วไซ้จะมีสภาพศพและเทะน่าเกลียดน่ากลัวเพียงใด

“ผมยอมแล้วครับ ได้โปรดอย่าทำอะไรน้องผมอีกเลย” ต้นน้ำรีบตกปากรับคำ ยอมทำตามเงื่อนไขของเจ้าพ่อหนุ่มโดยไว ก่อนที่น้องสาวของเขาจะไม่มีโอกาสได้หายใจอยู่บนโลกอีกต่อไป

โซซีเกะจึงยอมปล่อยมือออกจากลำคอเรียวเล็กโดยเร็วเช่นกัน ไม่ใช่ว่าเขาใจดียอมทำตามที่อีกฝ่ายขอร้องแต่ประการใด แต่เป็นเพราะเขากลัวแม่สาวตัวเล็กที่กล้าเมินเฉยต่อเสน่ห์ของตนเพียงคนเดียวในโลกใบนี้ จะล้มหายตายจากไปก่อน เพราะขาดอากาศหายใจเท่านั้นเอง

“ดี! และเพื่อเป็นหลักประกันว่าแกจะไม่ทรยศฉันทีหลัง ฉันจะพาน้องสาวของแกไปญี่ปุ่นด้วย”

“ผมสาบานว่าจะไม่หักหลังคุณ แต่ผมขอ...”

ยังไม่ทันที่ต้นน้ำจะพูดต่อเรื่องสิ่งใดออกไป มาเฟียหนุ่มก็ตวาดเสียงดังลั่น

“ไม่มีแต่! แกไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรทั้งนั้น นอกจากจะทำตามหรือยอมตายเพียงอย่างเดียว”

ต้นน้ำหน้าซัดเผือด ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่าอย่างท้อแท้หมดหวัง เขาไม่สามารถช่วยเหลือน้องสาวผู้เป็นที่รักเพียงคนเดียว ซึ่งพ่อแม่เหลือไว้เป็นตัวแทนก่อนพวกท่านจะจากไปได้

“พี่ต้น” หญิงสาวสะอื้นให้ออกมาอย่างสุดจะทันทนต่อความโหดร้ายทารุณของมาเฟียหนุ่ม เมื่อเห็นพี่ชายที่เคารพรักต้องนั่งสิ้นหวังอย่างไร้เรี่ยวแรงต่อต้าน ริมฝีปากเรียวบางจึงพรวดำทอผู้ชายที่เป็นต้นเหตุให้พี่ชายเธอต้องเสียใจ

“คุณมันคนใจร้าย ใจดำ อ้ามहितผิตมนุษย์มณา คนสารเลวอย่างคุณตายไปก็ไม่มีใครร้องให้เสียใจหรอก” ต้นข้าวเอ่ยทั้งน้ำตาโดยไม่ดิ้นรนขัดขืน เพราะรู้ดีแก่ใจว่าถึงทำไปก็เปล่าประโยชน์ ในเมื่อเธอและพี่ชายไม่สามารถทัดทานอำนาจของเจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่ได้... ไม่ว่าจะด้วยหนทางใดก็ตาม

‘ใช้สิ...ที่ฉันต้องทำตัวเหมือนเป็นคนใจทมิฬหินชาติแบบนี้ ก็เพราะมีภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่

แล้วเด็กจะไปไกลอย่างเธอจะมารู้อะไร?’

คำพูดของสาวซัดซัดเริ่มมีอิทธิต่อผู้ชายเย็นชาคนนี้เข้าไปให้เต็มเปา โขซีเกะรู้สึกว่าคุณกำลังอ่อนไหวไปกับคำประณามของหล่อน แต่ถึงกระนั้น เขาก็กลับสะบัดความคิดนี้ออกไปอย่างไม่ไยดี เหลือไว้เพียงความเฉยชาที่แสดงออกมาให้อีกฝ่ายรับรู้ได้เพียงเท่านั้น

“เธอคิดว่าฉันแคว่ใหม่ล่ะ?” เจ้าพ่อหนุ่มเปลี่ยนคำเรียกขานต้นข้าว
ที่เคยใช้อย่างสุภาพในคราแรก เป็นเพียงสรรพนามแทนตัวเฉยๆ เหมือนกับ
ว่าจะกดหัวให้หญิงสาวอยู่ได้บารมีของเขากลายเป็น

“จิว ฉันต้องการกลับไปญี่ปุ่นภายในสามวัน ไปจัดการเรื่องพาสปอร์ต
และตั๋วเครื่องบินต่างๆ ของแม่นี้ให้ฉันที ถ้ามีปัญหาอะไรก็ให้โทรไปปรึกษ
ากับทานากะ เขาจะช่วยดูแลให้คำแนะนำและประสานงานในการติดสินบน
กับเจ้าหน้าที่ได้ แล้วถ้ามีอะไรคืบหน้าก็โทรเข้ามาถือฉันทันที”

“ครับนาย” จิวที่ยืนคุมเชิงดูสถานการณ์อยู่รับคำสั่งจากนายใหญ่
ทันทีที่มีบัญชา

“ส่วนแก... รีบหาเอกสารของน้องสาวให้กับบอดีการ์ดของฉัน
เดี๋ยวนี้ ส่วนเรื่องงานฉันจะส่งคนที่พูดได้ทั้งภาษาไทยและญี่ปุ่นมาคอย
ดูแลกำกับนายอีกที” โซซึเกะหันมาสั่งการพี่ชายของต้นข้าวต่อทันที

“พวกเราไปกันได้แล้ว” เจ้าพ่อหนุ่มคลายวงแขนออกจากตัวหญิง
สาว แล้วเปลี่ยนเป็นกุมมือบางไว้แน่นหนา ก่อนจะออกแรงกระชากคนตัว
เล็กเสียจนแทบจะปลิวตามติดเขาไป เป็นผลให้คนที่ถูกกักกันออกอาการ
ดี้อ่างขึ้นตัวไว้ เพราะเธอยังไม่ได้ล้าลาพี่ชายเลยสักคำ

“เดี๋ยวกะ ฉันขอลาพี่ชายก่อน”

“เสียเวลา”

โซซึเกะบอกอย่างรำคาญ มือหนาไม่ยอมปล่อยให้พี่น้องได้กล่าว
อำลาต่อกัน เพียงเพราะยังโกรธเคืองคำว่าขานที่พรั่งพรูออกมาจากปาก

ของเจ้าหล่อนเมื่อครู่ เขาจึงเจตนาถลันแกลังประชดหล่อนให้เข้าใจถึงคำว่า ‘มาเพียผู้เลือดเย็น’ ได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น

“แต่ว่าหลังจากนี้ชีวิตฉันจะได้เจอพี่ชายอีกหรือเปล่านั้นก็ยังไม่รู้ คุณจะไม่ให้ฉันได้สิ่งเสียพูดลาไปกับเขาเลยหรือไงคะ” ต้นข้าวเอ่ยเสียงเครืออย่างวิงวอนร้องขอ พร้อมกับหยาดน้ำตาที่ยังคงไหลคลออยู่ในดวงตาคู่นั้น นั้นเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ทำให้หัวใจด้านซาโตนอนอ่อนยวบลงมา โดยไม่รู้ตัว มือหนาใหญ่จึงคลายจากการเกาะกุม ปล่อยว่างบางให้เป็นอิสระ ก่อนจะเอ่ยออกมาเสียงราบเรียบตามปกติ

“ฉันให้เวลาเธอห้านาที”

“ขอบคุณค่ะ”

ต้นข้าววิ่งหายเข้าไปด้านในด้วยความรวดเร็ว เวลาผ่านไปราวห้านาทีที่กว่าๆ หญิงสาวก็เดินกลับออกมาด้วยใบหน้าที่เปราะเป็อนเต็มไปด้วยคราบน้ำตา ยังผลให้คนใจร้ายยิ่งรู้สึกผิดมากขึ้นเป็นทวีคูณ

“ไปกันได้แล้ว” มาเพียหนุ่มจับข้อมือว่างบางที่ยืนก้มหน้าอยู่พาเดินตรงไปยังรถเช่าที่เขาจอดไว้

ต้นข้าวแหงนหน้าขึ้นมองบ้านไม้หลังเล็กที่เธออาศัยอยู่ร่วมกับพี่ชายและหลานตัวน้อยเป็นครั้งสุดท้ายอย่างอาวรณม์ พลังคิดอย่างมุ่งมั่นว่าต่อไปให้เธอไม่รู้ว่าวันข้างหน้าจะต้องเจอกับมรสุมอะไรอีกบ้าง แต่เธอจะไม่ยอมแพ้ เธอจะต้องเข้มแข็ง เพื่อตอบแทนบุญคุณของพี่ชายที่คอยดูแลเสียสละอนาคต และมอบอนาคตมาให้เธอโดยตลอด ต่อไปเธอต้องขึ้นเขา

ลงหน่วย เธอก็จะสู้ ขอเพียงอย่างเดียวแค่พี่ชายและหลานรักอยู่กันอย่าง
ปลอดภัยและสุขสบายเท่านั้นก็พอแล้ว

เมื่อสามารถปลงศพต่อชะตาชีวิตอันพลิกผันเช่นนี้ได้แล้ว ต้นข้าว
จึงขีดหน้าขึ้นและออกเดินตามเจ้าพ่อใหญ่ไปขึ้นรถแต่โดยดี โดยไม่รู้ด้วย
ซ้ำว่าจุดหมายปลายทางของเขานั้นคือที่ใด

โซซีเกะตั้งใจจะพาหญิงสาวไปพักค้างคืนด้วยกันยังโรงแรมที่
หล่อนเป็นคนจองไว้ให้เขา ก่อนที่วันพรุ่งนี้ ชายหนุ่มจะพาหล่อนไปเยี่ยม
เยียนมารดาพร้อมกัน หลังจากประเมินสถานการณ์ได้แล้วว่าปลอดภัย
เพราะเขาสามารถจัดการคลี่คลายปัญหาต่างๆ ทางนี้ได้อย่างลงตัวแล้ว
เหลือก็แค่เพียงกลับไปชำระความกับตัวต้นเรื่องที่อยู่ญี่ปุ่นเท่านั้น

โซซีเกะมุ่งหน้ากลับโรงแรมทันที ตลอดทางที่รถขับเคลื่อนไปไม่มี
เสียงสนทนาใดๆ เล็ดลอดออกมาจากปากคนทั้งสองเลยสักนิด นอกเสีย
จากเสียงของไกด์สาวที่บอกเส้นทางและเสียงเครื่องยนต์ที่ดังกระหึ่มอยู่
รอบๆ เพียงเท่านั้น เนื่องจากคนขับกำลังเร่งความเร็วพุ่งทะยานรถยนต์ไป
ข้างหน้า เพื่อหมายจะกลับไปพักผ่อนให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้

๕

แม่ลูกผูกพัน

ไซซีเกาะจอดรถแก๊งคิงนาม ณ ลานจอดรถของโรงแรม แต่ยังมีทันทีเขาจะได้กระทำได้ทำสิ่งใดต่อไป เสียงหวานใสก็ดังขึ้น

“คุณพาดันมาที่นี่ ก็แปลว่า...คืนนี้เราต้องนอนห้องเดียวกันหรือคะ”

หญิงสาวรู้สึกกังวลใจเป็นนักหนาว่าเธอควรจะทำเช่นไรดี หากต้องมานอนค้างอ้างแรมกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อเช้าเพียงลำพัง ภายในใจก็อยากจะยื่นข้อเสนอกับเขาว่าจะขอเปิดห้องพักแยกกัน ถึงแม้จะรู้ว่าเซลยเช่นเธอนั้นไม่มีสิทธิ์เรียกร้องใดๆ ทั้งสิ้น

โซซีเกะเหลือบมองใบหน้าซีดเผือดอย่างตลกขบขัน ซึ่งถูกเก็บซ่อนเอาไว้ภายใต้ท่าที่เรียบเฉย ทั้งๆ ที่เขานั้นพอจะเข้าใจต่อความนัยที่หล่อนเอ่ยออกมา แต่ชายหนุ่มกลับเลือกแสร้งทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเสียนี้

ร่างสูงยกมือขึ้นพาดพนักพิงของหญิงสาว พร้อมกับโน้มตัวชะงักหน้าเข้าหาร่างบางอย่างคนเจ้าเล่ห์ รอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ผุดขึ้นที่มุมปากหยักอย่างเก้เก๋ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงสบายๆ ไม่เหลือเค้าของเจ้าพ่อมาเฟียที่โกรธกริ้วออกฤทธิ์อาละวาดพี่ชายหล่อนเหมือนเมื่อครู่เลยสักนิด

“ทำไมล่ะ... เธอไม่ชอบเธอที่จะได้อยู่กับฉันสองต่อสอง!”

โซซีเกะแก้มงแกล้มรอยยิ้มอย่างจงใจ เป็นผลให้ต้นข้าวริบกระเถิบถอยหนี หลีกเลียงสัมผัสอบอุ่นชวนให้เสียวซ่านนั้นเสีย แต่เจ้าพ่อหนุ่มกลับเขยิบเข้ามาแนบชิดคนซึ่ก็กลัวมากยิ่งขึ้นด้วยความสนุกสนาน ทำเอาหญิงสาวริบหลับตาปี เพราะรู้สึกว่าร่างกายของเธอมันกำลังปั่นป่วนหัวใจเต้นแรงจะรัวชวนให้ประหม่าไปหมด จนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี เพื่อให้เธอสามารถหลีกเลี่ยงหนีสถานการณ์อันวาทวิวเช่นนี้ได้

“ไม่ค่ะ ฉันไม่อยากอยู่ใกล้คุณ” ต้นข้าวตอบปฏิเสธเสียงสั้น พร้อมกับยกสองมือพยายามดันอกกว้างให้ห่างจากตัว ก่อนจะพูดขึ้นว่า “แล้วก็ช่วยถอยออกไปห่างๆ ฉันด้วยนะค่ะ เพราะฉันไม่ชอบกลิ่นตัวของคุณมากๆ”

คำพูดของแม่สาวไวโรสนิยม ทำเอาเจ้าพ่อหนุ่มถึงกับออกอาการผงะจนแทบจะหงายหลังทันที

“นี่แม่คุณ! ฉันใส่น้ำหอมยี่ห้อดังเชียวนะ กลิ่นตัวของฉันน่าจะหอมกว่าของเธอซะอีก แล้วเธอกล้าตียังไงถึงมาหาว่าฉันตัวเหม็น ฮี!” โซชีเกาะพุดอย่างหงุดหงิด

ชายหนุ่มเลยกลับมานั่งตัวตรงดังเดิม เพราะหมดอารมณ์จะหยอกล้อแม่สาวปากพล่อยที่นั่งข้างกายเสียแล้ว

“ก็ฉันไม่ชอบกลิ่นน้ำหอมนี่นา ช่วยออกไปห่างๆ เลยไป” ต้นข้าวยังคงเถียงข้างๆ คูๆ เพราะไม่อยากให้คนตรงหน้าจับได้ว่า เธอรู้สึกขวยเขินต่อความใกล้ชิดสนิทสนมนั้นเพียงใด

แต่มีหรือที่คนเจ้าเสน่ห์จะยอมอ่อนข้อให้แม่สาวจืดชืด เพราะนั่นเท่ากับว่าเขาถูกบั่นทอนความมั่นใจในเรื่องรูปร่างหน้าตาไปอีกอึกโข

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง ที่เธอกล้าเนี่ย... เป็นเพราะตัวฉันเหม็นหรือว่าเธอไม่กล้าอยู่ใกล้ชิดฉันกันแน่” เขาเอ่ยถามย้ำอย่างมั่นใจ

“.....” ร่างบางยังคงนั่งนิ่ง ไม่ยอมตอบคำถามที่จี้จุดโดนใจเข้าให้อย่างจัง

“ฮี! ที่อย่างนี้ล่ะมาทำเป็นเงียบ ไม่ยอมตอบ” โซชีเกาะปล่อยลมออกทางจมูกอย่างฮึดฮัด “เอาล่ะ... ฉันขี้เกียจมานั่งทะเลาะกับเธออยู่ในนี้เต็มแก่แล้ว ลงไปสักที”

เมื่อออกคำสั่งจบ ร่างสูงใหญ่จึงรีบลงจากรถ เพื่อหวังจะพักผ่อนร่างกายให้หายเมื่อยล้าจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ต้องเผชิญมาทั้งวัน แต่เคลยสาวกลับไม่มีที่ท่าจะลุกออกมาจากที่นั่งแต่โดยดี เจ้าพ่อหนุ่มถอนหายใจ

ออกมาแรงๆ แล้วยอมเดินอ้อมไปเปิดประตูฝั่งคนนั่ง พร้อมกับเอ่ยถามเสียงเครียด

“ต้นข้าว เธอจะลงดีกับฉันใช่ไหม?”

หล่อนยังคงนิ่งเฉยราวกับต้องการจะทำทนายต่อชีวิตจำกัดความอดทนของคนที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นมาเฟียเช่นเขา คຸ້มือหนาใหญ่จึงเอื้อมมาคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนบอบบาง พร้อมทั้งจูดกระซอกแม่สาวจอมดี้อที่ทำตัวมีปัญหาคอยต่อต้านอำนาจของเขาในทุกๆ สิ่งอย่างนึกโมโห จนร่างบางถึงกับเสถลาลงมาจากรถล้มกลิ้งลงไปกองอยู่ที่พื้น

แรงเหวี่ยงของเจ้าชีวิตคนใหม่ นับแต่นี้ ทำให้ต้นข้าวได้รับบาดเจ็บที่ข้อศอกข้างซ้าย มีเลือดไหลซึมออกมาจากการครูดกับพื้นคอนกรีตที่แสนจะหยาบและแข็ง แต่เธอไม่ส่งเสียงร้องสักอะ เพียงแค่ค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า เพราะรู้สึกเจ็บแสบตรงบริเวณที่เพิ่งเกิดแผลถลอกขึ้นมาดๆ

โซซี้เกะรู้สึกตกใจอยู่ไม่น้อยที่เขาล้มตัวแผลออกแรงมากเกินไปจนทำให้หล่อนได้รับบาดเจ็บถึงขั้นเลือดตกยางออก จึงรีบเร่งรุดเข้ามาดูบาดแผลที่เกิดจากน้ำมือของตนด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

“ไหนดูสิ เป็นอะไรมากรีเปล่า?” เขาถามเสียงเรียบ ถึงแม้จะรู้สึกผิด แต่กลับไม่แสดงออกให้อีกฝ่ายรับรู้

สิ่งที่ต้นข้าวรู้สึกได้ จึงมีแต่ความเย็นชาของเจ้าพ่อใหญ่ที่ไถ่ถามเธอตามมารยาทเพียงเท่านั้น

“แผลแค่นี้ยังไม่ทำให้ฉันตายได้หรอกค่ะ” ร่างบางตอบประซดกลับด้วยใบหน้าเรียบเฉย ทำเอาคนฟังมีสีหน้าบึ้งตึงขึ้นมาอีกครั้ง จึงได้เอ่ยสวนกลับอย่างแสนสั่นพอกัน

“ยังไม่ตายก็ดี เดี่ยวฉันจะไม่เหลือตัวประกันไว้ต่อรองกับพี่ชายของเธอ”

มาเพียหนุ่มมุดตัวประกันสาวให้ออกเดินตามเขาไปอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจว่าหล่อนจะรู้สึกอับอายเพียงใดกับการที่ต้องมาถูกลากถูฉุดกั้งในที่สาธารณะเช่นนี้ แล้วหลังจากนั้นเขาก็ออกแรงผลักร่างบางเข้าไปในห้องกว้างทันทีที่มาถึงห้องพัก

เขากำลังฉุนเฉียวจากชนวนเหตุตั้งแต่ที่เขาได้รับข่าวร้ายจากทางญี่ปุ่น ซึ่งทำให้เขารู้สึกเจ็บแค้นเสียหน้าที่ตนเป็นฝ่ายผิดพลาดในการเดินเกมครั้งนี้ ระหว่างตัวเขาและสองแฝดซากาโมโต้ มาจนถึงเรื่องของมือปืนรับจ้างกระຈอกผู้เป็นพี่ชายของต้นข้าว ยิ่งทำให้เขาหัวเสียหนักขึ้นไปอีก และแม้กระทั่งตอนนี้เซลดยสาวเช่นหล่อนก็ยังคอยมากระตุกหนวดพยัคฆ์ร้ายอย่างเขไปอีก ทำให้ความเดือดดาลที่เริ่มทุเลาเบาบางลงปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

ซึ่งนั่นเท่ากับว่าต้นข้าวกำลังตั้งเวลา เพื่อนับถอยหลังให้ปรมาณูในร่างมนุษย์ผู้นี้... ระเบิดตูมออกมา!

โซซึเกะทำวเอวมองลูกกวางน้อยที่ทำตัวลึบยีนแคว้งคว้างอยู่กลางห้องด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่น ถึงแม้เขาจะเห็นว่าหล่อนหวาดกลัวมาเพียอย่างตมมากเพียงใด แต่หล่อนก็ชอบปียนป่วนจิตใจของเขาให้ร้อนรุ่มราวกับมี

เปลวไฟมาสู่มันอยู่ในอก จนมิสามารถระงับความโกรธเกรี้ยวนั้นลงได้ในเวลาชั่วพริบตา

โซซีเกะจึงกล่าวย้ำเตือนถึงสถานะของหล่อนด้วยน้ำเสียงเน้นหนัก ให้เจ้าตัวเหี้ยดขยาด จนมิกล้ากระทำการใดอันจะเป็นการยั่วยุโทษของเขาอีก ไม่เช่นนั้นแล้วเจ้าพ่อญี่ปุ่นอารมณ์ร้ายเยี่ยงเขาอาจจะผลอบีบลูกไก่ตัวน้อยในกำมือให้แหลกลาญภายในคำคืนนี้ เพราะความหึงหวง嫉ของตนก็เป็นได้

“ฉันขอเตือนนะต้นข้าวว่าอย่าทำอะไรสั้นคิดโดยการหนีไปจากฉันไม่อย่างนั้นคนที่จะเดือดร้อนก็คือพี่ชายของเธอ ฉันสัญญาว่าจะไม่กักกันเธอเหมือนกับเป็นนักโทษ แต่เธอก็ต้องทำตัวดีๆ อย่าทำให้ฉันปวดหัวเหมือนเมื่อกี้นี้อีก... เข้าใจไหม?”

คนถูกข่มขู่ได้แต่เพียงพยักหน้ารับในบัญชานั้นอย่างจนใจ เพราะไม่สามารถต่อกรกับมาเฟียบ้าอำนาจ เข้าใจยาก อารมณ์แปรปรวนผู้นี้ได้นอกเสียจากจะอยู่นิ่งๆ และอดทนรอเวลาที่เธอและพี่ชายจะปลอดภัยได้รับอิสระคืนมาในสักวันหนึ่ง

ครั้นพอเห็นหญิงสาวยอมจำนนแล้ว โซซีเกะจึงเดินหายเข้าไปชำระล้างร่างกายในห้องน้ำอย่างไร้ความวิตกกังวลอีกต่อไป

ต้นข้าวเดินมาทรวดตัวลงนั่งที่ปลายเตียงด้วยความอ่อนล้า เธอรู้สึกมืดแปดด้านจนไม่รู้ว่าทางออกนั้นอยู่ตรงไหน และตนต้องทำตัวอย่างไรต่อไป ใบหน้านวลเนียนอ่อนวัยก้มหน้าลงซุกกับผ้ามีอบาง พร้อมกับปล่อยโฮอย่างเต็มที่ด้วยความอัดอั้นมาโดยตลอดตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้น

‘ไม่น่าเชื่อเลยว่าเรากำลังถูกมาเพียญี่ปุ่นของแท้จับไว้เป็นตัว
ประกัน

ทั้งๆ ที่เมื่อวานเรายังไปทำงานตามปกติ
กลับถึงบ้านก็ไปเล่นกับน้องต้นรักและหมาคุณต่างข้างบ้านอยู่
เลย’

เซลดยสาวคิดอย่างหดหู่ รู้สึกสับสนกลัดกลุ้มอยู่ภายในใจ และ
เพียรภาวนาให้เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพียงแค่ความฝัน แต่ความเจ็บแสบของ
บาดแผลเมื่อครู่ก็ย้ำเตือนให้เธอรู้ว่านี่คือเรื่องจริง!

หญิงสาวไม่สามารถคาดเดาถึงอนาคตในวันข้างหน้าได้เลยว่านั่น
จะเป็นเช่นไร เพราะบัดนี้ชีวิตของเธอถูกครอบครองโดยบุคคลอื่น แถมยัง
เป็นถึงผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่อีกด้วย

ยิ่งคิด น้ำตาก็รินไหลลงเป็นสายอาบสองแก้มนวล และยิ่งว่า
ใจเป็นห่วงความปลอดภัยของพี่ชายที่ต้องแฝงกายเป็นสายลับสืบหาข้อมูล
ของเจ้านายเก่าให้กับมาเพียฝ่ายตรงข้าม เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าหนทางแห่ง
การเป็นมาเพียนั้นมิใช่เรื่องง่าย ยิ่งไปกว่านั้นการทำตนเป็นหน่วยลับคิดคด
ทรยศ จะต้องเผชิญกับอันตรายมากมายจากความโหดร้ายและทารุณของ
เหล่ามาเพียด้วยกัน

เหมือนดังเช่นสิ่งที่เธอเจอเมื่อหัวค่านั้น ยิ่งเป็นการยืนยันในทฤษฎี
นี้ได้เป็นอย่างดี

ต้นข้าวยกสองมือลูบคลำลำคอของเธอไปมาอย่างหวาดหวั่น
เพราะยังคงสัมผัสได้ถึงความหวาดกลัวสุดหัวใจยามที่ฝ่ามือใหญ่ออกแรง

กดรอบล้าคอ ทำเอาเธอหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ เพียงเพื่อจะชมชู้ที่ต้นน้ำ
ให้ยอมตกลงทำงานแก่เขา

ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้เธอรู้สึกกริ่งเกรงเขาอยู่ไม่น้อย เพราะหาก
เธอพลาดพลั้งเอ่ยวาจาหรือล่วงเกินสิ่งใดให้พ่อคนเจ้าอารมณ์นี้กโมโห
โทโสขึ้นมาล่ะก็ เห็นทีคราวนี้เขาจะคงไม่ปล่อยให้เธอลอยนวลไปง่ายๆ เป็น
แน่

ตัวประกันสาวนั่งคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนไม่รู้ว่าเวลาเดินผ่านไป
นานเท่าไรแล้ว ครั้นเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำพร้อมด้วยร่างสูงที่มี
หยดน้ำเกาะพราวอยู่ทั่วกายก้าวเดินออกมา จึงยังผลให้คนที่กำลังตกอยู่
ในภวังค์ถึงกับสะดุ้งโหยง รีบปาดน้ำตาทิ้งด้วยความรวดเร็ว เพราะเกรงว่า
อีกฝ่ายจะทันได้เห็นความอ่อนแอของเธอ

“ไปอาบน้ำได้แล้วต้นข้าว ฉันไม่ชอบนอนกับคนตัวเหม็น”

“หมายความว่าคืนนี้ คุณจะ...จะ...” ต้นข้าวทำตาโตอย่างตื่น
ตระหนก

“อะไรของเธออีกล่ะ เลิกติดอ่างซะทีเถอะ จะพูดอะไรก็พูดมา ฉันซี
เกียจมานั่งเดา”

ต้นข้าวกระโดดติดตัวลุกขึ้นไปยืนอีกฟากทันทีราวกับมีสปริงติด
อยู่ที่นั่นท้าย เมื่อเห็นว่าคนที่สวมเพียงชุดคลุมเข้ามาใกล้ในรัศมีระยะห่าง
ไม่ถึงห้าเมตร

“กระโดดเป็นกบเขี้ยวนะ จะกลัวอะไรนักหนา ทำอย่างกับฉันเป็น
ยักษ์เป็นมาร”

ไซซีเกาะตั้งใจจะขอดูรอยแผลที่หล่อนโดนเขาเหวี่ยงจนล้มลงไป กระแทกกับพื้นเมื่อสักครู่ แต่ปฏิกิริยาที่อีกฝ่ายแสดงออกทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าหล่อนตั้งแง่รังเกียจรังอนเขามากเพียงใด ร่างสูงเลยรู้สึกขำดีใจเล็ก เป็นห่วงเซลยสาวในทันที

ต้นข้าวหันขวับตั้งท่าจะเถียงคนปากเสีย แต่เมื่อประสบเข้ากับ เรือนกายอันเปลือยเปล่า คนชื้อายก็อดยอมรับกับตัวเองไม่ได้ว่า ผู้ชายคน นี้ช่าง **เซ็กซี่!** เสียเหลือเกิน จนเธอแอบเผลอคิดทะเล้งไปว่า

‘ถ้าเธอได้สัมผัสดูใบไผ่เนื้ออันล้ำสัน มีมัดกล่ำม และขนอ่อนที่ ขึ้นรำไรนั้น จะให้ความรู้สึกอย่างไรนะ’

พลันใบหน้าวกลก็ปรากฏรอยแดงซ่านที่ผิวแก้มอ่อนนุ่ม จนคนที่ ถูกลอบมองสังเกตเห็นได้

“แล้วนั้นหน้าแดงทำไม คิดอะไรทะเล้งอยู่ล่ะ บอกไว้ก่อนเลยนะว่า ฉันไม่ชอบเด็กกะโปโลอย่างเธอหรอก ตามจริงๆ เอะแม่คุณ เธอไม่มีสง เสน่ห์ของผู้หญิงติดตัวมาตั้งแต่เกิดเลยรีไร?”

พียงแทบไม่ทันจบ ตึกตาที่วางไว้บนชั้นประดับอยู่ใกล้มือของต้น ข้าวก็ถูกขว้างลอยหรือกระทบเข้ากับใบหน้าหล่อเหลาเข้าอย่างจัง

“จำคำพูดของคุณเอาไว้ให้ดี แล้วอย่ามาจู่ฉันอีกล่ะ ไม่อย่างนั้น ฉันจะกัดให้ลิ้นขาดเป็นสองท่อนไปเลย”

แล้วร่างบางก็รีบวิ่งหนีเข้าไปหลบภัยในห้องน้ำ ลงกลอนล็อค ประตูอย่างแน่นหนา พร้อมทั้งคิดว่า

‘คืนนี้เธอจะยอมทรมาณนอนในห้องน้ำ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองเป็นดีที่สุด’

“คืนนี้ไม่ต้องออกมาจากห้องน้ำเลยนะต้นข้าว ไม่อย่างนั้นเธอตายแน่!” โซซึเกะตะโกนบอกจำเลยที่หลบอยู่ในห้องน้ำอย่างนี้กเช่นเขี้ยว ก่อนจะเดินกลับมาล้มตัวลงบนที่นอนหนานุ่ม พยายามข่มใจให้สงบลง เลิกสนใจแม่สาวตายด้านผู้ชอบกวนให้เขาอารมณ์เสียทุกครั้งที่ได้สนทนากับหล่อน

จากนั้นไม่นานกลิ่นน้ำเนื้อเกร็งเครียดของเขาอันเกิดมาจากความเหนียวล้าอ่อนเพลียจึงผ่อนคลายลง พร้อมกับคนตัวสูงที่เริ่มเข้าสู่นิทรา

แสงอาทิตย์อ่อนรำไร สดส่องผ่านทะเลม่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้องพัก เพื่อปลุกคนที่กำลังนอนหลับสบายอยู่บนเตียงให้ตื่นขึ้นมารับแสงอรุณยามเช้าด้วยความสดชื่น สิ่งแรกที่เจ้าพ่อหนุ่มมองหาคือไกด์สาว เมื่อพบกับความว่างเปล่า โซซึเกะจึงรีบเดินไปเคาะประตูห้องน้ำที่แม่ตัวยุ่งวิ่งหายลับเข้าไปเมื่อคืนนี้

“ต้นข้าว นี่เธอยังอยู่ในห้องน้ำอยู่อีกหรือ ออกมาข้างนอกได้แล้ว วันนี้ฉันมีธุระที่ต้องไปอีกทำเยอะแยะเลยนะ”

น้ำเสียงเรียบเฉยที่แผ่ไว้ซึ่งความห่วงหาปลุกให้คนที่นอนซุกตัวอยู่ตรงหน้าประตูห้องค่อยๆ ลุกขึ้นมา พร้อมกับตะโกนถามหยั่งเชิงอีกฝ่ายกลับไป

“ถ้าฉันออกไปแล้ว คุณจะทำโทษเรื่องเมื่อคืนที่ฉันปาตุ๊กตาใส่หน้าคุณรีเปล่าละ”

“ฉันไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ จะได้มานั่งคิดเล็กคิดน้อยไว้สาระอยู่ได้”
ไซซีเกะพูดติดรำคาญ “บอกไว้ก่อนเลยนะว่าตอนนี้ฉันยังอารมณ์ดีอยู่ ทางที่ดีเธอรีบออกมาซะจะดีกว่า ไม่อย่างนั้นเธอโดนตีแน่!”

ร่างสูงโปร่งยื่นพิงประตูห้องน้ำ กอดอกมองคนตัวลีบที่เดินออกมาจากห้องน้ำด้วยความขบขัน พาลคิดในใจไปว่า

‘นี่เขาทำให้หล่อนหวาดกลัวถึงเพียงนี้เลยหรือ ขนาดเมื่อคืนนี้เขายังเห็นหล่อนแอบปาดน้ำตาอยู่เลย’

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเมตตาเอ็นดูหรืออะไรก็ตามแต่ที่กำลังปั่นป่วนจิตใจของเขายู่ในเวลานี้ ทำให้ไซซีเกะเอื้อมมือไปลูบศีรษะเล็กทวยอย่างแผ่วเบา รวากับต้องการใช้สัมผัสนั้นปลอบประโลมหญิงสาว ก่อนที่ร่างสูงจะเดินผ่านหน้าหล่อนหายเข้าไปในห้องน้ำโดยไม่มีคำพูดเอื้อนเอ่ยอันใด

ทว่าการกระทำที่แสนอ่อนโยนนั้น กลับทำให้สาวใสซื่อรู้สึกถึงหัวใจที่กำลังเต้นระรัวดังกลองเพล

เวลาผ่านไปไม่นานนัก ไซซีเกะก็จัดการธุระส่วนตัวในห้องน้ำเสร็จเรียบร้อย

“เธอเข้าไปอาบน้ำได้แล้ว วันนี้ฉันจะพาเธอออกไปข้างนอกด้วยกัน” เขาส่งเสียงเข้ม

“ไปไหนคะ?”

“ไม่ต้องถาม ฉันสั่งให้เธอไปทำอะไร ก็ไปทำซะ” โซชีเกะปรายตามองด้วยความไม่พอใจ

ต้นข้าวจึงเลือกที่จะสงบปากสงบคำ ด้วยไม่อยากเสี่ยงให้เขาอารมณ์บูด แล้วจึงบอกเพียงสั้นๆ

“แต่ว่าฉันไม่มีเสื้อผ้านะคะ เมื่อวานคุณลากฉันมาโดยที่ฉันยังไม่ได้เก็บข้าวของเลย”

“อาบน้ำเสร็จแล้วก็ใส่ชุดนั้นไปก่อน เดี่ยวฉันจัดการเรื่องเสื้อผ้าให้เธอที่หลังเอง” เมื่อออกคำสั่งเสร็จ เขาก็เดินไปค้นเสื้อของตนมาสวมใส่โดยไม่สนใจอาการแอบบ่นกระปอดกระแปดของหญิงสาวที่เดินหายเข้าไปในห้องน้ำอีกเลย

หลังจากที่ทั้งสองแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว เจ้าพ่อหนุ่มจึงได้พาเซลยสาวเดินทางมุ่งหน้าออกจากตัวโรงแรม โดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่บ้านในความทรงจำที่เขาเคยพักอาศัยอยู่ตั้งแต่ครั้งยังเยาว์ ซึ่งการไปของเขาในครั้งนี้ เพื่อเยี่ยมเยียนมารดาผู้เป็นที่รักยิ่งและครอบครัวบริวารทุกคน

“เธอช่วยบอกทางไปถนนแมริมีให้ฉันได้ไหม เพราะดูเหมือนถนนหนทางมันเปลี่ยนไป” โซชีเกะเอ่ยถาม

“ค่ะ” คำตอบที่ได้เป็นเพียงน้ำเสียงเนือยๆ ดูคล้ายกับว่าคนพูดเหมือนจะหมดเรี่ยวแรงและกำลังใจ

เจ้าพ่อหนุ่มสังเกตเห็นอาการห่อเหี่ยวของสาวข้างกาย แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมา ถึงแม้จะรับรู้ว่าหล่อนกำลังคิดถึงเรื่องใด หรือรู้สึก

อย่างไร เพราะไม่อยากจุดชนวนความบาดหมางระหว่างกันขึ้นมาอีก ไชซี
เกะจึงได้แต่สอบถามหนทางไปยังบ้านบริษัทเท่านั้น

ในระหว่างที่กำลังขับรถเล่นไปตามทางนั้น จู่ๆ เสียงหวานใสก็ตั้ง
คำถามแก่เขาขึ้นมา ทำเอาคนที่กำลังพราวสีพราวของอดสู็สึกผิดไม่ได้

“ฉันจะมีโอกาสได้เจอหน้าพี่ชายอีกไหมคะ” ต้นข้าวถามอย่าง
เลื่อนลอยด้วยความรู้สึกโศกเศร้า

“ไม่รู้สิ ฉันไม่ใช่หมอ ดูจะทำนายอนาคตของเธอได้อย่างไร เรื่องนี้มัน
ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพี่ชายเธอคนเดียวเท่านั้น ถ้าเขาไม่คิดทรยศหัก
หลังฉัน ฉันก็พร้อมที่จะปกป้องคุ้มครองทุกคนที่จงรักภักดีต่อฉัน เธอเข้าใจ
ใช่ไหม” ไชซีเกะตอบอย่างทรงอำนาจ

ทว่าน้ำเสียงนั้นกลับเจือไปด้วยความนุ่มนวลที่แสดงออกให้หญิง
สาวรับรู้ได้ในความเห็นอกเห็นใจ

“ฉันเข้าใจค่ะ” เธอเอ่ยเสียงสั้นเครือด้วยความสะเทือนใจกับชะตา
กรรมที่ไร้ทิศทางของตน ก่อนจะเป็นหน้าหนีหันมองออกไปนอกรถ

ท่าทางเศร้าสร้อยซึมเซาทำให้มาเฟียหนุ่มอดนึกเวทนาไม่ได้ เขา
เองก็เคยผ่านสถานการณ์คล้ายๆ แบบนี้มาก่อน เมื่อคราวที่ต้องแยกจาก
บุพการีไปใช้ชีวิตอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเพียงลำพัง ด้วยวัยที่เขายังเด็กเกิน
กว่าจะแบกรับภาระหนักอึ้งทั้งหลายที่ผู้เป็นย่ามอบให้ได้ ไชซีเกะจึงเข้าใจ
ได้ดีว่าตอนนั้นต้นข้าวกำลังรู้สึกอ้างว้างสับสนและหวาดกลัวเช่นไร...

“จากตรงนี้ผมต้องไปทางไหนต่อ” โชชีเกะเปลี่ยนเรื่องด้วยการเอ่ยถามเส้นทางหวังเพียงต้องการทำลายกำแพงแห่งความเจ็บอันแสนอึดอัดที่เขาและหล่อนร่วมกันก่อขึ้นนี้ลง

“เดี๋ยวคุณขับตรงไปเรื่อยๆ ก่อนนะคะ ถึงแล้วฉันจะบอกคุณเองค่ะ” พูดจบต้นข้าวก็หันกลับไปมองวิวทิวทัศน์ข้างทางตามเดิมด้วยสีหน้ายิ้มเศร้าเช่นเดิม

โชชีเกะขับรถไปตามทางที่หญิงสาวบอกอย่างเงิบๆ เพราะชี้เกียดตอแยนางสาวไว้วิญญูณที่นั่งรถมาด้วยกัน เพราะตัวเขานั้นไม่ชอบการเพียรต่อใครนานๆ หากหล่อนอยากอยู่เงิบๆ ใช้ความคิดอยู่เพียงลำพังเขาก็จะให้เกียรติด้วยการตามใจเฉลยสาว

“เดี๋ยวคุณเลี้ยวซ้ายเข้าหมู่บ้านตรงซอยข้างหน้านี้นะคะ” ต้นข้าวชี้ให้โชชีเกะเห็นเส้นทาง หลังจากที่เขาและเขาขับรถมาได้สักระยะหนึ่งแล้ว

โชชีเกะหักพวงมาลัยรถเลี้ยวเข้าหมู่บ้านในทันที ก่อนจะเริ่มจดจำเส้นทางได้บ้างว่าบ้านบริษัทที่ตนเคยพำนักนั้นอยู่แห่งหนใด มาเพียหนุ่มจึงมิได้เอ่ยถามอดีตไกด์สาวส่วนตัวของเขาอีก จากนั้นก็ขับรถตรงไปตามทางเรื่อยๆ เพียงไม่นานรถเขาก็หยุดลงภายในบริเวณหน้าบ้านซึ่งเป็นที่หมายของเขา

มาเพียหนุ่มจึงรีบพาเฉลยสาวเข้าไปยังด้านใน ในขณะที่หญิงสูงวัยผู้ดูแลความเรียบร้อยภายในบ้านบริษัทรีบวิ่งเข้ามาต้อนรับเขาด้วยความดีอกดีใจ

“คุณไอชีโชใหม่คะนั่น”

“ครับป้านม” โซซี่เกาะขานรับแม่นมผู้ซึ่งเป็นคนดูแลเขาและทายาทตระกูลบริรักษ์ทั้งสองคนมาตั้งแต่เด็ก พลางเดินตรงเข้าไปสวมกอดผู้ดูแลบ้านวัยชราอย่างประจบประแจง

ป้านมของไอซีดันร่างสูงออกห่างตัวเพียงนิด เพื่อสำรวจคนตรงหน้าอย่างเต็มตาถึงความเปลี่ยนแปลงของพ่อนุ่มที่กำลังปรากฏกายอยู่ต่อหน้านาง

“โอ... ทูนหัวของป้านม หายหน้าหายตาไปนานเหลือเกิน กลับมาอีกทีหล่อขึ้นเป็นกองจนป้าจำแทบไม่ได้เลยคะ”

“ป้านมพูดอย่างนี้ ผมก็รู้สึกผิดแย้เลยสิครับ”

ท่าทางอดอ้อนของคนพูด ทำเอาหญิงสาวที่ตามเขามาด้วยออกอาการหมั่นไส้ จนผลอลืมตัวทำเรื่องเสียมารยาทต่อคนทั้งสอง

“แหะ!”

กิริยาของต้นข้าวสามารถเรียกความสนใจจากหญิงสูงวัย ที่มีแต่ดีใจจนลืมมองสิ่งรอบข้างให้หันกลับมาเพ่งพินิจสาวน้อยที่เดินทางมาพร้อมกับเจ้านายหนุ่มของนางได้ โซซี่เกาะจึงเอ่ยแนะนำคนข้างกายอย่างดูแลคลนว่า

“ป้านมครับ นี่ต้นข้าว...รับใช้ของผมเองครับ”

คำพูดที่ไม่ถนอมน้ำใจ ทำให้หญิงสาวรู้สึกสะดุดหูเข้าอย่างจัง พาลให้ไม่ชอบใจในตัวเขาขึ้นมาตึงตัง

“แหม! ทำไมเด็กรับใช้คุณไอซีของป้าถึงได้หน้าตาน่ารักอย่างนี้ล่ะคะ”

หญิงขรามองผู้ติดตามสาวแล้วพลันให้บังเกิดความรู้สึกลึกแตกต่างกันไปจากคำบอกเล่าของนายหนุ่มเสียเหลือเกิน ในเมื่อสายตาของนางกำลังมองเห็นสาวน้อยที่ไว้ผมหน้าม้า ช่วงรับการตรวจตากลมโตและรูปหน้าเรียวยาวได้อย่างเหมาะเจาะ อีกทั้งผิวสีน้ำผึ้งละเอียดล่อนนั้นก็ยิ่งช่วยขับให้เธอดูโดดเด่นกว่าหญิงคนอื่นๆ หากจะนับเรื่องความสวยงาม สาวน้อยคนนี้จะไม่ได้จัดว่าสวยเลิศเลอนัก แต่ถ้าเป็นเรื่องของความน่ารักดูดีมีเสน่ห์ล่ะก็นางให้คะแนนเต็มสิบได้ไม่ยาก

แม่บ้านวัยขรามองต้นข้าวด้วยความชื่นชม ผิดแผกจากความคิดของผู้เป็นเจ้าของชีวิตเธออย่างยิ่ง

“อย่างนี้ล่ะหรือครับ... น่ารัก สงสัยว่าบ้านมดคงจะสายตาฝ้าฟางไปแล้วจริงๆ มองลูกเปิดเป็นหงส์ไปได้ยังไง” เขาหัวเราะอย่างยียวน จนคนฟังนึกอยากจะทำไม้หน้าสามมาฟาดหัวเขานัก ถ้าไม่ติดว่าเธออยู่ในสถานะเป็นแค่เซลยทาสเท่านั้นล่ะก็

“คุณไอซี!” บ้านมตีแขนเจ้าตัวไม่เต็มแรงนัก เพื่อตำหนิที่เขาพูดจาไม่สุภาพต่อหญิงสาว

“ไอ้ย! บ้านมตีผมทำไมครับเนี่ย” มาเฟียหนุ่มแกล้งร้องโอดไอ้ย

“ก็คุณไอซีอยากเกกมะเหรกเกเรตีนักนี่ ไปว่าสุภาพสตรีอย่างนั้นได้ยังไงกันคะ”

คำพูดให้ท้ายของบ้านมสร้างความสะใจให้แก่ต้นข้าวเป็นนักหนา เธอจึงทำตัวเป็นทัพเสริมคอยแบะปากสมน้ำหน้าคนถูกดูอีกครา

ไอซีเกะมองอาการกวนประสาทนั้นอย่างหมั่นไส้ หากไม่ติดว่ามีป้า นมยื่นอยู่ด้วยแล้วละก็ รับรองได้เลยว่าเขาจะต้องจับแม่สาวยวนยีมาโยก เขย่าให้เจ้าหล่อนหัวสั้นหัวคัลลอนด้วยความขุ่นเคืองเป็นแน่แท้

“ไม่เอาแล้ว ป้าไม่คุยกับเด็กดีอย่างคุณไอซีแล้วค่ะ ป้าจะให้คุณ มิเกะจัดการเองดีกว่า มานี้เลยค่ะ”

พูดจบหญิงชราก็เอื้อมมือเหยียวย่นมาคว้าข้อแขนของชายหนุ่มไว้ ก่อนจะออกแรงที่มีอยู่น้อยนิดตึงรั้งให้คนตัวสูงเดินตามไปแต่โดยดี นางพา ไอซีเกะเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นพร้อมด้วยต้นข้าว ซึ่งมีสมาชิกทุกคนในบ้านบริรักษ์กำลังอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ไม่ว่าจะเป็นมารดา และคุณน้า นวลพรรณของชายหนุ่ม หรือจะเป็นเพื่อนรักจอมกวนอย่างภา นุวัฒน์ นอกจากนี้ยังมีบอดีการ์ดที่เขาส่งมาดูแลก่อนหน้านี้รวมอยู่ด้วย

“คุณๆ ดุสิคะว่าป้าพาใครมาเอ่ย?” คำบอกล่าวของแม่บ้าน ทำให้ให้ทุกคนหันมามองกันเป็นตาเดียว

“ไอซี!” มิเกะเบิกตากว้าง เมื่อได้เห็นใบหน้าที่ถอดแบบจากตนและ ผู้เป็นสามีทุกกระเปียดนี้เวียนปรากฎกายอยู่ต่อหน้า น้ำตาแห่งความปลาบ ปลั่งดีใจไหลหยดลงมาทันที สองแขนผ่ายผอมกางออกเพื่ออรับร่างของ บุตรชายที่ก้าวพรวดเข้ามาหาด้วยความคิดถึงจับใจ

“ท่านแม่ครับ” ไอซีเกะสวมกอดมารดาแน่นให้สมกับความคิด คำนิ่งของเขาที่มีอยู่ทุกลมหายใจ ก่อนจะนั่งคุกเข่าโค้งตัวหมอบราบไปกับพื้น เพื่อแสดงความกตัญญูยกย่องบูชามารดาเหนือสิ่งอื่นใดตามธรรมเนียมแห่งแดนอาทิตย์อุทัย

“ลุกขึ้นเถอะไอซี” มิเกะยกมือลูบหัวบุตรชายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน
ดุจเดิม แล้วจึงก้มลงตระกองกอดบุตรชายเอาไว้อย่างนุ่มนวลแผ่วเบา ก่อน
จะดึงรั้งร่างสูงให้ลุกขึ้นมานั่งสนทนากันที่โซฟาขนาดใหญ่

“โอ้โฮ! นี่พ่อไอซีของน้ำจริง ๆ เหรอ พ่อโตเป็นหนุ่มแล้วลุกขึ้นเป็น
กองเชียร์ หล่อกว่าดาววัฒน์ของน้ำอีกนะ”

นวนพรณที่ออกอาการตื่นเต้นไม่แพ้เพื่อนรักพลอยลุกขึ้นมานั่ง
เคียงข้างโซซีเกะอีกด้าน กลายเป็นว่าตอนนี้ชายหนุ่มถูกขนานไปด้วย
มารดาและคุณน้ำ รวากับว่าเขาเป็นดารานักกล้อง ทำเอาคนที่ถูก
เปรียบเทียบกับออกอาการห่มั่นได้

“อ้าว! ทำไมแม่พูดอย่างนั้นล่ะครับ ตกลงนี่ผมหรือเจ้าไอซีเป็นลูก
แม่กันแน่ครับ?” ภาณุวัฒน์ทำปากยื่นปากยาว

“ก็แม่พูดไปตามความจริงนี่นา” นवलพรณหันมายั่วเข้าลูกชายต่อ
อย่างนี้กสนุก

“โอ้! นี่แม่กำลังจะเขี่ยลูกชายสุดรักลงกระป๋อง เพราะเห่อเจ้า
พ่อหญ้ายย... ไซ่ใหม่ครับ?” ภาณุวัฒน์พูดเสียงยานคางพร้อมกับลุกขึ้นมา
โอบกอดรอบเอวมารดาอย่างอดอ้อน ไม่ยอมมิให้อีกฝ่ายทำคะแนนพิศวาส
นำหน้าตนไปได้

“ดาววัฒน์นี่ โตแล้วนะลูก ยังเล่นเป็นเด็ก ๆ ไปได้” นवलพรณตีแขน
ลูกชายอย่างห่มั่นได้ในความกะล่อนของเขา

โซซีเกะหวนนึกไปถึงวันวานสมัยที่เขายังอาศัยอยู่ได้ร่วมชายคา
ร่วมกับครอบครัวบริรักษ์ ภาณุวัฒน์ก็มักจะแก้งทำเป็นล้อเลียนเขาในทุก

คราวที่ผู้ใหญ่แสดงความรักใคร่เอ็นดูต่อเขาเช่นนี้เสมอ เป็นผลให้เจ้าพ่อหนุ่มยิ่งอาลัยถึงวันเก่าๆ

“ว่าแต่ไอซีพาใครมาด้วยล่ะ?” ผู้เป็นมารดาเอ่ยถามอย่างสงสัย เมื่อเหลือบไปเห็นสาวน้อยกำลังยืนเก้ๆ กังๆ ถัดไปจากบ้าน

“อ้อ...เดี๋ยวก่อนใช้คนใหม่ที่ผมจะพาไปญี่ปุ่นด้วยกันครับท่านแม่ ชื่อต้นข้าว”

ไอซีเกาะหันไปยิ้มกว้างอวดฟันสีขาวที่เรียงตัวกันอย่างสวยงามกับผู้ถูกแนะนำ พลางเลิกคิ้วหนาเข้มนขึ้นสูงเพื่อกวนประสาทให้หล่อนอารมณ์เสียเล่นๆ

แต่คนอย่างต้นข้าวหรือจะยอมโง่หลงกลหลุมพรางที่เขาขุดไว้ ล่อลวง เธอเอ่ยแนะนำตัวอย่างสุภาพ พร้อมกับหันไปกระพุ่มมือไหว้มารดาของชายหนุ่มอย่างนอบน้อมอ่อนช้อย ไม่สนใจการมีอยู่ของเขา

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อต้นข้าว”

“ไหว้พระเถิดจ๊ะหนูต้นข้าว” ไม่รู้เพราะอะไรจิตใจ ทำให้มีกะรู้สึกถูกชะตากับท่าที่เรียบเฉยที่แฝงไปด้วยเสน่หาน่ารักของสาวน้อย หญิงสูงวัยพิศดูใบหน้าอ่อนเยาว์วั้นนั้นอยู่เพียงครู่ ก่อนจะหันมาสนทนากับลูกชายดังเดิม

“อยู่ที่นั่นสบายดีไหมลูก” ฝ่ามือที่เริ่มแห้งเหี่ยวไปตามกาลเวลาลูบไล้ศรีษะและใบหน้าเรียวยาวอย่างรักใคร่เอ็นดู

“ผมสบายดีครับ แล้วท่านแม่ล่ะครับ” ไอซีเกาะบอกเสียงอ่อนโยน พลางโอบกอดมารดาเอาไว้อีกครั้ง

“แม่สบายดี ไช้ไม่ต้องเป็นห่วงแม่ไปหรอกจ๊ะ”

นวนพรรณณาฝ้าดูภาพแห่งความประทับใจระหว่างสองแม่ลูกด้วยความตื่นตันใจ หล่อนอยากให้มีเวลาพูดคุยหรือปรับทุกข์กับลูกชายเป็นการส่วนตัว เพราะเกรงว่าเพื่อนรักอาจจะเซ็นหรือไม่สะดวกใจที่มีส่วนเกินอย่างพวกหล่อนอยู่ด้วย จึงหันมาออกปากชวนลูกชายและคนอื่นๆ ที่เหลือ รวมทั้งสาวน้อยแปลกหน้าให้ตามไปด้วยกัน

“ไอ้ชื้ออยู่กับคุณแม่ไปก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวนำขวดตัวไปทำอาหารเย็นเตรียมไว้ฉลองดีกว่า ไปจ๊ะเด็กๆ หนูตื่นข้าวด้วยนะจ๊ะ”

ไช้เกะคลี่ยิ้มพร้อมทั้งผงกหัวเป็นเชิงขอบคุณคุณน้าชาวไทยที่ช่างรู้ใจเขาเหลือเกิน เมื่อได้อยู่กันตามลำพังกับผู้เป็นแม่แล้ว เขาจึงเอ่ยเรื่องราวของบิดาที่ตนตั้งใจจะมาบอกกล่าวให้ท่านได้รับทราบ

“ผมมีเรื่องของท่านพ่อจะเล่าเยอะเยอะเลยครับ” เขายิ้มอย่างละมุนละไม

“ถ้าแม่เดาไม่ผิด คงจะเป็นสาเหตุการตายของท่านพ่อไช้หรือไม่?” มิกะมีสีหน้าสลดลง เมื่อต้องเอ่ยถึงความตายของสามี

“ครับท่านแม่” ผู้เป็นลูกพยักหน้ารับ รู้สึกหดหู่ใจไม่แพ้กัน แต่เขาจำต้องพูดเพื่อให้มารดาได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงที่ท่านยังไม่มีโอกาสได้ล่วงรู้ความในใจของบิดา แม้กระทั่งตอนที่ท่านสิ้นลมไปแล้ว

“ท่านพ่อไม่เคยผิดสัญญาที่ให้ไว้กับท่านแม่เลยครับ ท่านไม่เคยมีใครใหม่ ถึงแม้ท่านย่าจะบีบบังคับท่านยังงี้ก็ตาม ท่านพยายามอดทนอด

กลืนต่อความเสียใจและหันไปทุ่มแรงกายแรงใจทำงานอย่างหนัก เพื่อทดแทนกับการที่ต้องสูญเสียท่านแม่ไป...”

ผู้เป็นลูกแว่นวรรคไว้เพียงเท่านั้น เมื่อเห็นใบหน้าที่เคยเข้มแข็งอยู่เสมอมา มีม่านน้ำตาปกคลุมจนทั่ว ก่อนจะยอมเอ่ยต่อไปเมื่อเห็นท่านพยักหน้าเป็นเชิงขอร้องให้เขาเล่าต่อ

“ความโศกเศร้าทำให้ท่านพอนอนไม่หลับจนต้องพึ่งสุราทุกคืน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมท่านถึงมีร่างกายซูบซีดผอมลงทุกวัน และก็ป่วยเป็นมะเร็งในที่สุด”

“โอ้...ท่านพี่”

มิจะรู้สึก bahwa หัวใจของนางพองโตขึ้นสลัดกับเหี่ยวเฉาเหมือนกับจะแตกสลายไปพร้อมๆ กัน นางซาบซึ้ง ตื้นตันและดีใจที่ได้รับรู้ถึงความรักความจริงใจอันมั่นคงที่ผู้เป็นสามีมอบให้ตลอดทั้งชีวิต เขาได้พิสูจน์แล้วว่าไม่เคยลืมเลือนคำสัญญาในวันที่ต้องแยกจากกัน คำที่เขาพร่ำบอกกับนางว่าจะไม่มีวันมีใครอื่นเข้ามาแทนที่อยู่ในหัวใจของเขา เขาจะยึดมั่นและเก็บหัวใจดวงนี้ไว้ให้แก่นางคนเดียว

แต่ในขณะที่เดียวกันนางก็กำลังกลายเป็นหญิงที่น่าสงสารที่สุด นางโศกเศร้าทุกซักระทมอย่างแสนสาหัสเมื่อชายผู้เป็นที่รักล่องลับไปจากนางแล้ว ต่อไปนี้นางจะไม่มีวันได้เห็นหน้า เห็นรอยยิ้ม และไม่มีวันสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นอ่อนหวานจากของมือคู่นั้นอีกแล้ว

เมื่อรำลึกได้ถึงความเป็นจริงในเรื่องนี้ ความโศกเศร้าเสียใจก็ยิ่งพุ่งตรงตาโถมเข้าสู่หัวใจของนางอย่างท่วมท้น ทำให้ลำคอตีบตันไม่

สามารถเอื้อนเอ่ยสิ่งใดออกมาได้อีก มิกะได้แต่สะอื้นให้ออกมาจนตัวโยน นางไม่อาจฝืนทนต่อความเจ็บปวดเจียนตายที่รุมเร้าเข้ามาไม่หยุดหย่อน ได้อีกต่อไป ร่างบอบบางสิ้นสะท้านด้วยความสะเทือนใจ ทำให้บุตรชาย นั้นเกิดใจเสียจนต้องร้องถาม

“ท่านแม่เป็นยังไงบ้างครับ?”

โชชีเกะรีบโผล่เข้ามาประคองมารดาเอาไว้ พลังยกสองมือโอบ กอดปลอบประโลมท่านด้วยมืออันสั่นเทา เนื่องจากนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็น ท่านร้องให้ออกมาต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ มารดาของเขาเป็นแม่ผู้เข้มแข็ง แม้ จะต้องลำบากลำบากฝืนทนต่อความเสียใจทั้งหมดทั้งมวลใฝ่เลี้ยงลูกชาย ให้เติบโตใหญ่ขึ้นเป็นอย่างดีในต่างบ้านต่างเมือง แต่ท่านไม่เคยเสียน้ำตา เลยสักหยด ท่านไม่เคยเสียใจที่ตัดสินใจกับสิ่งที่คิดทำไป และท่านไม่เคย ต้องร้องไห้ฟูมฟายให้ใครได้เห็น...แม้กระทั่งตัวเขา

แต่บัดนี้...แม่ผู้ประเสริฐของเขากำลังร้องไห้อย่างหนักกับโชคชะตา และความโหดร้ายที่ใครบางคนเป็นผู้มอบให้ คนที่ไร้หัวใจและมีแต่ความ เลือดเย็นอยู่เบื้องนี้จ คน...ที่ทำให้แม่ของเขาต้องเสียใจมาตลอดทั้งชีวิต!!

ไอคาวะ โชโกะ...คนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าแห่งตระกูลไอคาวะอยู่ใน ตอนนี้ และเป็นคนที่พรากพ่อแม่ของเขาออกจากกัน เพียงเพื่อสนอง ตัณหาในอำนาจที่ตนลุ่มหลง

มิกะร่ำไห้จนหน้าใจ จึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นปาดน้ำตาพร้อมกับกลืน ก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ เพราะไม่อยากจะให้บุตรชายเห็นความอ่อนแอของ

นาง จนนึกพะวัทพะวงเป็นห่วง กระทั่งอาจไม่ยอมกลับไปทำหน้าที่ยังประเทศญี่ปุ่นก็เป็นได้ ก่อนจะเอ่ยถามถึงเรื่องที่นางอยากรู้อีกนิด

“ไอชีรู้เรื่องนี้ได้อย่างไรล่ะ?”

“ทานากะเป็นคนเล่าให้ฟังครับท่านแม่”

ชายหนุ่มยังคงกุมมือมารดาไว้อย่างแน่น เสมือนต้องการจะถ่ายทอดความรัก ความห่วงหา ความเสียใจ และความอบอุ่นทั้งหมดทั้งหมดของตัวเองส่งผ่านไปยังสัมผัสนั้นให้ท่านได้คลายความโศกาอาดูรลงบ้างแม้สักนิดก็ยังดี คนเป็นแม่จึงยิ้มรับบางๆ และยกมือขึ้นตบฝ่ามือหนาของบุตรชายเบาๆ เป็นเชิงขบขัน

“ดีแล้วล่ะจ๊ะที่แม่กับลูกได้รู้ความจริงอย่างนี้ ไอชีจะได้เข้าใจถึงเหตุผลและเลิกเกลียดชังท่านพ่อเสียที”

“หลังจากที่ผมได้รู้ความจริงทั้งหมด ผมก็ไม่เคยคิดแค้นเคืองท่านพ่ออีกเลยครับ ผมกลับรู้สึกภาคภูมิใจเสียด้วยซ้ำ เพราะผมมีพ่อที่ยอดเยี่ยมยอมเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อคนอื่นเช่นนี้”

ไอชีเกะคลี่ยิ้มน้อยๆ ออกมาผัดกลับความคิดบางสิ่งที่คุณคิดขึ้นมาภายในใจอย่างหมางมวด

‘แต่สำหรับผู้หญิงร้ายกาจคนนั้น ผมจะไม่ยอมให้อภัยเป็นอันขาด ไม่ว่าจะวันนี้หรือวันหน้าก็ตาม’

ไอชีเกะอยู่สนทนาศัพท์เพะ กระทบสมาชิกทุกคนในบ้าน บริรักษ์ รวมทั้งรับประทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างเอร็ดอร่อย

โดยมีต้นข้าวและริวอยู่ร่วมวงด้วย ครั้นเมื่อเวลาล่วงเลยไปพอสมควร ป่านมจึงพาต้นข้าวไปยังห้องพักที่จัดเตรียมไว้รับรอง ปล่อยให้หนุ่มๆ อยู่ปรึกษาหารือกันถึงเรื่องการรายงานภายในห้องนั่งเล่น

“ริว เรื่องตัวเครื่องบินที่ฉันให้ไปจัดการเป็นยังไงบ้าง” โซซึเกะเอ่ยถามเป็นภาษาญี่ปุ่นทันที เนื่องจากภานุวัฒน์เองก็สามารถพูดและฟังภาษาญี่ปุ่นได้ เพราะชายหนุ่มก็เคยได้รับการสอนจากมารดาของเขาตั้งแต่วัยเยาว์

“เรียบร้อยแล้วครับ โซคิตีที่ผมได้ท่านทานากะช่วยเหลือคอยประสานงานกับทางญี่ปุ่นอีกแรง”

ริวยื่นเอกสารการเดินทางทั้งหมดให้แก่ชายหนุ่ม ซึ่งส่วนของต้นข้าวนั้น เขาต้องอาศัยอิทธิพลและเส้นสายอันกว้างขวางแห่งตระกูลโศคาว่าช่วยดำเนินการ ถึงจะได้เอกสารทุกสิ่งจำเป็นในการสัญจรมาอย่างง่ายดาย

“ดีมาก” โซซึเกะรับเอกสารนั้นมาเปิดออกดูอย่างคร่าวๆ เพื่อดูวันและเวลาในการเดินทาง “เดินทางวันพรุ่งนี้ตอนเช้าจ้ะหรือ อืม... ขอบใจมากนะริว”

ลูกน้องหนุ่มโค้งตัวคำนับ ก่อนที่ผู้เป็นนายจะหันมาเอ่ยปากกับเพื่อนหนุ่ม

“เอาล่ะทีนี้ก็มาเข้าเรื่องสำคัญซะที วัฒน์... ฉันมีเรื่องจะขอรับรองนายก่อนที่ฉันจะกลับญี่ปุ่น”

“เรื่องอะไร?”

“ฉันได้มอบหมายให้ริวอยู่ดูแลท่านแม่ที่นี่ และคอยจับตาดูสหายที่ฉันส่งเข้าไปในแก๊งของศัตรู เพื่อกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีก ระหว่างนี้ฉันอยากให้นายช่วยเหลือและเป็นล่ามให้กับริวไปก่อน พอฉันกลับไปถึงที่ญี่ปุ่นแล้ว จะรีบส่งคนฝีมือดีมาดูแลทางนี้เพิ่มอีกสามสี่คน”

“ใครหรือที่นายส่งเข้าไปเป็นสายในแก๊งศัตรู”

“ไฉ่มี้อปีนรับจ้างโง่เง่า พี่ชายของยายต้นข้าวนั่นไงล่ะ” เจ้าพ่อหนุ่มกั๊กกรามจนเป็นสันนูนเพื่อชมอารมณ์เดือดตาล เมื่อเอ่ยถึงชายที่บังอาจดูหมิ่นพิศมัยร้ายเช่นเขา รวมไปถึงการเป็นตัวต้นเหตุของเรื่องยุ่งยากทั้งหมดนี้

“หา!!” ภานุวัฒน์ร้องเสียงหลง “พี่ชายของแม่สาวน้อยน่ารักคนนั้นนะหรือ ถ้ายังงั้นเธอก็ไม่ใช่เด็กรับใช้ แต่ถูกนายจับตัวมานะสิ”

“ใช่ ฉันจับต้นข้าวมาเพื่อบังคับให้มันทำงานตามที่ฉันสั่ง”

“นายกำลังทำผิดกฎหมายอยู่นะไอซี” ภานุวัฒน์ร้องเตือนมาเฟียหนุ่มด้วยมีจิตสำนึกแห่งมนุษยธรรม

“เพราะพวกมันเล่นไม่ซื่อก่อน ฉันถึงต้องยอมเป็นคนเลว ถ้าเพื่อแลกกับความปลอดภัยของแม่กับคนในสกุลบริรักษ์ล่ะก็ ฉันว่ามันคุ้มค่า”

ภานุวัฒน์มองแววตาอันเด็ดเดี่ยวของเพื่อนรักที่หมายจะปกป้องพวกตน แล้วได้แต่นิ่งเงียบพูดอะไรไม่ออก ยอมจำนนต่อเหตุผลที่ควรค่าแก่การกระทำผิดของเพื่อนหนุ่ม ก่อนจะเอ่ยด้วยสีหน้าสลดลงอย่างเห็นได้ชัด

“ขอโทษนะที่พวกฉันเป็นภาระให้นาย ถ้าฉันมีพาร์เนอร์มากกว่านี้ ละก็ นายคงไม่ต้องเหนื่อยดูแลทั้งพวกฉันและคนในตระกูลไอคาเว่ไปด้วย แบบนี้หรือก”

มือหนาใหญ่จึงเอื้อมตกลงไปบนบ่าของคนที่กำลังนั่งคอตกอย่าง ให้กำลังใจ

“ไม่เอา่น่า นายอย่าคิดเล็กคิดน้อยแบบนี้สิ ดูแล้วมันไม่เข้ากับคน อย่างนายเลย”

“ถ้าไม่มีนายฉันก็ตายเหมือนกัน อย่างน้อยนายยังช่วยชีวิตดูแลทาง นี้ได้ เพราะหมอนี่พูดได้แต่ภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น ไช้ไหมริว” ตอนท้ายเจ้าพ่อ หม่อมหันไปพยักพืดเอ่ยถามลูกน้อง

“ครับ” ริวานรับ พร้อมกับโค้งศีรษะลงต่ำเพื่อแสดงความเคารพ เฉกเช่นเดิมทุกครั้ง

“นายนี้ช่างสรรหาคำมาพูดให้ฉันรู้สึกดีจริงๆ เลยนะ” ภานุวัฒน์ยิ้ม เผล่ออกมา เมื่อได้ฟังสารพันถ้อยคำที่เพื่อนหม่อมหามากล่าวอ้างเพื่อทำให้ ตนรู้สึกสบายใจ

“ฉันพูดเรื่องจริง ฉันต้องฝากแม่แล้วก็ทุกคนที่นี่ไว้กับนาย ถ้าไม่มี นายฉันแย่แน่”

“ไม่ต้องห่วงเพื่อน ฉันรับทำหน้าที่นี้อย่างสุดความสามารถ”

“ขอบใจมากเพื่อน” ไช้เกะเคลื่อนตัวเข้ากอดคอเพื่อนรักด้วยความซึ้งใจ แล้วจึงกล่าวถึงน้องสาวของเพื่อนหม่อมบ้าง “ส่วนเรื่องน้องมาศ

เธออยู่ที่นั่นสบายดี แล้วก็ฝากความคิดถึงมาให้นายด้วย บอกว่าอีกสองปี คงจะเรียนจบและกลับมาทะเลาะกับนายได้เหมือนเดิม”

“ขอบใจนายมากที่ช่วยดูแลน้องฉัน”

“น้องมาศก็เหมือนน้องสาวแท้ๆ ของฉันนั่นแหละ พรงี้ฉันจะเดินทางกลับแล้ว นายอยู่ทางนี้ต้องคอยระวังตัวด้วยให้ดีนะ” เขากล่าวอย่างห่วงใย ก่อนจะหันมากำชับบอดีการัดหนุ่มอีกครา “ริว แก่ต้องดูแลทุกคนที่ฉันรักให้ดีที่สุดนะ”

“ครับ ผมจะปกป้องคุ้มครองทุกคนด้วยชีวิตของผมเอง” ริวให้คำมั่นอย่างหนักแน่น

เจ้าพ่อหนุ่มแห่งไอคาเวะพยักหน้ารับรู้และเชื่อมั่นว่าลูกน้องคนนี้จะรักษาสัจจะที่ให้ไว้กับเขาเป็นอย่างดีเมื่อหาหรือถึงกลยุทธ์และแผนการกันเสร็จสิ้นแล้ว คนทั้งสามจึงได้แยกย้ายกันไปพักผ่อนตามอัธยาศัย ภาณุวัฒน์และริวแยกจากไปด้วยความฮึกเหิมที่ก่อเกิดขึ้นในใจ ซึ่งคนทั้งสองต้องใช้มันเป็นแรงใจในการปกป้องดูแลคนในครอบครัวตามที่ได้รับปากกับเจ้าพ่อหนุ่มไว้

ส่วนไซซีเกะนั้นแยกจากไปด้วยความนึกคิดถึงเรื่องวุ่นวายในวันข้างหน้า ที่กำลังรอเขาและเซลยสาวอยู่ยังดินแดนญี่ปุ่นต่อไป

๒

แดนอาทิตย์อุทัย

สนามบินนานาชาตินาริตะ ประเทศญี่ปุ่น

รถลีมูซีนสีดำมันวาวขนาดใหญ่ประตูกำลังเทียบท่ารอรับเจ้าประมุขแห่งตระกูลไอคาวะ แล้วเมื่อทานากะ โยชิสีเกะ เห็นเจ้านายหนุ่มเดินทางกลับมายังถิ่นฐานพร้อมกับสาวน้อยน้อยน่ารักโตที่ยืนอยู่ข้างกาย เจ้าตัวจึงเข้ามาต้อนรับคนทั้งคู่ด้วยความรวดเร็ว

“ทานากะคนนี่ต้องขอประทานโทษที่ทำให้ท่านโยชิสีเกะต้องรอนานครับ” ทานากะโค้งตัวก้มลงต่ำแสดงความเคารพทันทีที่เดินมาหยุดอยู่ต่อหน้ามาเฟียหนุ่ม

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้คอยนานเท่าไรหรอก เรายังไปกันเถอะ ฉันยังมีอีกหลายเรื่องต้องสะสาง”

ไซซีเกะสั่งเสียงเฉียบ มือหนาตั้งร่ามรับที่ต้นพาดัวมาจากเมืองไทยให้ออกเดินตามไปยังรถลีมูซีนคันงาม แล้วจึงเปิดประตูทางด้านหลังสุดคันว่างเจ้าหล่อนให้เข้าไปนั่งด้านในรถ ก่อนที่ตัวเขาจะก้าวขึ้นไปนั่งตามติดๆ กัน

ต้นข้าวมองคนผู้นี้ คนนี้ที่ ด้วยความสับสนมึนงง เพราะรู้สึกแปลกที่แปลกทางกับสถานที่ต่างแดนที่เธอเพิ่งได้สัมผัสเป็นครั้งแรก อีกทั้งภาษาในการสื่อสารกันของคนที่นี้ก็ทำให้เธอไม่เข้าใจเลยสักคำ หญิงสาวจึงพลันรู้สึกหัวเขวขึ้นมา เมื่อไรผู้คนที่เธอรู้จักมักคุ้นเช่นนี้ หากไม่ได้ยินเสียงที่แว่วมาเข้าหูด้วยภาษาดั้งเดิมของตนจากคนข้างกายให้หัวใจรู้สึกแหม่มขึ้นขึ้นมาบ้างแล้วละก็ ต้นข้าวคงได้ผลพลอยให้ออกมาดั่งๆ เป็นแน่

“เธอตามฉันมาแบบง่ายๆ โดยไม่คิดจะขัดขืนสักนิดเลยหรือ” ไซซีเกะเอ่ยถามขึ้น ทั้งที่เธอไม่หันมามองหล่อนเลยแม้แต่เศษเสี้ยวสายตา

“....” คนฟังจึงได้แต่หันไปมองเสี้ยวหน้าหล่อนเท่านั้น โดยไม่มีคำตอบอันใดเอื้อนเอ่ยออกมา

“นี่...” เจ้าพ่อหนุ่มหัวเราะในลำคอ เริ่มไม่สบอารมณ์ขึ้นมากะทันหัน ก่อนจะหันมาสบกับดวงตาวหวานฉ่ำของคนข้างๆ แล้วเอ่ยถามเสียงเข้มขึ้น “นี่เธอไม่คิดจะถามข้อมูลของคนที่จับตัวเธอมาเป็นเชลยบ้างหรือไง?”

ไซซีเกะรู้สึกไม่พอใจนักที่หญิงสาวทำท่าเพิกเฉยต่อทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเขา ทั้งๆ ที่บรรดาหญิงอื่นหมื่นแสนนั้นแทบจะกราบกรานขอทำตัวตีสันทิขิตเชื้อกับเขาทั้งสิ้น แล้วเหตุใดคนที่จะได้รับโอกาสทองเช่น

หล่อนจึงกลับไม่มีที่ท่าดีอกดีใจหรือไม่ยินดียินร้ายใครรู้เรื่องราวของเขาเลยสักนิด ยิ่งคิด เขาก็ยิ่งไม่เข้าใจในตัวหล่อนมากขึ้น

“ถามแล้วได้อะไรคะ ถ้าฉันถาม คุณจะยอมปล่อยฉันกับพีตันไปรีเปล่าละ ถ้าไม่ใช่...ฉันก็ไม่อยากจะรู้เรื่องไร้สาระพรรค์นั้นหรอกค่ะ อีกรูปอย่างถ้าคุณอยากเล่า เดี่ยวคุณก็เล่าออกมาเองนั่นแหละ เพราะยังไงซะต้นข้าวเล็กๆ อย่างฉันจะไปมีปัญญาทำอะไรมาเฟียใหญ่อันดับหนึ่งของญี่ปุ่นได้ล่ะคะ”

คราวนี้เจ้าพ่อหนุ่มผู้ยิ่งใหญ่ถึงกับหัวเราะในสรรพนามที่คนช่างประชดเอ่ยเรียกเขา

“ปากคอเราะร้ายไม่เบาเลยนะ แต่เอาเถอะ...ฉันกับเธอยังต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน ยังมีเวลาอีกมากที่ฉันจะเสี้ยมสอนเธอให้รู้จักฐานะระหว่าง...นายกับบ่าว”

เขาตั้งใจตอกย้ำสถานะของหญิงสาว แล้วกระตุกยิ้มขึ้นอย่างสนุกสนานที่ได้ต่อล้อต่อเถียงกับหล่อน พลางยกศอกขึ้นพาดขอบหน้าต่าง ก่อนจะเริ่มดื่มเหล้าประวัติบางส่วนของตนอย่างสบายๆ ให้หล่อนได้รับฟังอย่างอารมณ์ดี เพราะถูกใจในเหตุผลที่ว่า

“หล่อนไม่ได้เป็นฝ่ายร้องขอให้เขาเล่าเรื่องราวส่วนตัวของตนเหมือนดังเช่นสตรีคนอื่น ๆ”

“อย่างที่เธอรู้นั่นแหละ...ตระกูลไอคาวะของฉันเป็นมาเฟียอันดับหนึ่งในญี่ปุ่น ท่านพ่อกับท่านแม่ของฉันแยกทางกันเพราะหลายเหตุผล

ท่านแม่จึงย้ายไปอยู่กับเพื่อนที่เมืองไทยตอนกำลังตั้งท้องจนพอตี ดั้งนั้น
ฉันจึงเกิดและเติบโตอยู่ที่นั่นจนถึงอายุ 17”

เขาพูดราวกับเป็นเรื่องปกติ พยายามเก็บงำความเจ็บปวดไว้
ภายในใจ

“แต่เมื่อท่านพ่อได้ตายจากไป ท่านย่าจึงสู้สุดสำหรับยื่นขำมน้ำขำม
ทะเลมารับตัวฉันที่เป็นผู้สืบทอดเพียงคนเดียวให้กลับมารับตำแหน่งผู้นำ
ของตระกูลคนต่อไป” ก่อนจะหันมาเอ่ยถามคนข้างๆ ที่ยังคงนั่งเงียบอยู่
“เรื่องราวของฉันก็มีเท่านี้แหละ เธออยากรู้อะไรเพิ่มอีกไหม?”

“ไม่เลยค่ะ” ต้นข้าวตอบปิดอย่างไม่มียี่

มาเพื่อหนุ่มผู้รู้สึกเสียศูนย์ขึ้นมาอีกครั้ง จึงหยุดการสนทนากับ
หล่อนไปเสียดื้อๆ เพราะเกรงว่าจะหมดความอดทน จับคนปากดีมาทำ
โทษให้สาสมกับความผิดที่หล่อนบังอาจทำให้ประมุขแห่งไอควาระกรู๊ปต้อง
เสียหน้าในหลายครั้งหลายครา

ไม่เพียงแต่หนุ่มผู้สูงศักดิ์เท่านั้นที่เมินหน้าหนี เซลยสาวเองก็ผิน
หน้าเสมอออกไปนอกรถโดยไม่มีดีเจ้าชีวิตของเธอเช่นกัน เพราะเธอรู้สึก
ระอาที่จะปะทะคารมกับเจ้าพ่อหนุ่มผู้เกรียงไกรเต็มทีแล้ว

ครั้นพอเวลาผ่านไปได้สักพัก คนที่กำลังรู้สึกเหนื่อยหน่ายก็พลัน
แจ่มใสขึ้นมาทันตา เมื่อได้ทัศนวิสัยที่ทัศนรอบนอกอันแสนสวยงาม
ตระการตา ตึกรามบ้านช่องที่จัดเรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
แลดูสวยงามไปตลอดเส้นทางที่รถขับผ่าน อีกทั้งประกายแสงวิบวับและ
สีล้วนสวยสดใสเหล่านั้น ช่างล่อตาล่อใจดีทีเดียวสิน

หลังจากผ่านเมืองใหญ่ไปเพียงไม่นาน รถลีมูซีนคันหรูก็ขับเคลื่อ
เข้าสู่เขตเนินเขา จิตวิญญาณแห่งนักเดินทางของต้นข้าวจึงถูกปลุกขึ้นมา
ทันที เพราะไม่คาดคิดว่าจะมีภูเขาสูงเล็กๆ อยู่ใกล้ตัวเมืองใหญ่เช่นนี้
หญิงสาวจึงหันไปถามเจ้าถิ่นอย่างสงสัย ลืมความขุ่นข้องหมองใจที่เพิ่ง
เกิดขึ้นระหว่างกันเมื่อครู่เสียสนิท

“คุณโซซึเกะคะ เมื่อก็เราเพิ่งผ่านเขตเมืองมาเองนี่คะ แล้วทำไม
พื้นดินตรงนี้ถึงเป็นภูเขาได้ล่ะ”

“เด็คน้อย... เธอเคยเรียนวิชาภูมิศาสตร์มาบ้างรีเปล่า แล้วเธอมา
เป็นไกด์ได้ยังไง ถึงไม่รู้ว่ประเทศญี่ปุ่นมีภูมิศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นภูเขา”

รอยยิ้มหยันส่งตรงมายังต้นข้าวทันที คล้ายกับว่าเธอได้ถาม
ปัญหาอันแสนโง่เขลาออกไปกระนั้นแหละต้นข้าวเลยหุบปากลงจับ แล้ว
สะบัดหน้าพริตไใส่ผู้ชายยโส หันไปชมทัศนียภาพภายนอกตามเดิม พลาง
นึกถึงอีกฝ่ายอยู่ในใจว่า

‘ฉันเคยเรียนมาเยอะ แต่ไม่เคยมาเที่ยวที่นี้ซะหน่อย แล้วฉันจะรู้ใหม่
ล่ะ’

บรรยากาศภายในรถถูกปกคลุมไปด้วยความเงียบบังนอีกครา จวบ
จนรถยุโรปจอดลงตรงพื้นถนนหน้าบ้านไต่หินทราย ซึ่งทอดตัวยาวขึ้นไปจน
สุดซุ้มประตูแบบโบราณ ชายหนุ่มจึงหันมาออกคำสั่งตัวประกันสาวว่า

“ลงไปได้แล้ว”

สายตาซึ่งยังไม่เหลือแววซีเล่่นดังเช่นเมื่อครู่จ้องมองมายังเธอเหม็ง
จนต้นข้าวรู้สึกสับสนกับท่าทางที่เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันของเขา เธอจึง
บ่นกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะก้าวขาลงจากรถคันหรู

‘คนบ้าอะไร ทำตัวอย่างกับลมบ้าหมู เดียวก็ดี...เดี๋ยวก็ร้าย...

แล้วใครเขาจะไปทนรองรับอารมณ์นายไหว’

เพียงไม่กี่วินาทีโซซีเกะก็ก้าวลงมายืนเคียงข้างหล่อน ก่อนจะจูง
มือสาวน้อยให้เดินขึ้นบันไดไปด้วยกันโดยที่เจ้าตัวไม่ได้ขัดขืนแต่อย่างใด
เพราะแม้แต่เดิมดื่อกับธรรมชาติอันชุ่มชื้นและประติมากรรมชิ้นเอกขนาด
ใหญ่เบื้องหน้าที่วิจิตรตรงงามราวกับต้องมนต์

รั้วขนไม้ขนาดเล็กที่สูงเพียงครึ่งแข้งของเธอกันล้อมรอบสวนสวย
ขนาดกว้างขวางเป็นปราการแรก ถัดมาจึงเป็นพุ่มไม้ขนาดลำต้นสูงระดับ
เอวซึ่งปกคลุมไปด้วยใบไม้เขียวชลิ เพื่อกันทางผู้บุกรุก และทำยที่สุดจึง
เป็นต้นไม้หนาใหญ่ที่ปลูกไว้ภายใน ส่วนใหญ่จะสูงตระหง่านและแผ่
กิ่งก้านสาขาขยายออกมาจนถึงบริเวณบันไดทางเดิน เพื่อให้ร่มเงาแก่ผู้ที่
เดินผ่านมาในบริเวณนี้

โซซีเกะพาดันข้าวมาหยุดยืนที่หน้าประตูไม้บานใหญ่ มีซุ้มหลังคา
อยู่ทางด้านบนและกำแพงหินขนาดใหญ่ผองาดล้อมรั้วไว้อย่างแข็งแรง
มั่นคง ทำให้โกดส์สาวถึงกับตื่นตะลึงไม่ทันรู้สึกตัวเลยสักนิดว่าระยะทางที่
เดินมานั้นไกลหรือใกล้เพียงใด

เมื่อร่างสูงผลึกบานประตูเข้าไปยังด้านในตัวบ้าน ยิ่งทำให้คนข้าง
กายอ้าปากหวอด้วยความอัศจรรย์ใจในศาสตร์และศิลป์แห่งการจัดแต่ง

สวนตามแบบของญี่ปุ่น เพราะสิ่งที่สองสายตาคู่นี้กำลังพบเห็นคือ บ่อน้ำตกไม้ไผ่ขนาดใหญ่ที่ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ทางด้านขวามือของเธอ ห้อมล้อมไปด้วยธรรมชาตินานาพันธุ์ ซึ่งได้รับการจัดสรรปั้นแต่งได้อย่างเหมาะเจาะลงตัวงดงามและเข้ากับบริเวณโดยรอบอย่างหาที่ติมิได้

ถึงแม้ว่าตอนนี้ต้นข้าวจะถูกเจ้าบ้านดึงแขนพาเดินเข้าไปในเรือนไม้แล้วก็ตาม แต่เธอยังคงได้ยินเสียงดัง ป๊อก...ป๊อก... ยามเมื่อกระบอกไม้ไผ่ได้รับน้ำจากปลายอีกฝั่งที่ถูกเชือนออกเป็นแนวเฉียงจนเต็มล้น แล้วจึงปล่อยลำปลั่งกระทบลงบนโขดหินทำมุมเป็นแนวทแยง ก่อนจะกระดกขึ้นรับน้ำตกจากก้อนหินจำลองอีกครั้ง

เมื่อไม่สามารถมองดูความสวยงามภายนอกได้อีก ต้นข้าวจึงเบนความสนใจมายังสถาปัตยกรรมเบื้องหน้าแทน เธอกำลังก้าวขาเข้ามาภายในทางเดินของตัวบ้านโบราณแบบญี่ปุ่นที่เป็นอาคารไม้สามชั้นเล่นระดับ มีการสร้างห้องเรียงรายไว้อย่างเรียบง่ายคลาสสิกยาวติดต่อกันไปจนตลอดแนวทั้งทางด้านซ้ายและขวา

และแม้ว่าเสียงฝีเท้าที่ก้าวผ่านไปนั้นจะเงียบกริบเพียงใด แต่มันก็ยังมีพื้นโศตประสาทของผู้เป็นประมุขใหญ่แห่งตระกูลที่มานั่งดักรอพบหน้าหลานชายตามคำรายงานจากสายของตน ซึ่งได้กล่าวแก่นางว่าโซซึเกะแอบเดินทางไปช่วยแม่ที่ประเทศไทย และกำลังจะกลับมาถึงญี่ปุ่นในช่วงเย็นวันนี้ เสียงแหบพร่าของหญิงวัยชราจึงได้เอ่ยขึ้น

“กำลังรีบเร่งไปไหนหรือไอซึเกะ กลับมาแล้ว ทำทำไมไม่แวะทักทายย่าก่อน”

โซชีเกาะเหลียวมองไปยังต้นเสียงที่ดังลุดออกมาจากห้องๆ หนึ่ง ก่อนจะปรากฏร่างของหญิงสูงวัยในชุดกิโมโนนั่งจับชามอยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเดียวพร้อมกับฟูจิวาระ คาโอรุ ว่าที่คู่หมั้นสาวสวยอ่อนหวานผู้เพียบพร้อมที่ทำงานย่ำสรรหามามอบให้แต่เขา

“ไอชีสะมะะ” คาโอรุทักทายว่าที่คู่หม้ายอย่างสนิทสนมด้วยการเรียกว่า ‘ท่านพี่’

ความคิดเดิมที่โซชีเกาะตั้งใจจะพาดันข้าวเข้ามาอาศัยอยู่กับเขาอย่างเงียบเงียบพลันต้องเป็นหมันไป เมื่อถูกท่านยามาพบเจอเข้าเช่นนี้ ผู้เป็นหลานจึงได้ปรับเปลี่ยนแผนการอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ต้นข้าว เธอต้องเรียกฉันว่าไอชีสะมะต่อหน้าสองคนนี่...เข้าใจไหม!” เขากะชิบสิ่งเซลยสาวเป็นภาษาไทย

“ทำไมฉันต้องทำด้วยคะ” ต้นข้าวถามกลับเสียงดังฟังชัด

“หรืออยากจะให้พี่ของเธอตาย เลือกเอาที่แล้วกัน”

เขาเอ่ยชมชู้หล่อนแทบไม่ขยับปาก ขณะก้าวเดินเข้าไปทักทายผู้เป็นย่าด้วยท่าที่องอาจ พลังกระชับมือหล่อนเอาไว้แนบแน่น

โซชีมองแม่สาวไร้สกุล ที่พิจารณาดูแล้วไม่น่าจะเกิดและเติบโตในตระกูลผู้ร่ำรวยมากดีด้วยสายตาเหยียดหยาม เช่นเดียวกับคาโอรุที่จ้องเขม็งมองมือหนาที่กำลังประสานอยู่กับมือบางด้วยความร้อนรุ่ม พลังส่งสายตาเอาเรื่องไปยังสาวแปลกหน้า

‘ท่านพี่ไอชีเป็นของฉัน’

“เรียกเดี๋ยวนี้” เจ้าพ่อหนุ่มยิ้มหวานหยดทั้งที่ตนกำลังซูเซี่ยมสาวข้างกาย เพื่อมิให้อีกฝ่ายระแคะระคาย เมื่อเห็นว่าหล่อนยังคงดีแฉ่งไม่ยอมทำตามที่เขาสั่ง ก่อนจะบังคับพาหล่อนมาทรวดตัวลงนั่งรวมกลุ่ม

“ไอซีซะมะ” ต้นข้าวจำใจเรียกขานชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง ไม่นุ่มนวล อีกทั้งยังแสดงสีหน้าบึ้งตึงอีกด้วย

“ผู้หญิงไร้สกุลรุนชาติคนนี้เป็นใครกัน ทำไมจึงเรียกไอซีอย่างสนิมสนมเช่นนี้” ผู้เป็นย่าถามเสียงเครียด

ถึงแม้ต้นข้าวจะฟังภาษาญี่ปุ่นไม่เข้าใจ แต่ก็พอจะรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่า หญิงชราผู้ดูสูงศักดิ์นางนี้คงจะไม่ชอบใจในตัวเธอเป็นแน่ ดูได้จากแววตาเรืองรองที่จ้องมองมาอย่างรังเกียจเด็ดฉันทจนเธอรู้สึกไม่ดี

ไซซีเกะยิ้มแยมพึงพอใจที่ได้เห็นย่าแท้ๆ เดือดเนื้อร้อนใจเกี่ยวกับเรื่องคู่ครองของเขาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขานึกซึ้งซึ้งในการกระทำที่ชอบบังคับขืนใจใครต่อใครของเจ้าประมุขหญิงผู้นี้เป็นนักหนา โดยเฉพาะเหตุการณ์โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับพ่อแม่ของตน ยิ่งทำให้เขาตั้งแง่รังเกียจและต่อต้านผู้หญิงที่ย่าเลือกให้

‘ต่อแต่นี้ไป ท่านย่าจะได้ลิ้มรสความเจ็บปวดจากบาปกรรมที่เคยก่อไว้กับพ่อแม่ของผมบ้าง’

“คมบังวะ โอะบาซะมะ” ไซซีเกะกล่าวทักทายผู้เป็นย่าอย่างอารมณ์ดีในช่วงตะวันลับฟ้า พร้อมทั้งนั่งคุกเข่า ก้มหมอบลงจนหน้าผาก

จรดบนพื้นห้อง ในขณะที่วางสองแขนกระหนาบข้างลำตัวระนาบไปกับพื้น
อย่างนอนอบ

หญิงสูงวัยมองความเคารพเทิดทูนจอมปลอมมนั้นด้วยแวตาดุดัน
เมื่อรู้สึกได้ถึงรังสีอันตรายที่แผ่ขยายออกมาจากหลานชาย ซึ่งกำลังป่วน
ประสาทตนเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

“ไอชี่ยังไม่ได้ตอบยาเลยว่า นังผู้หญิงเลวคนนี้มีมันเป็นใครกัน” โข
โกะย่ำถามเสียงต่ำ เพียรระงับโทสะ

ต้นข้าวที่นิ่งมองการสนทนาระหว่างย่ากับหลาน สามารถคาดเดา
ได้ไม่ยากว่า ต้องมีเรื่องของเธออยู่ในการเจรจาครั้งด้วยเป็นแน่

‘ผู้หญิงคนนั้น คงจะถามตามมาเพียงจอมโหดว่าเธอเป็นใครล่ะมั้ง’

ยังไม่ทันที่เธอจะทันได้คิดอะไรต่อไป เจ้าพ่อหนุ่มก็ตวัดวงแขนโอบ
รอบเอวบางจากทางด้านข้างไว้อย่างเหนียวแน่น พร้อมทั้งกระซิบร่างน้อย
ให้ขยับเข้าหาตน พลางยิ้มเย็นยวเข้าผู้เป็นย่า

“เธอเป็นเมียครับ นอนด้วยกันแล้วเกิดถูกใจ ก็เลยหิวกลับมาด้วย”

คำตอบแสดงหูนั้น ทำให้นัยน์ตาของท่านผู้หญิงใหญ่แห่งตระกูล
เด่นระยับเรืองรองไปด้วยเพลิงพิโรธ ฝ่ามือแห่งเหี่ยวจึงตบลงบนโต๊ะตัวเตี้ย
แบบญี่ปุ่นเสียดังแรง จนมันสั่นสะเทือน

“บั้ง!”

เสียงอังกืก้อง ทำเอาต้นข้าวที่ไม่คุ้นชินกับอารมณ์เกรี้ยวกราด
ของอีกฝ่ายผลลสะดุ้งสุดตัว

“โอ้...ขวัญเอ๋ยขวัญมา อย่าตกใจไปเลยนะจ๊ะ”

โซชีเกะเกี่ยวกระหวัดร่างบางด้วยความห่อหุ้มอาหารที่จิตใจ แสดงออกต่อหน้าทุกคน เพื่อยั่วโทสะผู้เป็นยาให้เดือดดาลยิ่งขึ้น ซ้ำร้าย เขายังจรมิฝักปากแต่แถมลงบนกระหม่อมบางราวกับรักใคร่หล่อนเสีย เต็มประดา ทำเอาสาวในอ้อมกอดนั้นถึงกับทำหน้าเหวอ ตีสีหน้าไม่ถูกเลย ที่เดียว

สองหญิงสาวญี่ปุ่นต่างวัยที่ต้องทนดูภาพบาดตาบาดใจจึงยิ่ง โกรธเกรี้ยวจนตัวสั่น

“ไอซึ่! โซโกะแผดเสียดังลั่น

แต่หลานชายกลับไม่ได้รู้สึกสะทกสะท้านอันใด หน้าซำยังคง ก่อทวนผู้เป็นยาไม่ยอมเลิก “ระวังสุขภาพไว้บ้างนะครับท่านยา โกรธง่าย ๆ แบบนี้ เดียวโรคหัวใจจะถามหาเอาได้ ผมละเป็นห่วงจริงๆ”

โซชีเกะหัวเราะเบาๆ พร้อมทั้งขยับกายลุกขึ้นยืน ก่อนจะหันมา ประคองคู่รักก้ามะลอให้เดินจากไป ไม่สนใจผู้เป็นยาที่กำลังแสดงอาการ ฉุนเฉียวเสียจนหน้าเขียวหน้าเหลือง

โทสะที่พุ่งทะยานเข้าครอบงำจิตใจโซโกะอยู่ในตอนนี้ มันได้กวัดแกว่งสติที่เคยมั่นคงให้แตกกระเจิงจนไม่สามารถคิดเรื่องอื่นได้ นอกจาก... ความกัลลัดกลุ้มในเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ

‘นี่เจ้าไอซึ่มันจะพาพวกไพร่มาทำทนายเธออีกสักกี่คนนะ... ฮี!’

คำถามที่ผุดขึ้นในความคิดของนางนั้น มันคือสิ่งที่มาแทนที่เรื่องที่ โซโกะอยากรู้ในตอนแรก จนเป็นสาเหตุให้เธอต้องมานั่งดักรอหลานชาย

‘แม่เจ้าเกิดเรื่องร้ายแรงอันใดขึ้นหรือ ถึงทำให้เจ้าแอบทิ้งยาและ
วงศัตระกูลไปช่วยเหลือแบบนี้’

ดูทำงานนี้นางคงจะชวดคำตอบทั้งสองคำถามอย่างสิ้นเชิง
มีหน้าซำยังได้แต่ความขุ่นข้องหมองใจอันเกิดจากฝีมือของหลานชายมา
แทนเสียนี้ แถมยังได้ศัตรูตัวใหม่ที่ทำให้นางต้องมานั่งคิดกำจัดออกไปให้
พ้นทางอีกหนึ่งคน... นั่นคือนางไพร่จากเมืองไทยที่เกาะติดมากับผู้สืบวงศ์
ตระกูลของนาง

ไซซีเกะพาสาวน้อยตากลมเดินไปตามทาง ก่อนจะเลี้ยว
ขึ้นบันไดไม้ไปโผล่ยังชั้นสองของตัวบ้าน ซึ่งมีโครงสร้างไม่ต่างจากชั้นล่าง
มากนัก โดยมีทางเดินลาดยาวและมีห้องหับเป็นบานไม้เลื่อนสไลด์บุด้วย
กระดาษสาโปร่งแสงสร้างอยู่ติดๆ กันเป็นแนวยาวทั้งสองฟากฝั่ง

ต้นข้าวมัดแต่ยืนพินิจสิ่งแวดล้อมแปลกใหม่ จึงไม่ทันได้ป้องกัน
ตัวเอง เมื่อคนเจ้าเล่ห์รวบตัวเธอเข้าสู่อ้อมกอดอย่างรวดเร็ว

“ฉันมีอะไรจะเสนอ เธออยากฟังไหม?” คนพุดมีรอยยิ้มอยู่ในหน้า

“อะไรคะ?” ต้นข้าวทำตาโตด้วยความอยากรู้ จนลืมปิดป้องวง
แขนแกร่งที่กำลังโอบรอบกายอยู่

เจ้าพ่อหนุ่มรู้สึกชอบใจที่ได้เห็นใบหน้าบ้องแบริ้วของอีกฝ่ายยาม
ใกล้ชิดเช่นนี้ จึงเผลอโผล่ยื่นหน้าของตนเข้าหาใบหน้าหวาน ก่อนจะกด
จุมุกเข้ากับจุมุกโด่งรั้น แล้วกระซิบคำตอบให้หล่อนรู้

“นอกจากจะเป็นเซลยแล้ว ฉันยกตำแหน่งเมียให้เพิ่มด้วย... เอะ ไหม?”

“อ้ายยยย” ต้นข้าวร้องลั่น พลันยกมือขึ้นทูปอกคนตัวโต เมื่อคำเซลยทำให้หญิงสาวรู้สึกตื่นตระหนกหัวนโหนวจนใจเต้นระรัว ก่อนจะรับรู้ได้ว่าเธอกำลังโดนเขาเอาเปรียบอยู่ “บ้าที่สุด ปล่อยฉันนะ ใส้มาเฟียหื่นจิต”

มาเฟียหนุ่มหัวเราะว่า เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเจ้าหล่อนเป็นไปตามที่คาด เซลยสาวทั้งทูปทั้งดันร่างหนาเป็นพัลวัน โดยไม่คาดฝันว่าเจ้าตัวจะปล่อยเธอลงอย่างง่ายดาย เป็นผลให้ร่างบางลุ่มลงกระแทกพื้น เพราะไม่ทันระวังตน

ต้นข้าวลูปค้ำก้นตัวเองปรอยๆ ก่อนจะเงยหน้ามองตัวการตาเขียว เมื่ออีกฝ่ายไม่มีทีท่าจะยื่นมือมาช่วยเหลือ ซ้ำร้ายยังเดินก้าวผ่านเธอไปหยุดยืนอยู่ตรงเบื้องหน้าหญิงสาวแรกุ่นวัยไล่เลี่ยกับเธอ ที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“มาได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง ก็เลยวิ่งออกมาดู ไม่คิดว่าจะเป็นที่ไอซี” ภาณุมาศกล่าวอย่างประหลาดใจที่ได้เห็นมาเฟียหนุ่ม ก่อนจะเอ่ยถามถึงเรื่องที่ตนเป็นกังวล จนลืมนึกใจคนเจ็บไป “คุณน้ามิกะเป็นยังงัยบ้างคะ ปลอดภัยดีรีเปล่า”

ไอซีเกะมองคนใจร้อนที่เขย่าแขนเร่งให้เขารีบตอบด้วยรอยยิ้ม “ท่านแม่สบายดี ปลอดภัยหายห่วงจ๊ะ”

“เฮ้อ! โลงใจไปที” ภาณุมาศถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเอ่ยปากบอกพี่ชายว่า “แต่เรื่องทางนี้ลี้คะ ยุ่งวุ่นวายนำดูเลย”

“ไม่ต้องห่วง พี่จะต้องเอาคืนไอ้สองแฝดสารเลวนั้นให้สาสมอย่างแน่นนอน” แววดาอาฆาตมุ้งมันหมายจะล้างแค้นสั่งสอนให้คู่ปรับรู้สำนึกหรือไม่ก็เจ็บจนแทบกระดูกเลือด

เมื่อความกังวลใจมลายหายไป ภาณุมาศจึงเหลือบเห็นร่างของหญิงสาวอีกคนที่กำลังนั่งอยู่กับพี่นึ่ง จึงบังเกิดความสงสัยจนต้องเอ่ยถามอีกครา

“อ้าว... แล้วเธอคนนี้เป็นใครคะ?”

โซซีเกะหันกลับมาให้ความสนใจผู้หญิงที่ตนพามาด้วยอีกครา เขาตรงเข้าไปยื่นมือสงเคราะห์ช่วยเหลือคนที่นั่งเหมะอยู่กับพี่นึ่งให้สามารถพยุงกายลุกขึ้นยืนได้ง่ายขึ้น

“อาการหนักขนาดช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลยหรอไง” มาเพียหนุ่มไม่ลืมที่จะเอ่ยกระเซ้าเจ้าตัว

น้ำเสียงยียวนและใบหน้ากวนโมโหของคนพูด ทำให้ต้นข้าวสะบัดมือที่ช่วยพยุงเธอไว้ในทันที โดยไม่มีแม้แต่ว่าจาทีกกล่าวออกมาเพื่อแสดงความซาบซึ้งในน้ำใจ

“ต้องให้ฉันทวงคำขอบคุณจากเธอไหม?” โซซีเกะทำเอวมองนักโทษสาวด้วยสีหน้าซึ่งซัง รู้สึกไม่พึงใจที่เจ้าหล่อนคือเงียบขัดขืนเขาอยู่ตลอดเวลา

“ขอบคุณค่ะไอ้ซีชะมะ” ต้นข้าวขานรับห้วนๆ เพื่อตัดปัญหา แถมยังแอบเหน็บคนวางอำนาจด้วยการเอ่ยสรรพนามที่เขาบังคับให้เธอเรียกขานในคราแรกอีกด้วย ทั้งที่เธอก็ไม่รู้ความหมายของมันเลยสักนิด

ทว่าคนที่รู้ดีอย่างภาณุมาศถึงกับตาโต ที่สาวแปลกหน้าผู้นี้สามารถเอ่ยชื่อเจ้าพ่อมาเฟียอันดับหนึ่งได้อย่างคุ้นเคย เพราะเจ้าตัวจะยอมให้เฉพาะคนสนิทชิดเชื้อเท่านั้นที่เรียกเช่นนั้นได้ ความสงสัยจึงยิ่งทวีคูณขึ้นมาจาก

‘เธอนี่เป็นใคร มาจากไหน ทำไมถึงเรียกพี่ไอซีอย่างนี้ได้’

“ไอ้โห! ถ้าเธอเรียกพี่ว่าไอซีซะมะได้แบบนี้ ก็แปลว่าเธอเป็นคนพิเศษของพี่สินะคะ” ภาณุมาศหลิวตา ทำหน้าล้อเลียนในความสัมพันธ์ที่อาจลึกซึ้งของคนทั้งคู่ จนฝ่ายหญิงหน้าแดงช้ำขึ้นมากทันที

“ใช่! เป็นคนพิเศษมากด้วย เพราะเธอเป็นคนที่จะทำให้พี่แก้แค้นท่านยาโซโกะได้สำเร็จ” โซชีเกะกล่าวอย่างหมายมาดกับสิ่งที่ตนเพิ่งตัดสินใจเมื่อครู่ หลังจากได้เห็นท่าทีจึงเกลียดชังของผู้เป็นยาที่มีต่อต้นข้าว

“ฮา! เรื่องจริงหรือคะ ไอ้...เธอช่างเป็นผู้หญิงที่ไซคอดีเสียนี้กระไร” ภาณุมาศพูดพลางเดินเข้ามาจับไม้จับมือหญิงสาว ก่อนจะส่งยิ้มแห่งไมตรีที่แสดงออกอย่างจริงใจไปสู่เธอ ทำเอาคนที่อยู่ท่ามกลางความเหวว่าในต่างแดนเช่นนี้รู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาทันตา

“แล้วเธอชื่ออะไรคะ” น้องสาวบุญธรรมเหลียวกลับไปถามพี่ชายอีกครา

“ต้นข้าว” มาเฟียหนุ่มตอบเรียบๆ ก่อนที่จะนึกขึ้นได้ว่าตนมีกิจธุระเร่งด่วน จึงได้เอ่ยปากกับน้องสาวว่า

“พี่มีเรื่องจะวานมาศหน่อย”

“เรื่องอะไรคะ”

“พี่ฝากดูแลต้นข้าวในช่วงสองสามวันนี้หน่อยได้ไหม เพราะพี่มีงานที่ต้องไปสะสางกับซาก้าโมได้กรุ๊ป”

“ได้สิคะ” สวน้อยยิ้มรับหน้าที่ด้วยความเต็มใจ

“ถ้าอย่างนั้นมาช่วยจัดหาหีบให้ต้นข้าวทีนะ ให้อยู่ที่เรือนเด็กนี่แหละ แล้วก็พาเธอไปซื้อเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวที่ เดี่ยวเรื่องเงิน พี่จะให้ทานากะมาจัดการให้”

“เรื่องแค่นี้เอง สบายมากค่ะ” หญิงสาวยึดดอกอาสาช่วยเหลือพี่ชายเต็มกำลัง พลังคิดไปว่า

‘ดีเสียอีกที่เธอจะได้เพื่อนสาวเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน’

“ขอบใจมากนะ” เมื่อพูดจบ ไชซีเกะจึงขอตัวเดินจากไปในทิศทางเดิมที่เขาพาหญิงสาวเข้ามา ทิ้งให้ต้นข้าวอยู่ทำความเข้าใจกับภาณูมาศเพียงลำพังสองคน

เจ้าพ่อหนุ่มเดินอ้อมบ้านไม้ ที่ตนเรียกว่า ‘เรือนเล็ก’ แต่ขนาดไม่ได้เล็กตามที่เรียกขานเลยแม้แต่น้อย เพื่อตรงไปยังอาคารทรงสมัยขนาดใหญ่โตที่ก่อสร้างด้วยเหล็กทั้งหลัง ตั้งอยู่ทางด้านหน้าเรือนไม้หลังนี้

หากจะกล่าวตามความเป็นจริงแล้ว ทางที่ไชซีเกะนำพาเซलयสาวเข้ามา นั้นถือเป็นเส้นทางด้านหลังของอาณาจักรแห่งนี้ เพราะถนนสายหลักของทางขึ้นเขาลูกเล็กนี้ทอดตัวยาวพาดผ่านมาจากทางด้านหน้า

อาคารเหล็ก และที่สำคัญเขายังใช้อาคารรูปทรงแปลกตาแห่งนี้เป็นทั้งที่อยู่อาศัยและสถานที่ทำงานไปในตัวด้วย

เมื่อคุณชายมาเฟียเข้ามาประจำที่ห้องทำงานเรียบร้อยแล้ว เขาก็เรียกหาคนสนิท เพื่อถามไถ่ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ตนไม่อยู่ อีกทั้งต้องการปรึกษาหารือวางแผนตอบโต้คู่แข่ง แต่ก่อนที่เขาจะได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใดออกไป ทานากะก็ยื่นซองจดหมายสีขาวที่มีการ์ดเทียบเชิญอยู่ภายในมาให้ โสซึเกะจึงรีบเปิดออกอ่านทันที

เรียน ท่านมาเฟีย ผู้ทรงอิทธิพลอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น

เนื่องด้วยซากาโมโด้กรุ๊ปได้จัดงานเลี้ยงต้อนรับ ฟรานเชสโก้ รอสซี มาเฟียซิติเลียนผู้เกรียงไกรแห่งอิตาลี ดังนั้นจึงใคร่ขอเชิญโอคาวะซึ่งให้เกียรติมาร่วมแสดงความยินดีและยอมรับความพ่ายแพ้ เนื่องในโอกาสการร่วมลงทุนทางธุรกิจครั้งใหม่ระหว่างมาเฟียซิติเลียนและยากูซ่าซากาโมโด้ ที่จะจัดขึ้นในวันที่ xxx

ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

ซากาโมโด้ อากิ

“ไ้บัดชบเสีย!” เจ้าพ่อหนุ่มค้ำรามอย่างโกรธจัด

“มีอะไรรีบรีบท่านโซซึเกะ” ทานากะรีบโค้งกายและถามไถ่ถึงต้นเหตุแห่งความพิโรธของเจ้านายหนุ่มทันทีด้วยความเคารพนบนอบ

“ไอ้อกากิมันส่งเทียบเชิญมาเยาะเย้ยฉัน” คนตอบกั๊กกรามกรอด ก่อนจะขยำขยี้กระดาษในมือราวกับมันเป็นศัตรูคู่อาฆาต แล้วเหวี่ยงทิ้งลงกับพื้นด้วยความฉุนเฉียว พลางหันไปสั่งการมือขวาอย่างรวดเร็ว “ทานากะ ช่วยตรวจสอบข้อมูลหุ้นในช่วงนี้ แล้วเอามาให้ฉันที สิ่งทุกคนว่าห้ามรบกวนฉันอย่างเด็ดขาด!”

แววตาเรืองรองดังมีเปลวไฟลุกอยู่ในนั้นนายแววอำมหิต เมื่อคิดตริตรองถึงกลยุทธ์ได้กลับปรับปรักษ์อย่างแสนสั่นถึงทรวง เขาจะทำให้มันดินพลาญทูลนทูลายด้วยความคลั่งแค้นยิ่งกว่าที่เขาเป็นอยู่ร้อยเท่าพันเท่าในยามที่ต้องประจันหน้ากันอีกครั้งสามวันข้างหน้า ณ งานสังสรรค์ยังถิ่นฐานของพวกเขา!

“ได้ครับ ท่านโซซึเกะ”

“แล้วก็ช่วยจัดการเรื่องเงินให้หน่อยมาศด้วย เธอจะพาต้นข้าวไปซื้อของใช้”

“ครับท่าน” ทานากะโค้งตัวอีกครั้ง ก่อนจะรีบเร่งก้าวขาไปจากห้องเพื่อทำหน้าที่ซึ่งตนได้รับมอบหมาย โดยไม่ต้องรอคำบอกกล่าวของนายเหนือหัวด้วยความรู้ใจ

ต้นข้าวได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดี จากสาวสวยนาม เพราะ ซึ่งได้จัดหาห้องพักรับรองที่น่ารัก ดูสบาย และอยู่ถัดไปจากห้องของเจ้าตัวไว้ให้แต่เธอ อีกทั้งยังเป็นธรรมาช่วยปิดกวดเช็คดูทำความเข้าใจ

พัก รวมทั้งหาผ่านวมฝันนามาปูทำเป็นที่นอนแบบญี่ปุ่นให้เซลยเช่นเธอ ด้วยความเต็มอกเต็มใจ

ในระหว่างการทำกิจกรรมร่วมกันนั้น ทั้งสองสาวต่างก็พูดคุยเล่าเรื่องราวชีวิตของแต่ละฝ่ายอย่างออกรสออกชาติ แม้กระทั่งเรื่องที่ดินข้าวเข้ามาอยู่ที่นี้ในฐานะอะไรและด้วยเหตุผลใด ส่วนภาณุมาศก็เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างสองครอบครัว โดยจะเน้นหนักไปทางตระกูลไอคาเว่เสียมากกว่า

“พี่ไอชีนี่ไม่ได้โหดร้ายอย่างที่ต้นข้าวคิดหรืออะจ๊ะ แต่ที่เห็นท่าทางเป็นแบบนี้ เพราะเขาอยู่ในฐานะ ที่ไม่สามารถทำตามใจตัวเองได้ เหมือนอย่างพวกเรา” คนเป็นน้องบอกเล่าเหตุผลและช่วยแก้ตัวให้กับพี่ชายต่างสายเลือด

“เหออะ” ต้นข้าวพยักหน้ารับรู้พลางสังเกตเห็นรูปโฉมของอีกฝ่ายอย่างเงิบๆ โดยที่หญิงสาวไม่ทันรู้สึกตัว เพราะมัวแต่ก้มๆ เงยๆ จัดข้าวจัดของให้แก่ตนอยู่

ภาณุมาศเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารัก มีดวงตากลมโตแวววาว คล้ายดังลูกแก้วใส จมูกโด่งสั้นเซียดปลายรับกับเรียวปากบางสีสด ลงตัวกับดวงหน้าค่อนข้างกลมเล็กของหล่อน อีกทั้งเธอยังมีรูปร่างที่เล็กแบน ขนาดตัวกะทัดรัดและผิวขาวจัดเนียนละเอียดล่ออมชมพู ซึ่งช่วยขับให้เจ้าตัวคู คล้ายคลึงกับคนในแผ่นดินนี้ยิ่งนัก

“ปกติพี่ไอชีเป็นคนใจดีจะตาย”

ต้นข้าวหันมาให้ความสนใจสิ่งที่อีกฝ่ายออกมา เธอนึกสภาพไม่ออกเลยว่าเวลาเจ้าพ่อหนุ่มเกิดอารมณ์ดีขึ้นมามันจะเป็นเช่นไร

หญิงสาวเลือกที่จะหยุดความคิดเอาไว้แค่นั้น เพราะไม่อยากถามสนใจพ่อมาเพื่อจ่อมืดให้มากนัก การสนทนาในเรื่องนี้จึงได้ยุติไป แล้วต่างฝ่ายต่างหันมารีบเร่งเนรมิตห้องนี้ให้เป็นตั่งสวรรค์น้อยๆ ของต้นข้าวก็ไม่ปาน

“อ้อ! เสรีจ๊ะที่” ภาณุมาศเอ่ยขึ้น พร้อมกับปาดเหงื่อบนหน้าผากม่น “เดี๋ยวเราไปอาบน้ำด้วยกันนะ ต้นข้าวจะได้พักผ่อนซะที แล้วพຽงนี้ฉันจะพาเธอไปตระเวนช้อปปิ้งกัน”

สาวเจ้าถิ่นพาแขกสาวไปยังห้องอาบน้ำที่สร้างแยกไว้จากห้องนอน ห้องน้ำที่นี้ถูกสร้างขึ้นเป็นแบบใช้ร่วมกัน ภายในรอบล้อมไปด้วยผนังไม้สีเหลือง แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่เป็นพื้นเรียบ มีฝักบัวอยู่เหนือศีรษะ ที่ด้านล่างนั้นจะมีก๊อกน้ำอยู่สองอัน ทางด้านซ้ายและขวา ถัดไปเป็นพื้นที่ซึ่งถูกต่อเติมขึ้นมาเป็นสระว่ายน้ำขนาดย่อม สร้างความแปลกใจแก่คนที่เพิ่งได้เห็นยิ่งนัก

“ทำไมต้องมีทั้งฝักบัว แล้วก็ก๊อกน้ำตั้งหลายอันด้วยละคะ” ต้นข้าวเอ่ยถาม

คนฟังอมยิ้มอยู่ในที่ เมื่ออีกฝ่ายสงสัยในคำถามเดียวกับเธอเมื่อครั้งมาเยือนบ้านพี่ชายในคราแรก

“ก็ก็น้ำทั้งสองอันนั้นเอาไว้อ่างตัวหมดเลยจ๊ะ อันที่อยู่ทางซ้าย เป็นน้ำร้อน ส่วนอันขวาเป็นน้ำเย็น เวลาใช้ก็ระวังหน่อยละ ถ้าอยากได้น้ำอุ่นก็เปิดก็อกสองอันพร้อมๆ กันจ๊ะ”

“แล้วแก้อีตัวเล็กนั่นมีไว้ทำไมคะ” ต้นข้าวยังคงซักถาม เมื่อเห็นแก้อีตัวเล็กคล้ายกับตั้งที่บ้านของเธอตั้งวางอยู่บนพื้น ครานี้ภาณูมาจึงได้หัวเราะออกมาเบาๆ แล้วอธิบายทุกอย่างให้คนช่างสงสัยได้รับรู้

“ห้องนี้เป็นห้องแช่น้ำพุร้อนจ๊ะ ตรงที่เป็นอ่างน้ำนั่นนะเขาเรียกว่า โอพุโระ เอาไว้ออนแช่กันทั้งครอบครัว” ภาณูมาศชี้มือไปที่อ่างปูนสีเหลี่ยมที่มีไอน้ำระเหยลอยอยู่เหนือบริเวณนั้น บ่งบอกถึงระดับความร้อนได้เป็นอย่างดี “เพราะฉะนั้นก่อนที่ต้นข้าวจะลงไปแช่น้ำในอ่าง เธอจะต้องล้างตัวด้วยสบู่ตรงก็อกน้ำนี่ก่อน แล้วก็ต้องระวังไม่ให้กระเด็นลงไปบ่อยด้วย คนที่นี่เขาก็เลยมีโต๊ะตัวเล็กๆ ไว้ให้นั่งเวลารดน้ำไ้จ๊ะ”

“อ้อ...ข้าวเข้าใจแล้วคะ” เธอพูดยิ้มๆ แต่ไม่นึกอยากลงไปแช่น้ำในบ่อนั้นสักนิด เพราะอยู่ที่เมืองไทยก็ร้อนจะแย่แล้ว หญิงสาวอยากจะทำน้ำเย็นมากกว่า แต่เธอก็ยังคงรับฟังเจ้าบ้านสาวสาธยายต่อไป

“ที่สำคัญก่อนลงไปแช่น้ำ เธอต้องไปให้หมดก่อนนะจ๊ะ เพราะคนที่นี่เขาถือว่สิ่งสกปรกในเสื้อผ้าจะลงไปหมักหมมในน้ำ ทำให้แร่ธาตุเสื่อม”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘ไป’ สาวซึ้อายก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน “ถ้าอย่างนั้น ข้าวไม่ลงไปแช่แน่คะ”

ภานูมาศหัวเราะคิกคักกับปฏิกิริยาคนน่ารักของหญิงสาว ก่อนจะกล่าวขอตัวไปเอาเสื้อผ้าของตนมาให้หล่อนได้สับเปลี่ยน หล่อนจะได้นอนหลับพักผ่อนอย่างเต็มอิ่มเสียที แล้ววันรุ่งขึ้นเธอก็จะพาแขกสาวออกไปเปิดหูเปิดตาในโลกกว้างในดินแดนแห่งอาทิตย์อุทัย

ณ ย่านชินจูกุ ในมหานครโตเกียว อันเป็นแหล่งที่มีผู้คนพลุกพล่านที่สุด มีการสร้างถนนหลายสายตัดผ่านจนเกิดมีหัวมุมหลายแยกหลายขนาด พอมองไปบนผิวถนนแล้วไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกมีงงตาลายเมื่อเห็นทางม้าลายพาดผ่านอยู่บนแยกหลายแยกแห่งนั้น

นอกจากนี้ที่นี้ยังเป็นแหล่งสถานีรถไฟที่สำคัญแห่งหนึ่งบนเกาะญี่ปุ่น อีกทั้งยังเป็นแหล่งรวมร้านค้า และที่ตั้งของห้างสรรพสินค้าชั้นนำขนาดใหญ่ถึง 4 แห่ง เหมาะสำหรับการมาเลือกซื้อสิ่งของต่างๆ อย่างครบครัน

ภานูมาศเลือกที่จะพาเพื่อนใหม่ตรงเข้าไปยังห้างอิเซตันก่อนเป็นอันดับแรก เพราะที่นี้เป็นแหล่งรวมเสื้อผ้าวัยรุ่นและข้าวของเครื่องใช้มากมาย ทั้งสองเดินวนเวียนชอปปิง หยิบนั่น ลองนี่กันอย่างเพลิดเพลิน จวบจนคนทั้งคู่ต้องหอบหิ้วถุงหลายขนาดอย่างพะรุงพะรัง เธอก็จึงเบนเป้าหมายพาดันข้าวไปพักร้อนหาที่นั่งดื่มชาเย็นๆ สักครู่ ก่อนที่จะพาคนข้างกายไปชอปปิงยังสถานที่ถัดไป

ร้านทาคาชิมายะที่ภานูมาศและต้นข้าวมาเลือกซื้อสิ่งของต่อไปนั้น อยู่ในตึกไทมสแควร์และให้บริการสินค้าแบรนด์เนมหรูเร็ดหลากยี่ห้อ

ซึ่งเป็นแหล่งที่ภาณูมาศมักจะมาเลือกซื้อเสื้อผ้าสำหรับออกงานเป็นประจำ

“อ๊วย! มันหรูเกินไปสำหรับข้าวนะคะคุณมาศ” ต้นข้าวเดินตัวลีบเกาะแขนเพื่อนสาวไว้อย่างเกร็งๆ

“เอาน่า ไม่หุไปหรอกจ้ะ พี่ไอซึน่ะเขาคัวกกระเป่าให้มาศพาข้ามาชอปปะเลย” ภาณูมาศหยิบบัตรเครดิตขึ้นมาโชว์หว่า “ว่าแต่จะเลือกชุดไหนดีล่ะ”

ภาณูมาศจูงมือต้นข้าวเดินตรงเข้าไปหาพนักงาน แล้วเอ่ยถามหาเสื้อผ้าแบบใหม่ล่าสุด

“มีคอลเล็คชั่นอะไรใหม่ๆ ไหมคะ?”

“มีค่ะ ไม่ทราบว่าจะต้องการของแบรนด์ไหนคะ?”

“เอาที่เหมาะกับคุณผู้หญิงคนนี้นะคะ” แล้วจึงค่อยๆ ดันตัวต้นข้าวจับส่งให้แก่สาวผู้คอยบริการ “เลือกมาให้ฉันดูสักสามสี่ชุดนะคะ”

เธอนั้นไปกำชับพนักงานอีกครา ก่อนจะหันกลับมาเลือกเครื่องประดับให้เพื่อนสาวที่กำลังลองเสื้อผ้าอยู่ จึงไม่ทันได้สังเกตเห็นลูกสาวนักการเมืองใหญ่ที่เยื้องย่างกายเข้ามา

เมื่อคาโอรุเห็นเศษผงธุลีดินที่หล่อนึกซิงซังตั้งแต่ครั้งแรกเมื่อยามได้พบหน้า จึงไม่ลังเลใจเลยที่จะหาเหตุเข้าไปก่อกวนอีกฝ่าย หล่อนค่อยๆ เดินกรีดกรายตรงมายังเหยื่อของตนดุจดั่งนางพญาหงส์ พร้อมกับเอ่ยวาจาแดกดันสาวไทยใจกล้าเป็นการเรียกน้ำย่อย

“นี่ก็ยังใคร่คนชั้นต่ำแบบเธอถึงได้มาเดินเล่นพล่านในย่านของคน รวยแบบนี้ละ หรือว่า...” สาวผมหยักศกมองอริด้วยหางตาตั้งแต่ศีรษะจรด ลงปลายเท้า “เธออยากจะอัปเกรดเป็นไฮโซ ก็เลยปอกลอกขอเงินจากท่าน พี่ไอซีมาละสิ”

“ถ้าใช่ แล้วจะทำอะไร?” ภาณุมาศเลิกคิ้วมองคู่ปรับด้วยแววทำทายเป็น อย่างไม่นึกเกรงกลัว

ริมฝีปากบางเฉียบที่ถูกเคลือบฉาบไว้ด้วยลิปติกสีแดงสดยิ้ม เหยียดอย่างดูแคลน เตรียมจะเอ่ยวาจาเผ็ดร้อนกลับไป แต่มีอันต้อง หยุดชะงักเสียก่อน เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นแม่สาวชั้นต่ำอีกคนที่เป็นศัตรู หัวใจคนใหม่ที่หล่อ่นได้พบพร้อมคู่หมายเมื่อวานนี้สวมใส่ชุดราตรีสีแดง เพลิง แถมยังหอบหิวอาภรณ์อยู่ในมืออีกหลายชุดเดินออกมาจากห้องลอง เสื้อผ้าใน คาโอริจึงเปลี่ยนเป้าหมายจากเหยื่อเบอร์หนึ่งพุ่งตรงมายัง ผู้เคราะห์ร้ายเบอร์สองทันที

“ฉันต้องการชุดสีแดงที่แม่นั้นใส่อยู่ บอกให้มันถอดออกมา เดี่ยวนี้!” หล่อนชี้นิ้วสั่งพนักงานเสิร์ฟห้วน

“ได้ค่ะ” พนักงานสาวที่คอยต้อนรับลูกสาวของนักการเมืองคนดัง อยู่เป็นประจำ จึงเร่งรีบดำเนินการตามที่ลูกค้ากิตติมศักดิ์ต้องการโดยฉับ ไว ด้วยเพราะรู้ว่าหญิงสาวนั้นมีอิทธิพลมหาศาลเพียงใด

“ไม่ได้ เสื้อผ้าพวกนี้ฉันซื้อหมดแล้ว” ภาณุมาศเอาตัวเข้าขวาง ก่อนจะพุดด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวไม่แพ้กัน “ถ้าใครอยากจะมีปัญหากับไอ ควะกะริ๊ปก็ลองดูสิ เพราะท่านไอซีเกะได้สั่งให้ฉันมาเลือกชุดพวกนี้เอง”

พอสิ้นถ้อยคำประกาศิต ก็ไม่มีผู้ใดอาจหาญเข้าไปแย่งชิงชุดจากหญิงสาวอีกเลย หน้าซำยยังรีบบัตรเครดิตจากคนพูดไปชำระค่าใช้จ่ายในทันที พร้อมทั้งหยิบเสื้อผ้าจากมือต้นข้าวไปจัดการใส่ถุงให้อย่างเรียบร้อยด้วยความพิถีพิถัน เพราะต่างก็เกรงกลัวในอิทธิพลล้นฟ้าของมาเฟียใหญ่กันทั้งนั้น

ส่วนคนที่ไม่รู้เรื่องราวก็ส่งยิ้มบางๆ ให้กับผู้มาเยือนที่ตนได้พบหน้าเมื่อวันก่อน ในขณะที่อีกฝ่ายจ้องมองเธออย่างอาฆาตมาดร้าย รวากับว่าเธอได้กระทำความชั่วร้ายอันใหญ่หลวง จนทำให้หล่อนโกรธแค้นกระนั้นแหละ

ทว่าสายตาคู่นั้นกลับมิได้ทำให้ต้นข้าวฉงนใจยิ่งไปกว่าการที่หญิงสาวผู้งดงามเดินเข้ามากระซิบถ้อยคำบางอย่างข้างหูเธอด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้ขบถ ถึงแม้ว่าเธอจะฟังไม่รู้เรื่องก็ตาม

“อย่าคิดว่าแกจะชนะฉันได้นะ จำใส่กะโหลกหนาๆ ของแกเอาไว้ด้วยว่า ท่านพี่ไอซีเป็นของฉัน!”

จากนั้นร่างสูงดุจนางพญาก็เดินเฉิดฉายจากไป ปล่อยให้ต้นข้าวยืนงุนงงมองหล่อนแจนดับตา ก่อนจะหันมาสบตากับเพื่อนสาวอย่างสงสัยว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกันแน่

“ไม่มีอะไรแล้วละ เราไปเดินเที่ยวกันต่อดีกว่านะ” คนหัวเสียหันมายิ้มแย้มพูดคุยกับเพื่อนใหม่ดังเดิม โดยมียอมเล่าเหตุการณ์ที่ชวนโมโหเมื่อครู่ให้ต้นข้าวได้รับรู้ เพราะไม่อยากให้เจ้าตัวต้องพลอยหมดสนุกไปด้วย

คนฟังพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย แล้วออกเดินตามภาณูมาศไปยัง
สถานที่ต่อไปโดยไม่คิดถามสิ่งใดอีก

๗

เยือนถิ่นศัตรู

ไซซีเกาะหมกตัวอยู่ในห้องทำงานเป็นเวลาสามวันเต็ม เพื่อหาทางเล่นงานแก๊งฝ่ายตรงข้าม โดยจัดการปั่นหัวของบริษัทคู่แข่งให้ ผันผวนจนล่องดิ่งลงมาในรอบหลายเดือนได้เป็นผลสำเร็จ พร้อมทั้งเจรจา หาคู่ค้าคนใหม่ ซึ่งจะเข้ามาร่วมทุนกับตนแทนที่มาเฟียแต่ไซซีเลียนได้ตาม ที่ตั้งเป้าไว้แล้ว ชายหนุ่มจึงยินยอมเดินออกจากห้องทำงานเพื่อทำภารกิจ ถัดไป นั่นคือการเหยียบย่ำหนยามเกียรติศัตรูถึงถิ่นของมันให้สาแก่ใจ

ไซซีดีที่เขามีคนสนิทคอยรู้ใจไปเสียทุกเรื่อง โดยที่เขาไม่ต้องออก ปากสั่งการใดๆ ให้ยุ่งยากมากความอย่างทานากะคอยช่วยจัดแจงดูแล ธุระส่วนตัวให้กับตนเป็นอย่างดี ทั้งเรื่องอาหารการกินหรืองานจิปาละอื่นๆ

จึงทำให้เขามีสมาธิและสามารถดำเนินการตามจุดมุ่งหมายเรียบร้อยทันการ

“ทานากะ ไทรบอกน้องมาศด้วยว่าฉันจะพาไปงานเลี้ยงเป็นเพื่อนต้นข้าว ส่วนนายมุ่งหน้าไปรับท่านอิซิดะก่อน แล้วเราค่อยไปเจอกันที่งาน”
เจ้าพ่อหนุ่มสั่งการคนสนิทที่มายืนรอรับใช้เขาอยู่หน้าห้อง

“ครับท่านโชชิเกะ” มือขวาของเจ้าพ่อหนุ่มก้มหน้าโค้งกาย รอจนเจ้านายของตนเดินหายจากไป เขาจึงได้ยึดตัวตรงตามปกติ และเดินหน้าลงมือปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับต่อไป

แม้ว่าผู้เป็นนายจะไม่ได้เอ่ยกล่าวสิ่งใดออกมา แต่ทานากะรู้ดีว่าคนที่ชายหนุ่มกำลังจะมุ่งหน้าไปหาเป็นคนแรกนั้นจะเป็นใครไปเสียมิได้นอกจากสาวน้อยที่เขาพากลับมาด้วยจากประเทศไทย

ในขณะที่เดียวกันหญิงสาวที่อยู่ในความคิดของสองหนุ่มต่างวัย ก็กำลังเยื้องย่างออกจากห้องพักชั้นสองไปเดินเล่นที่สวนแบบญี่ปุ่นด้านหลังบ้าน เพราะเพื่อนเพียงคนเดียวที่สามารถพูดคุยกับเธอได้นั้นมีเรียนตั้งแต่วางเข้าไปจนตลอดช่วงบ่ายของวัน ต้นข้าวจึงจำใจต้องอยู่บ้านเพียงลำพังโดยไม่ทันระแวงดวงตัวเลยว่าภัยร้ายกำลังจะมาเยือนตน เมื่อได้เห็นหญิงชราสูงวัยผู้เป็นประมุขใหญ่แห่งบ้านไอคาวะ กำลังมุ่งหน้าตรงมายังเธอ

ต้นข้าวออกอาการประหม่าทันที แล้วพลันให้ยิ่งตื่นตกใจเข้าไปอีกเมื่อสายตาคมกล้ำมองมายังตนราวกับปีศาจร้าย แต่เธอก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าได้ เพราะเกรงจะเป็นการเสียมารยาทต่อเจ้าของบ้าน เธอจึงทำความเคารพผู้อาวุโสเบื้องหน้าตามธรรมเนียมของตน

“สวัสดิ์ดีคะ” ต้นข้าวกระพุ่มมือไหว้สตรีสูงวัยอย่างสุภาพ แต่สิ่งที่เธอได้รับกลับกลายเป็นแววตาดูถูกเหยียดหยามที่มองมาอย่างรังเกียจ เดียดฉั่นท์ ราวกับเธอเป็นเชื้อโรคสกปรก มีควรวค่าแก่การเข้าใกล้

“นั่งผู้หญิงเลว” โสโกะเรียกจิกหัวสาวไทย “หัดเจียมมະลาหัวไว้บ้างว่าหล่อนมันต่ำศักดิ์เพียงใด จงอย่าได้ริอ่านเทียบชั้นแฝงตัวเข้ามาอยู่ในหมู่มชนชั้นสูง เพื่อเลื่อนระดับตัวเองหน่อยเลย”

โสโกะวางมือทั้งสองข้างลงบนไม้เท้ามันเงา เพื่อถ่ายเทน้ำหนักของตัวเองส่วนหนึ่งลงบนที่ค้ำยัน ให้ตนสามารถยืนอยู่ได้อย่างมั่นคงสง่างามและเป็นทีหน้าเกรงขามแก่บริษัทตรงหน้า

ท่าทางซึ่งขัดแย้งกับใบหน้าและแววตาดุดันที่ส่งมา ทำให้ต้นข้าวพอจะรับรู้ได้ว่าหญิงชราผู้นี้คงมีใคร่เอ็นดูเธอเท่าไรนัก ทว่าคำพูดที่ทวนเอื้อนเอ่ยออกมานั้นเธอไม่อาจเข้าใจความหมายได้เลยสักคำ จึงทำตัววางเฉยไว้ก่อน เพราะคิดว่าน่าจะเป็นการดีที่สุด

ท่าทีเฉยชาคล้ายกับว่านางคนชั้นต่ำไม่เกรงกลัวในสิ่งที่ตนกล่าวตักเตือน เป็นเหตุให้เจ้าประมุขแห่งบ้านไอคาวะโกรธเกรี้ยวจนตัวสั่น พลางคิดไปว่า

“หล่อนจะทำทายฉันด้วยการทำหูทวนลมอย่างนั้นรี”

“นั่งไพร่สกุล” เสียงตวาดดังสนั่นขึ้น พร้อมกับเสียงกึกก้องของไม้เท้าที่กระแทกลงบนพื้นบ้านอย่างแรงตามโทษะผู้เป็นเจ้าของ ก่อนที่ปลายไม้จะกวัดขึ้นชี้หน้าเด็กสาว “ในเมื่อหล่อนไม่รู้จักเจียมตัว ก้ล้าลองดีกับฉันนัก ฉันก็จะสนองคุณให้หล่อนเดี๋ยวนี้ล่ะ”

เมื่อกล่าวจบไซโกะก็ปรี่เข้าหาต้นข้าวทันที พร้อมทั้งเงื้อฝ่ามือขึ้น
ฟาดลงบนใบหน้านวลอย่างเต็มแรง

“โอ๊ย!!!” ต้นข้าวที่ไม่ทันตั้งตัวร้องออกมาด้วยความตกใจระคน
เจ็บปวด ร็วรอยวิ่งเล่นขึ้นมาปรากฏบนแก้มใสๆ นั้นทันที

“แค่ครั้งเดียวมันคงไม่พอที่จะกะเทาะหน้าหนาๆ ของหล่อนให้บาง
ลงได้หรอก” ไซโกะยกมือขึ้นอีกครั้ง หมายถึงกระหน่ำฝ่ามือใส่ดวงหน้านาง
คนอวดดีให้หน้าใจ

ที่ว่าครานี้ต้นข้าวไม่ยอมอยู่เฉยให้ถูกตบเป็นหนที่สองอีก เธอจึง
ก้มศีรษะลงต่ำพร้อมทั้งเบี่ยงตัวหลบวิถีของอีกฝ่าย ส่งผลให้ร่างของหญิง
สูงศักดิ์เสียหลักล้มลงกระแทกพื้น เพราะไม่สามารถหยุดการเคลื่อนไหวอัน
รุนแรงรวดเร็วของตนได้ทันท่วงที

“ตั้ง!!!“

“ท่านย่า!”

ภาพของผู้เป็นย่าที่ล้มลงไปนอนกองกับพื้นต่อหน้าต่อตา ทำให้
ไซซีเกะริบวิ่งเข้าไปประคองท่านอย่างรวดเร็วโดยสัญชาตญาณ ถึงแม้ว่า
เขาจะมีอคติกับท่านเพียงใด แต่ก็ยังอดเป็นห่วงคนที่มิสายเลือดเดียวกัน
กับตนไม่ได้ คงเป็นเพราะความสายสัมพันธ์อันบางเบาที่ผูกพันเขาเอาไว้
กับท่านกระมัง

“ท่านย่าเป็นอะไรมากรีเปล่าครับ” เขาค่อยๆ ประคองย่าของตนให้
ลุกขึ้นยืนตามปกติ

“อย่าไม่เป็นอะไรหรอก แต่นั่งคนนี่มัน...” ยังไม่ทันที่โซโกะจะได้กล่าวอะไรต่อไป เจ้าพ่อหนุ่มก็ตัวตวยตาเกรียวกราดเสมือนราชสีห์ที่พร้อมจะขย้ำเหยื่อในทุกวินาทีพุ่งตรงไปยังคนที่น่าจะเป็นต้นเหตุทันควัน

แต่ภาพเบื้องหน้าที่เขาได้เห็น กลับเป็นการย้ำเตือนสติให้เขาได้รับรู้ถึงพิษสงของคนที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเจ้าตระกูลโศคาจะอย่างแท้จริง ต้นข้าวได้แต่ยืนสงบนิ่งมองมายังเขาด้วยแววตาตื่นกลัว มีรอยแดงปื้นบนซีกแก้มซ้าย เป็นเหตุให้เจ้าพ่อหนุ่มสะบัดหน้ากลับมาของผู้เป็นย่าด้วยแววตาเย็นชาหมางเมินเช่นเดิม

“จริงๆ ท่านย่าก็มีอายุมากขึ้นทุกวัน ทำไมถึงยังชอบใช้ความรุนแรงกับเด็กสาวนั้ล่ะครับ หรือว่ามีแค่ท่านแม่เป็นเหยื่อคนเดียวจะไม่เพียงพอ”

วาจาเชือดเฉือนที่เปล่งออกมาเสมือนโซโกะมิได้มีความหมายอันใดเลยกับโซซึเกะ แม้กระทั่งฐานันดรที่อยู่สูงกว่าเขาก็มีสามารถมีอิทธิพลเหนือชายหนุ่มได้ ทำเอาอีกฝ่ายโมโหเดือดดาลจนแทบคลั่ง

“ไอซึ! เจ้าเกล้าต่อว่าย่าเซียวรี” ผู้เป็นย่าแผดเสียงถาม กำมือแน่นจนเนื้อตัวสั่นเทิ้มตามแรงโทสะ ก่อนจะสะบัดแขนออกมาจากอุ้งมือใหญ่ที่ช่วยพยุงกายนางไว้ แล้วยื่นทรงตัวด้วยไม้เท้าของนางแทน

“มิได้ครับท่านย่า โไอซึมิบังอาจทำให้ท่านย่าโกรธ ไม่แม้แต่จะคิดครับ ไอซึเพียงสงสัย ก็เลยถามออกไปตามประสาซึ่อ” โซซึเกะกล่าวอย่างนอบน้อม ส่งยิ้มทำหน้าซึ่อ เพื่อยั่วยุโทสะของผู้เป็นย่าให้ปะทุเพิ่มมากขึ้น

“เจ้าไอซี!” โซโกะเรียกขานหลานชายอย่างคุ้นเคย พยายามปรับอารมณ์และสีหน้าของตนให้ราบเรียบดูเจียม ก่อนจะค่อยๆ เอ่ยเสียงเย็นว่า “อย่าคิดว่าจะใช้วิธีนี้แก้แค้นยาให้กับแม่ของเจ้าได้ จำใส่หัวของเจ้าไว้”

หญิงชรายกไม้เท้าจิ้มไปที่ศีรษะของโซซีเกะอย่างแผ่วเบา เป็นการเตือนให้เขารับรู้ถึงความน่ากลัวของตนในเบื้องต้น แต่คนเป็นหลานกลับคลี่ยิ้มกว้างขึ้น ไม่ได้รู้สึกสะทสะท้านหรือหวาดกลัวต่อคำขู่นั้นเลยสักนิด หน้าซำยังยกมือขึ้นจับปลายไม้ นั่นก่อนจะกอดมันลงสู่พื้นอย่างง่ายดาย พลางเอ่ยว่า

“ลัดไม้ลงเถอะครับ ท่านย่านะมีอายุเยอะแล้ว จะเดินจะเหินก็ต้องระวังไว้บ้างนะครับ เพราะฉะนั้นอย่าเอาไม้เท้าไว้ใช้เพื่อการอื่นเลย เก็บมันไว้ใช้ในการพยุ่งร่างจะดีกว่านะครับ ไอซีขอเตือนด้วยความเป็นห่วง เพราะกลัวท่านย่าจะพลาดล้มล้มไปเสียก่อน”

น้ำเสียงที่อ่อนโยน ฟังแล้วช่างขัดแย้งกับสีหน้าและท่าทางที่แสดงออกอย่างเย่อหยิ่งนั้นยิ่งนัก แวดตาแข็งกร้าวที่สับกับหญิงสูงวัยบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่า

‘เขาไม่มีวันยอมอ่อนข้อลงให้ท่านอย่างแน่นอน’

ดังนั้นก่อนที่เรื่องราวจะลุกลามบานปลายมากไปกว่านี้ โซโกะจึงจำต้องหลีกเลี่ยงการปะทะคามรมนี้อีกเสียก่อน แล้วค่อยหาวิธีกำจัดส่วนเกินอย่างต้นข้าวในภายหลัง เพราะหากเลือกได้ นางเองก็ไม่อยากจะทำประกาศสงครามกับหลานชายผู้บ่าระห่ำโดยตรงนัก ด้วยโซซีเกะคือเลือดเนื้อเชื้อไขผู้ต้องชำระไว้ซึ่งสกุลโอบาวะต่อไป

“ฮึ! เจ้าอย่ามาทำเป็นห่วงยานักเลยไอซี ถ้าใจเจ้าไม่เคยคิดเช่นนั้นจริง”

ไซโกะกล่าวประชดซึ่งแฝงไว้ด้วยความน้อยใจในตัวหลานชาย พลางวางไม้เท้าลงพื้นดังเดิม ก่อนจะมองสบตาอีกฝ่าย แล้วฝืนมองเลยไปยังสาวไทยที่ยืนอยู่เบื้องหลังเขาด้วยดวงตาแวววับอาฆาตแค้น ทำเอาต้นข้าวรู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันที แม้นจะไม่เข้าใจเรื่องที่คนทั้งสองสื่อสารกันเลยก็ตามที

“แต่เอาเถอะ วันนี้ย่าจะปล่อยให้นั่งผู้หญิงชั้นต่ำหลงระเริงอยู่กับความสุขได้อีกหนึ่งวัน” ไซโกะกล่าวเสียงเย็น ในขณะที่เยื้องย่างเดินผ่านร่างของสองหนุ่มสาวไปอย่างเชื่องช้า รวกับลมที่พัดโปรยปรายแผ่วเบา ทว่ากลับให้ความรู้สึกเหน็บหนาวสะท้านกาย

ครั้นพอเจ้าตระกูลผู้สูงส่งเดินจากไปแล้ว ไซซีเกะจึงหันมาคว้าลำแขนเรียวกว แล้วออกแรงดึงร่างบางให้เดินตามเขาไปอย่างรวดเร็วโดยมิได้พูดกล่าวคำใดแก่หญิงสาวอีกเลย จนกระทั่งเขาพาหล่อนเข้ามาหยุดอยู่ในห้องๆ หนึ่งซึ่งน่าจะเป็นห้องของเขาเอง เพราะดูจากเครื่องตกแต่งโบราณแบบเก่าแก่แต่ยังคงไว้ซึ่งความสวยงาม

“เธอคิดว่ากำลังเดินเล่นอยู่ในบ้านของตัวเองหรือไง” ไซซีเกะปล่อยข้อมือเล็ก พร้อมทั้งหันมาประจันหน้ากับหล่อนตรงๆ

“ฉันไม่เคยคิดว่าประเทศนี้คือบ้านของฉัน” ต้นข้าวแย้งด้วยความโมโห “แล้วก็ไม่เข้าใจด้วยว่าทำไมคุณจะต้องมากระแหนะกระแหนะฉันแบบนี้”

“ไม่เข้าใจนั่นแหละ” โขชีเกาะยกมือขึ้นเสยผมลวกๆ อย่างชัดเจนในความเฉยชาของแม่สาวซึ่มกะทือคนนี้เสียจริง นี่หล่อนชื่อป้อจันไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายขนาดไหนจริงๆ ใจเขาออกดมองหล่อนพลาบเอ่ยถามด้วยสีหน้าและท่าทางยียวน

“ฉันล่ะอยากรู้จริงๆ ว่าข้างในหัวเธอนี้ยะ มันเป็นที่อยู่ของอะไร สมองหรือว่าชี้เลื้อย”

“คุณโขชีเกาะ! อย่ามาพูดจาตู่ตู่ฉันอย่างนี้นะคะ ถึงฉันจะเป็นเซลย แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะยอมเป็นทาส ทนให้คุณโขกสับ เหมือนกับหมูกับหมาเอาได้ เพราะฉะนั้น โปรดให้เกียรติกันด้วยนะคะ” ต้นข้าวร้องบอกถึงลิมิตความอดทนของตนแก่เจ้าชีวิต

“อย่ามาอวดดีไปหน่อยเลยต้นข้าว เมื่อไหร่ที่เธอทำให้ฉันยอมใจอ่อนได้ล่ะก็ เมื่อนั้นเราค่อยมาพูดเรื่องเกียรติยศศักดิ์ศรีกัน”

ริมฝีปากบางที่เหยียดออกอย่างดูแคลน ยิ่งทำให้ต้นข้าวโกรธจนควั่นแทบออกหู แต่ก็ไม่สามารถทำสิ่งอื่นใดได้มากไปกว่าสงบปากลง ในเมื่อเธอตกเป็นรองเขาอยู่หลายขุมนี้ หึงสาวจึงกอบเก็บความภาคภูมิใจสุดท่ายของตนสะบัดหน้าใส่เขา พร้อมทั้งรีบเดินหนีผู้ชายกวนประสาทตรงหน้าไปเสีย ทว่าเจ้าพ่อหนุ่มก็ยังว่องไวพอจะคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนบอบบางไว้ได้ทัน

“เดี๋ยวลี จะหนีไปไหน ใครอนุญาตให้เธอสะบัดก้นใส่ฉันไม่ทราบ” โขชีเกาะดึงร่างบางเข้าหาอ้อมอกแข็งแรงอย่างรวดเร็ว ทำให้คนตัวเล็กไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ จึงเซถลาเข้าหากายแกร่งไปทั้งตัว

“อู๊ย! ปล่อยฉันนะ ไข่เจ้าพ่อหื่นจิต” ต้นข้าวรีบยกมือขึ้นยันอกกว้าง เมื่อมืออีกข้างของเขาเลื่อนมาโอบรัดบั้นเอวบางไว้ ก่อนจะระดมกำปั้นน้อยๆ ลงไป หวังจะให้เขาเจ็บๆ คันๆ จะได้ปล่อยมือออกจากเธอเสีย

ทว่านอกจากคนตัวใหญ่จะไม่สะดุ้งสะเทือนแล้ว ซ้ำร้ายเข้ายังบีบกระชับอ้อมกอดนั้นแน่นขึ้นอีก ทำเอาเธอหายใจหายคอแทบไม่ออกเลยทีเดียว

“คิดว่าแรงมดแค่นี้ จะทำอะไรฉันได้...ฮึ!” ดวงหน้าคมคายลอยเด่นอยู่เหนือใบหน้าเธอเพียงแค่นี้

“ก็ดีกว่ายืนเฉยๆ ยอมให้คุณกอดอยู่ฝ่ายเดียวนั้นแหละ” ต้นข้าวรีบก้มหน้างุด เมื่อได้สบเข้ากับแววตาคมสวยเจ้าเล่ห์ที่ทำให้ดวงหน้ามนพลันรู้สึกถึงความร้อนซึ่งแล่นขึ้นสู่สองแก้มนวลเนียน

แม้ว่าคำพูดจะทำให้ชายหนุ่มผู้ทรงเสน่ห์สูญเสียความมั่นใจไปอีกครั้ง แต่กระนั้นเจ้าพ่อหนุ่มก็ยังรู้สึกพึงพอใจในท่าที่เขินอายของหญิงสาว ที่บ่งบอกให้เขาได้รับรู้ว่าความหล่อเหลาของตนนั้นยังพอสามารถปั่นป่วนจิตใจยายหุ่นยนต์ในอ้อมกอดนี้ได้

“หึหึ... พุดแบบนี้หมายความว่ายังไง เธอจะขออะไรฉันก็พุดมาตามตรงจะดีกว่า” โซซี่เกะเล็กคิ้วถาม

“ขออะไรคะ” ต้นข้าวเงยหน้าขึ้น ย้อนถามกลับ เพราะไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย

“ก็ถ้าเธอไม่ชอบให้ฉันกอดอยู่ฝ่ายเดียว ฉันจะอนุญาตให้เธอกอดฉันกลับบ้างก็ได้นะ จะได้ยุติธรรมยังไงละ รับรองว่าฉันจะยืนให้กอดเฉยๆ

“ไม่ติดดินเหมือนที่เธอทำเลยละ” คนเจ้าเล่ห์ยิ้มตาเป็นประกาย ก่อนจะคลายวงแขนออกจากร่างบางไปซูลาไว้ที่ข้างลำตัว

“บ้านะสิ ใครจะไปทำ” ต้นข้าวผลัดอกกว้างพร้อมกับก้าวถอยหลังออกมา เพื่อเว้นระยะให้ห่างจากผู้ชายอันตรงรายคนนี้เสีย

“เอาเถอะ ฉันก็ไม่อยากกอดกับไม้กระดานเท่าไหร่นักหรอก” ท่าทางตื่นๆ ของเด็กสาว ทำให้ผู้ชายขี้แกล้งรู้สึกพึงพอใจ เขาจึงเลิกเหย้าเหยี้ยหล่อน แล้วหันมาพูดเรื่องที่เป็นการเป็นงานแทน “ไปแต่งตัวซะ เธอต้องไปงานเลี้ยงกับฉันเดี๋ยวนี้!”

“งานเลี้ยงอะไรคะ ฉันไม่ไปไม่ได้หรือ?”

“ฉันจำไม่ได้ว่าให้สิทธิ์ต่อรองกับเธอเมื่อไหร่นะต้นข้าว ไหนทวนความจำให้ฉันฟังอีกทีสิ”

ไอซีเกะมองเซลยสาวด้วยดวงตากร้าวขึ้น กดดันจนหล่อนนิ่งเงียบ ไม่ยอมตอบคำถามอันใด นอกจากจะยอมทำตามที่เขาสั่งเพียงเท่านั้น

“ไปแต่งตัวได้แล้ว ฉันให้เวลาเธอหนึ่งชั่วโมง” ชายหนุ่มกล่าวสั้นๆ พลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูมือขึ้นมาจับเวลา “รีบๆ เข้าละ ถ้าช้าไปกว่านั้น ฉันจะเข้าไปช่วยเธอแต่งตัวถึงในห้องเองเลย”

ท่าทางซึ่งข้างเอจรองของคนพูด ทำเอาคนฟังถึงกับหน้าซีด รีบหันหลังวิ่งออกจากห้องนั้นไปทันทีด้วยความเจ็บใจที่ไม่สามารถทำอะไรผู้ชายนำหน้านั้นได้คนนี้ได้เลย นอกจากยอมทำตามทุกสิ่งที่เขาบงการ เพียงเพราะเขาเป็นคนที่กุมชีวิตของพี่ชายและเธอไว้

เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง โซซีเกาะที่อยู่โนชุดสูงเหนือตีสี่ดำสนิททั้งตัวกำลังยืนสำรวจตรวจตราความเรียบร้อยของตัวเองได้สัปดาห์ ก่อนที่จะพลันได้ยินเสียงใสๆ ดังทักทายเขามาว่า

“พี่ไอซีคะ มาศแต่งตัวเสร็จแล้วค่ะ” ภาณุมาศยืนทำหน้าที่เดินส่งยิ้มให้แก่พี่ชายอยู่ตรงหน้าห้อง

“เข้ามาสิ พี่ก็แต่งตัวเสร็จแล้วเหมือนกัน” เจ้าพ่อหนุ่มเอ่ยอนุญาตพลางขยับเนคไทสีแดงสดทั้งเส้นบนลำคอของตนให้เข้าที่

“แหม...พอเจอคำสั่งสายฟ้าแลบของพี่ไอซีเท่านั้นแหละ ทำเอามาคว้งหน้าตั้งกลับบ้านแทบไม่ทันเลยคะ”

“ถึงจะไม่มีคำสั่งของพี่ มาศก็ทำหน้าที่เช็ดคอตั่งอยู่เสมอไม่ใช่หรืจ๊ะ” พี่ชายเอ่ยกระซำน้องสาว แถมยังเปรยๆ ขึ้นมาอีกว่า “พี่ละอยากรู้จริงๆ เลยว่า จะมีใครสามารถทำให้น้องสาวของพี่คอตกลงได้บ้างไหมในชาตินี้”

“ปากคอเราะร้ายที่สุด” ภาณุมาศค่อนข้างอดพี่ชายจนปากยื่นปากยาว เรียกเสียงหัวเราะจากคนตรงหน้าได้ไม่ยาก โซซีเกาะจึงเดินเข้าไปโอบไหล่ของน้องสาวเพื่อนสนิทไว้อย่างหละหลวม ก่อนจะพาหล่อนเดินออกจากห้องไปด้วยกัน

“ไปบรรยายต้นข้าวได้แล้ว ขึ้นเรามาแต่ยืนทะเลาะกันอยู่ตรงนี้เดี่ยวพี่ก็ไปเซอร์ไพรส์เจ้าภาพคนสำคัญในงานไม่ทันกันพอดี” โซซีเกาะพูดพลางก้าวขาเดินไปด้วย ก่อนจะพากันมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องพักเซลยสาวแล้วร้องถามคนด้านใน

“ต้นข้าว เสร็จรึยัง?”

“เสร็จแล้วค่ะ” เสียงหวานตอบกลับมามากอย่างรวดเร็ว พร้อมกับนำร่างบอบบางในชุดคอบัว ช่วงแขนพองออกแบบเสื้อตุ๊กตา ส่วนช่วงลำตัวและกระโปรงเป็นชิ้นส่วนเดียวกัน ข้ายังพลีवानออกเป็นวิ้วๆ สีฟ้าสดใส ออกมายืนปรากฏกายอยู่เบื้องหน้า ทำเอาคนมองถึงกับตกตะลึงไปไม่น้อย

‘เนี่ยนะ ชุดที่เธอจะใส่ไปออกงานกับฉัน อย่างกับชุดเด็กอนุบาล ไม่มีผิด’

เจ้าพ่อหนุ่มมองทรงผมกะแระออกะรังที่ปล่อยยาวสยายลงมาที่อกนั้นแล้ว ยิ่งทำให้เขานึกอยากได้เชือกสักเส้นเอามาผูกคอตาย ล้างอายแทนแม่จอมเซยเสียให้รู้แล้วรู้รอด พลางบ่นในใจต่อไปว่า

‘โธ้ย! ฉันล่ะอยากจะถูกผู้มึนใจตายกับการแต่งตัวอันสุดแสนจะเซี่ยมเซยของเธอจริงๆ’

“นี่มันชุดอะไรของเธอเนี่ย?” คิวเรียวขมวดมุ่นขณะที่ผู้เป็นเจ้าของปรายตามองหญิงสาวอย่างเหนื่อยใจ ทำให้ต้นข้าวรู้สึกหน้าชาที่ถูกเขาดูหมิ่นเช่นนี้

“ก็ชุดที่จะไปงานกับคุณไงล่ะ” ใบหน้าเรียวสวยง้องำ สะบัดเสียงตอบไปอย่างไม่พอใจ

“ในท้องถิ่นมันไม่มีกระจกให้เธอส่องรีใจ ถึงได้เลือกชุดอนุบาลแบบนี้ไปใส่เดินเคียงคู่กับฉันนะ” โซซีเกะวิจารณ์ชุดของต้นข้าวเสียไม่เหลือชิ้นดี จนเธอรู้สึกอับอาย ร้อนถึงสาวอีกคนที่ต้องออกหน้าเพื่อยุติศึกในครั้งนี้ลง

“ไม่เอาน่าพี่ไอซี เรื่องแค่นี้เอง อย่าหัวเสียไปสิคะ เตียวพล่อยให้ เป็นผีมีมือมาศเองนะ” ภาณุมาศพูดปรัมปรัสน่าให้ใจเย็นลง พลางก้าวเท้า เข้าหาดันข้าว ก่อนจะดึงร่างบางนั้นหายกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง

เวลาผ่านไปอีกยี่สิบนาที ร่างของสองสาวก็กลับออกมาใหม่อีก ครั้ง และเมื่อโซซี้เกะได้เห็นต้นข้าวในครานี้ เขาถึงกับมองตาค้างร่องคราง ออกมาอย่างพิงใจ เมื่อสาวเข้มที่เขาพูดจาหยาบหยามเมื่อครู่เดินกลับ ออกมาพร้อมกับน้องสาวด้วยสุตราตรีเข้ารูปสี่แดงเพลิง ช่วงล่างเป็น กระโปรงยาวคลุมลงมาปิดข้อเท้า ส่วนช่วงบนเปิดหัวไหล่และแผ่นหลัง เรียบเนียน โดยมีสายเล็กๆ ผูกคล้องไว้ที่ลำคอยาวระหง

อีกทั้งภาณุมาศยังได้ช่วยจัดการรวบรวมผมทั้งหมดของต้นข้าวเกล้า ามวยไว้เหนือศีรษะ เพื่อเปิดเผยเนินเนื้อสีน้ำผึ้งนวลล่ออวดสายตาแก่ผู้พบ เห็น และช่วยแต่งหน้าให้เจ้าหล่อนดูสวยโฉบเฉี่ยว ด้วยการเน้นแต่งดวงตา โทนสีเข้มให้ดูคมโตน่าหลงใหลมากยิ่งขึ้น

“สวยไหมคะพี่ไอซี?” ภาณุมาศจับเพื่อนสาวคนใหม่หมุนตัวต่อ หน้าชายหนุ่ม ทำเอาคนที่ยืนตาค้างอยู่ถึงกับกระพริบตาถี่ๆ เมื่อได้ยลช่วง หลังเปล่าเปลือยเต็มๆ ตาเพียงชั่วแวบเดียว

‘สวย’ เจ้าพ่อหนุ่มเกือบจะหลุดปากชมออกไปแล้วเชียว

‘แต่!?...’

คนมองกลับบังเกิดความหวงแหนเรือนร่างงดงามแทนผู้เป็น เจ้าของขึ้นมาเสียดื้อๆ เพราะไอ้ชุดที่หล่อนสวมใส่อยู่นั้น มันช่างล่อตาล่อ ใจล่อน้ำลายเสียหิวทั้งหลายเสียจริง

“ไปเปลี่ยนชุดซะ” โซซี้เกะออกปากสั่งหญิงสาวเสียงเข้ม

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ มาศว่าต้นข้าวใส่ชุดนี้แล้วสวยดีออก”

“พี่บอกให้เปลี่ยน ก็ไปเปลี่ยนเถอะ ใส่ชุดเหมือนกับจะไปล่อตะเข้แบบนี้ หัดนึกถึงที่คนเดินด้วยสิว่าจะรู้สึกอับอายขนาดไหน” โซซี้เกะตัวดสายตาพุ่งมัวมองมายังเซลยสาวอย่างตำหนิ

ต้นข้าวรู้สึกขุ่นนุกขึ้นมาโดยพลัน อันที่จริงเธอเองก็ไม่ได้อยากใส่ชุดนี้นักหรอก แต่ในเมื่อเจอฤทธิ์ปากของผู้ชายยียวนกวนโมโหตรงหน้าแล้ว หญิงสาวจึงตัดสินใจลงดีด้วยการขัดคำสั่งของอีกฝ่ายซะเลย

“ไม่เปลี่ยนคะ ถ้าคุณไม่ให้ฉันใส่ชุดนี้ไป ฉันก็จะไม่ไป” ต้นข้าวกล่าวเสียงแข็ง

“เซลยมีสิทธิ์เถียงเจ้าชีวิตได้ด้วยเหรอ” โซซี้เกะเลิกคิ้วขึ้นสูง กอดอกมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเอาเรื่อง

“ยอมรับค่ะว่าฉันเถียง แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคุณจะต้องเรื่องมากกับการแต่งตัวของฉันนัก”

“ก็เพราะฉันเป็นคนมีหน้ามีตาในสังคม จะมาปล่อยให้คู่ควงแต่งตัวไม่เหมาะสมได้อย่างไรกันล่ะ”

“แล้วชุดนี้มันไม่เหมาะสมกับฐานะของคุณตรงไหนคะ?”

“ตรงที่ฉันไม่ชอบ” โซซี้เกะตอบหัวงๆ เพราะเขาไม่สามารถหาที่ติชุดงามและสาวสวยได้

‘ผู้ชายบ้าอะไรไม่มีเหตุผลเอาซะเลย’

ต้นข้าวนี้ก็เห็บแหมอีกฝ่ายด้วยความโมโหกับเหตุผลข้างๆ คูๆ
ของเขา

“ตกลงว่าที่คุณต้องการให้ฉันไปเปลี่ยนชุดเนี่ย เพราะกลัวตัวเอง
จะขายหน้าหรือกลัวว่าจะมีผู้ชายดีๆ มาสนใจฉันกันแน่คะ”

แววตาขุ่นเคืองที่มองมายังมาเฟียใหญ่มิได้ทำให้เขารู้สึกสะท้าน
สะเทือนเท่ากับวาจาเชือดเฉือนที่กล่าวออกมาได้ตรงใจตนมากที่สุด ดังนั้น
เจ้าพ่อหนุ่มจึงตกอยู่ในอาการอึ้งขึ้นมากะทันหัน ปากบางหยักเงียบกริบ
อยู่เป็นนาทีกว่าจะขยับเอ่ยได้กลับหญิงสาวได้

“ใครบอกว่าฉันกลัวเสียหน้า ซี้เหร่อย่างเธอจะมีใครเขามาจีบ” คน
ปากแข็งรีบवादเสียงดังอย่างร้อนรน “ถ้าอยากใส่ชุดนั้นนักก็ตามใจ แต่
อย่ามาคร่ำครวญที่หลังก็แล้วกัน หากถ้าโดนผู้ชายคนอื่นฯ มองอย่าง
สมเพชเข้าให้ล่ะ”

พูดจบเจ้าพ่อหนุ่มก็สะบัดหน้าเดินจากไปอย่างไม่ใยดี ต้นข้าวจึง
ทำได้เพียงแค่นิ่งกำหมัดแน่นด้วยความขัดเคือง พลังคติน้อยใจใน
โชคชะตาของตนว่า

‘ทำไมฉันถึงดวงช่วยมาเจอผู้ชายอย่างคุณด้วยนะ’

ภาณูมาศทันได้เห็นความร้าวรานในดวงตาคู่สวย เลยนึกสงสาร
เพื่อนสาวอย่างที่สุด เธอเดินเข้าไปลูบหลังปลอบใจให้อารมณ์ของหล่อน
เย็นลง ก่อนที่จะคว้าแขนต้นข้าวให้ออกเดินตามโซ่โซ่เกาะไปพร้อมๆ กัน

เมื่อคนทั้งสามมาหยุดอยู่ที่รถลีมูซีนคันใหญ่ขนาดหกประตู เจ้า
พ่อใหญ่ก็หันกลับมาระทาบกระชาบบางอย่างกับภาณูมาศ

“พี่จะไปปรับคาโอรุ เธอพาดันข้าวไปนั่งด้านหน้าทีนะ”

“คะ” แม่นว่าจะรู้สึกไม่พึงใจในการกระทำของพี่ชายเท่าไรหรอก แต่ภราดรุมาศก็ไม่ได้คิดตามได้สิ่งใดออกไป เพราะรู้ว่าสิ่งที่โซชีเกาะลงมือทำนั้นจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล และได้ไตร่ตรองมาเป็นอย่างดีแล้วเสมอ

มือบางเอื้อมมือไปเปิดประตูพร้อมกับพาดันข้าวเข้ามานั่งในตอนกลางของรถด้วยกัน ปล่อยให้ด้านหน้าทิ้งไว้ให้เป็นหน้าที่ของคนขับรถไป ส่วนที่นั่งท้ายสุดของรถ เธอจำต้องเว้นไว้ให้เจ้าพ่อหนุ่มและคู่หมั้นสาวอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

เมื่อโซชีเกาะขึ้นมา นั่งประจำตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว รถลีมูซีนสีดำก็เคลื่อนตัวออกจากบ้านไอคาวะทันที โดยมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คฤหาสน์ของตระกูลเก่าแก่และทรงอิทธิพลฟูจิวาระ ภายใต้การนำของอดีตประธานสภาผู้แทนราษฎรนามว่า ฟูจิวาระ ไคเอ็น เพื่อรับตัวผู้เป็นบุตรสาวของท่านไปยังงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้

ต้นข้าวมองดูคู่รักหนุ่มสาว ที่เดินเคียงข้างกันออกมาจากนิवासสถานหลังใหญ่ด้วยความรู้สึกที่แปลกประหลาด และไม่เข้าใจตัวเอง เหมือนกันว่าเหตุใดเธอก็บังเกิดความโหวงเหวง น้อยเนื้อต่ำใจ ระคนไปกับความอิจฉาหญิงสาวผู้งดงามราวกับนางฟ้าที่กำลังยืนข้างกายเจ้าพ่อหนุ่มคนนี้ด้วย ทำให้อดคิดหวั่นไหวไม่ได้ว่า

‘ถ้าคนที่ยืนอยู่เคียงข้างเขาเป็นเราล่ะ มันจะรู้สึกดีแค่ไหนนะ’

เพียงเผลอคิด ต้นข้าวก็ต้องปล้นตกใจในความคิดนี้ของตน มันเหมือนกับเธอได้ตกหลุมเสน่ห์ของอีกฝ่ายเข้าไปให้เสียแล้วอย่างนั้นแหละ

‘สงสัยว่าเราคงจะหลงกลความเจ้าเล่ห์ของเขาเข้าไปให้ซะแล้วละมัง
เลยคิดอะไรเพื่อเจ้อแบบนี่’

หญิงสาวรีบสลัดความคิดอันไม่พึงประสงค์นี้ออกไปเสีย โดยไม่คิด
จะใส่ใจมันอีกต่อไป

ขณะเดียวกันทันทีที่ไซซีเกะและคาโอรุเดินขึ้นมานั่งบนรถ ริม
เฝือกอวบอิมก็ยิ้มยิ้มขึ้น ก่อนจะกล่าวทักทายสองสาวอย่างเผ็ดร้อนว่า

“สวัสดิ์ค่ะคุณหนูไม่จ้งกับเอ่อ... คุณ” สาวสังคมแสรังทำที่เป็น
ความจำเลื่อม พลังจับจ้องศรัทธูหัวใจที่นั้งอยู่ทางด้านหน้าตนด้วยแววตา
เหยียดหยาม คล้ายกับว่าหญิงสาวนั้นเป็นเศษฝุ่นธุลีที่หล่นมามีอาจจะ
มองเห็นได้ “ขอโทษทีนะคะ ดิฉันจำชื่อคุณไม่ได้นะค่ะ”

ถ้อยคำที่กล่าวออกมาคนละภาษากับตนนั้น ทำให้ต้นข้าวคิดไป
ว่าคู่นั้นสาวมิได้กล่าวสิ่งใดกับเธอ หญิงสาวจึงมีที่ท่าวางเฉย ร้อนถึงสาว
ผู้รักความยุติธรรมต้องออกโรงปกป้องเพื่อนใหม่แทน

“หรือไม่อีกทีก็คือ คุณคาโอรุไม่มีบุญพอจะารู้จักแม่แต่ชื่อของเธอ
ซะด้วยซ้ำ”

คนฟังโกรธจนแทบจะลุกเข้าไปขย้ำคนเบื่องหน้าเสียเดี๋ยวนั้น ทว่า
สิ่งที่คาโอรุทำได้มีเพียงการนั่งนิ่งเฉยรักษากริยามารยาทของชนชั้นผู้ดีไว้
ก่อนจะได้กลับอีกฝ่ายทันควัน

“คิกคิก...มุขตลกของไมจิ้งนี่ ฟังที่ไรก็อดหัวเราะไม่ได้ทุกทีเลยนะคะ แต่เธอคนนี้ก็คงจะมีวาสนาเหมือนกับไมจิ้งนั่นแหละคะ ที่ได้ท่านพี่ไอซีคอยให้ใบบุญอยู่อย่างทุกวันนี้” คาโอรุเซิดหน้ามองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย้ยหยัน แม่นว่าพวกมันจะไม่เห็นแววตามุ่งร้ายของตนก็ตามที

ภาณูมาศสะดุดหูเข้ากับวาจาถากถางของคนพูดเข้าอย่างจัง หล่อนแตกตื่นตื่นข้าวแล้วยังกระทบมาถึงตัวเธอได้อย่างแนบเนียนอีกด้วย ฝีปากเก่งกล้าจึงเผยขึ้นเตรียมจะสาดถ้อยคำตอกกลับให้หล่อนเจ็บแสบไม่แพ้กัน หากไม่ติดตรงที่ว่าได้ยินเสียงอันทรงอำนาจดังขึ้นมาเสียก่อน

“เด็กเล่นไร้สาระกันเสียที” โขชีเกะกล่าวรวบเรียบ พร้อมทั้งเอนหลังพิงพนักด้วยท่วงท่าสบายๆ แต่กลับสามารถตักเตือนสองสาวให้เงียบปากลงได้โดยฉับพลัน

“ออกธิดได้” ชายหนุ่มเอ่ยสั่งสารถิ เมื่อเห็นว่าศึกภายในรถสงบลงโดยดีแล้ว จากนั้นรถคันหรูสีดำก็พุ่งทะยานออกสู่เบื้องหน้าทันที

เมื่อคู่ควงแห่งสองตระกูลใหญ่ เยื้องย่างปรากฏกายเข้ามาภายในงานเลี้ยงต้อนรับมาเฟียจากซีซีเลียนของยากุซ่าฝ่ายตรงข้าม ทั้งสองต่างก็ได้รับความสนใจจากบรรดาแขกเหรื่อและสื่อมวลชนกันเป็นอย่างมาก โดยมีต้นข้าวกับภาณูมาศเดินตามมาอยู่เบื้องหลัง ครั้นพอเข้ามายืนอยู่กลางห้องโถงใหญ่ เจ้าพ่อหนุ่มจึงหันมากล่าวกับน้องสาวนอกสายเลือดว่า

“มาศพาดันข้าวไปหาอะไรดื่มที่บาร์ก่อนนะ เดี่ยวพี่ขอตัวเข้าไป
ทักทายพี่น้องซากาโมโต้ก่อน” เขาบู้ยไปไปที่บาร์เครื่องดื่มขนาดใหญ่ซึ่งอยู่
ถัดไปทางขวามือ

“ได้ค่ะ” ภาณมาศรับคำอย่างว่าง่าย

“ต้นข้าวจะ เราไปรอพี่ไอซีทางด้านโน้นกันดีกว่า” หญิงสาวหันมา
นำพาเพื่อนสาวให้ออกเดินตามมายังจุดหมาย โดยที่ต้นข้าวได้แต่เหลียว
มองไปยังสองหนุ่มสาวที่เดินควงแขนกันหายไปอีกทางหนึ่ง

มาเฟียหนุ่มก้าวอย่างอง่างามสง่าเข้ามาหยุดอยู่ที่โต๊ะของเจ้าภาพ
งานจัดเลี้ยง ก่อนจะโค้งศีรษะเพียงเล็กน้อยให้แก่บุคคลที่นั่งอยู่ในบริเวณนี้
เขาส่งรอยยิ้มโพรยปรายไปให้ซากาโมโต้คนพี่ พลางเหลือบมองไปยังแฝด
ผู้น้องด้วยสายต้ายัยหยัน เมื่อตอนนั้นสามารถเดินเคียงคู่อยู่กับหญิงเพียง
คนเดียวที่คาอึบักใจรักได้อย่างเปิดเผย ส่งผลให้ดวงไฟอันร้อนแรงลุกโชติ
ช่วงขึ้นบนดวงตาเรียวเล็ก

ไซซีเกะกระตุกยิ้มบนมุมปากอย่างพึงใจ เมื่อได้เห็นความร้อรุ่ม
ในดวงจิตของศัตรูที่ปะทุออกมาอย่างเด่นชัด สม่กับความตั้งใจที่เขาพา
คู่มั่นสาวมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เพราะคาอึคือกำลังสำคัญของอากิ หาก
เขาสามารถปั้นหัวแขนขาของแฝดผู้พี่ได้... ชัยชนะถาจะหนีเขาพ้น

“สวัสดิ์ศรีรับซากาโมโต้คอง” ไซซีเกะทักทายสองแฝด

“สวัสดิ์ไอคาวะซัง แหมๆ ผมไม่คิดเลยว่าไอคาวะซังจะให้เกียรติ
มาร่วมงานนี้จริงๆ” ถึงแม่น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาของแฝดพี่จะฟังดูสนิทสนม
แต่ดวงตาเรียวเล็กนั้นก็กลับแข็งกร้าวขึ้นอย่างดุตัน

“ทำไมผมจะต้องหงิกเงี้ยวไม่มาด้วยล่ะครับ ในเมื่อซากาโมได้คุณ
อุตส่าห์เรียนเชิญผมมาทั้งที” มาเพียหนุ่มยิ้มยกกลับทันควันด้วยที่ท่าสบาย
กายสบายใจ

“นั่นสิครับ ผมนี่ไม่น่าคิดตีตนไปก่อนไข้เลยว่าไอคาเวะซังอาจจะไม่
สะดวกใจที่จะมาร่วมงานนี้ ผมก็แค่เกรงว่าไอคาเวะกะรูปจะรับกับความพ่าย
แพ้ในครั้งนี่ไม่ได้นะสิครับ” อากิละคำว่า ‘อับ/ยศ’ ไว้ เพราะล่วงรู้ว่าเจ้าพ่อ
ใหญ่ นั้น เข้าใจถึงความหมายของที่ตนได้สื่่อไปทางดวงตาแล้ว

“หึหึ... ผมเป็นผู้ใหญ่ที่ใจกว้างพอ ไม่ถือสาเรื่องเล็กๆ แค่นี้หรือ
ครับ ผมถึงได้มาที่นี่ เพื่อมารอความพ่ายแพ้ที่ซากาโมได้คุณบอกไว้ยังงี้ล่ะ
ครับ” แวดตาคบกริบพลันจ้องมองอากิเซมิ่งราวกับจะบดขยี้ร่างของคู่ปรับ
ให้ย่อยยับแหลกลาญไปต่อหน้า

“แหม... ผมล้อเล่นนะครับ ทำไมไอคาเวะซังจะต้องทำท่าซิ่งซัง
จริงจังด้วยล่ะ คุณสิ! แยกของผมกลัวคุณกันหมดแล้ว” อากิหัวเราะออกมา
เบาๆ อย่างขบขัน

“ใครว่าผมจริงจังล่ะครับ ผมเองก็กำลังพูดเล่นกับซากาโมได้คุณ
เหมือนกัน” ไชซีเกะได้กลับยิ้มๆ

แล้วสองเจ้าพ่อหนุ่มต่างก็ฟาดฟันกันด้วยวาจาและสายตาอย่าง
ไม่มีใครยอมลงให้แก่ใคร ก่อนที่อากิจะเป็นคนเอ่ยชวนคู่อริให้เข้าร่วมวง
ของตนด้วยใบหน้าที่ยิ้มจริง ซ่อนความเป็นอมมนุษย์ไว้ภายในจิตใจได้อย่าง
แนบเนียน

“ว้า! แย่จัง คุณมาตั้งนานแล้ว ผมลืมชวโนไอคาวะซังนั่งเสียสนิทเลย เชิญครับ” อากิลุกขึ้นยืน ก่อนจะผายมือไปทางเก้าอี้ที่ว่างอยู่

“ขอบคุณครับซากาโมได้คุง” ผู้ได้รับการเชื้อเชิญกล่าวแสดงน้ำใจพลางก้มลงกระซิบข้างกหูสาวสวยจงใจยั่วเข้าโทษะของคาอิให้พลุ่งพล่านมากยิ่งขึ้น “ไปนั่งเถอะจ๊ะ”

“คะท่านพี่ไอซึ” คาโอรุหย่อนกายลงนั่งข้างๆ คู่หมั้นหนุ่มโดยง่ายถึงแม้จะรู้ว่าที่เขาแสร้งแสดงละครทำที่เป็นหวานชื่นกับหล่อน เพียงเพื่อต้องการจะยั่วคาอิให้คลุ้มคลั่งเสียการควบคุมอารมณ์เท่านั้นเอง และทั้งๆ ที่รู้ดีในเหตุผลทุกอย่าง แต่หล่อนก็ยังยอมที่จะให้ชายหนุ่มหลอกใช้

เพราะหากเป็นในยามปกติแล้ว คาโอรุคงไม่มีแม้โอกาสจะได้พูดคุยหรือสบตากับเขาเสียด้วยซ้ำไป เหตุเพราะความเกลียดชังที่ผูกติดตัวหล่อนมาจากผู้เป็นย่าของเขานั่นเอง

คาอิเฝ้ามองคนสองคนที่นั่งเคียงข้างกันด้วยความปวดใจ ในขณะที่พยายามกล้ำกลืนฝืนทนวางสีหน้าเรียบเฉยเย็นชา ไม่แสดงความรู้สึกอันใดออกมาให้ฝ่ายตรงข้ามสามารถเหยียดหยันตนได้ แล้วจึงทำหน้าที่คุ้มครองท่านพี่ของตนต่อไปอย่างเงียบๆ

“ว่าแต่ผมสงสัยจริงๆ นะครับ ทำไมวันนี้ไอคาวะซังถึงได้ไร้ผู้ติดตามล่ะครับ ดูเหมือนคุณจะไม่กลัวที่ต้องเข้ามาในถิ่นผมตามล่าพลังเลยนะครับ” อากิเอ่ยถามขึ้นพร้อมกับวางศอกทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ ซ่อนรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมไว้ด้านหลังฝ่ามือที่เขากำลังประสานกันอยู่

“ก็มันไม่มีอะไรที่ต้องกลัวนี่ครับ ผมคิดว่าสุนัขแถวนี้ มันไม่เก่งพอที่จะเล่นงานผมได้หรอกครับ” โซซี่เกะเล็กก็คำตอบอย่างไม่ยี่หระ พลังใจองตากับคนถามโดยไม่ยอมหลบ

“ผมว่าไอคาเวะซังระวังตัวไว้บ้างก็ดีนะครับ เพราะสุนัขที่เราเห็น อาจจะเป็นหมาป่าขึ้นมาในวันใดก็ได้”

“ไม่จำเป็นหรอกครับ เพราะเท่าที่ผมเห็น มันก็เป็นแค่สุนัขที่ชอบลอบกัดเท่านั้นเอง” เจ้าพ่อหนุ่มเอ่ยทำทนายชายตรงหน้าอย่างไม่เกรงกลัว “อีกอย่างนะครับซากาโมได้คุง ลูกน้องของผมก็กำลังเดินทางไปรับแขกพิเศษที่จะมาร่วมงานนี้ด้วย”

“ใครนั่นหรือครับที่เป็นแขกพิเศษของไอคาเวะซัง เพื่อผมจะรู้จักเหมือนอย่างคุณรอซซี่” อากิเย้ยหยันในชัยชนะที่มีเหนืออีกฝ่ายทันทีอย่างไม่ลังเล แม้จะเริ่มหัวน้ใจขึ้นมานิดๆ

“เฮฮ่า อย่าเสียเวลาเขาไปเลยครับ คุณไม่รู้หรือว่าผมหมายถึงใคร?”

แววตาของมาเฟียใหญ่เต้ันระริกด้วยความสนุกสนาน ทำเอาอากิไม่สามารถคาดเดาคำตอบได้เลย จึงต้องพลันเงียบขมิ้มลงทันที พลังครุ่นคิดอย่างหนักว่า

ใครกัน... ที่ไอโซซี่เกะมันจะใช้เผด็จศึกเขา'

ส่วนคากิก็ได้แต่นั่งนิ่งๆ คอยคุมเชิงการเคลื่อนไหวของโซซี่เกะเพื่ออารักขาพี่ชายเท่านั้น เพราะรู้ว่า หากเขาริอ่านจะไปจัดข้อกับสองคนนี้

ทางความคิด ตนคงจะเป็นคนแรกที่ต้องแพ้วราบคาบ ด้วยประสบการณ์
และความเจ้าเล่ห์ที่มีน้อยกว่าคนทั้งคู่เหลือคณานับ

๘

โต้กลับ

ติด... เสียงโทรศัพท์ของไซซีเกะดังขึ้น เพื่อเตือนให้เจ้าพ่อหนุ่มรู้ว่า ลูกน้องเอกได้ส่งข้อความให้สัญญาณในการลงมือตามแผนที่ได้วางไว้แก่เขาแล้ว ชายหนุ่มจึงไม่รอช้ารีบคว้ามันขึ้นมาอ่านเนื้อหาข้างในโดยฉับไว

เรียนท่านไซซีเกะ

ผมกำลังพาท่านอิซิดะเข้าไปในงานขอรับ

ข้างๆ กันนี้ ผมเห็นลูกน้องของซากาโมได้ กำลังเดินนำท่านรอสซึ่เข้าไปในงานเช่นเดียวกันครับ

จาก.....ทานากะ'

รอยยิ้มผุดขึ้นบนดวงหน้าเรียว ส่งผลให้สองพี่น้องฝาแฝดที่มอง
ท่าทีของอรินี้กวาดหน้าขึ้นมาไม่ได้

“ดูไคภาวะซึ่งจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษนะครับ มีเรื่องอะไรดีๆ เกิดขึ้น
อย่างนั้นหรือครับ ไม่เห็นยอมบอกให้ผมได้รู้บ้างเลย” รอยยิ้มในแววตาของ
แฝดพี่ดูเสมือนเป็นการขู่วิวญให้คู่ปรับคายความลับออกมาเสียมากกว่า

“ก็ไม่เชิงหรือครับ เพียงแต่แขกคนสำคัญของผมมาถึงแล้วครับ
ผมก็เลยอยากแนะนำให้ซากาโมได้คงได้รู้จักไว้” เจ้าพ่อหนุ่มกล่าวอย่าง
เจ้าเล่ห์ด้วยแววตาแพรวพราว พลังลุกขึ้นยืนเชื้อเชิญให้เจ้าภาพเดินตาม
เขาออกไป “มาเถอะครับ ผมจะพาไปพบท่านผู้นั้น แต่ซากาโมได้คงอาจจะ
ต้องเตรียมใจไว้สักหน่อยนะครับ เพราะผมไม่แน่ใจว่าหลังจากที่ได้รู้จักกัน
แล้ว คุณจะยังยืนไหวอยู่อีกหรือเปล่า”

มาเฟียหนุ่มยังมิวายเล่นสงครามประสาทปั่นป่วนศัตรู ทำให้แฝดผู้
พี่แทบจะลุกขึ้นตบโต๊ะเสียงดังเพื่อระบายความขุ่นแค้นที่คับแน่นอยู่ในอก
ทว่าสิ่งที่ปากช่าหนุ่มทำได้มีเพียงการสะกดกลิ่นอารมณ์เกรี้ยวโกรธและ
คอยหยั่งเชิงอริผู้มากเล่ห์คนนี้ว่า

‘มันจะมาไม่เหนากับเรากันแน่?’

“ได้สิครับ ผมก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าไคภาวะซึ่งยังมีอะไรเด็ดๆ
มาเซอร์ไพรส์ผมอีก”

คนพุดลุกขึ้นยืนตามด้วยใบหน้ายิ้มแย้มดูเจตนาดี พลังส่งสายตาไป
ยังแฝดน้องที่นั่งคุมเชิงอยู่อย่างสงบเงียบเหมือนดังทะเลยามยามปลอด
คลื่นลม ให้เตรียมโหมกระหน่ำทำฝนและพายุร้ายซัดสาดใส่ฝ่ายปรปักษ์

ในทันใด หากว่าพวกมันคิดกำหนดจะจู่โจมเล่นงานตนถึงในถิ่นของเขา
 คาอิจิคงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ก่อนจะเดินตามโซซึเกะไปยัง
 จุดหมาย

ในขณะที่กลุ่มของผู้ทรงอิทธิพลทั้งสี่คนก้าวล้ำเข้ามายังห้องโถง
 จัดเลี้ยงขนาดใหญ่ อิจิตะ เก็นโซ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพาณิชย์
 เป้าหมายในการพาสองแฝดซากาโมได้มาพบ ก็เดินเข้ามาสมทบด้วยการ
 นำของทานากะ โยชิซึเกะ

“ท่านอิจิตะมาถึงแล้วขอรับ” ทานากะเดินมาโค้งกายทำความ
 เคารพเจ้านายของตน ก่อนที่เก็นโซจะเดินเข้ามาโอบไหล่บุตรชายของ
 เพื่อนด้วยความสนิทสนม พร้อมกับรอยยิ้มกว้างอย่างยินดี

“ว่ายังไงเจ้าหลานชาย อาไม่ได้เจอเจ้ามานานมากเลยทีเดียว หวัง
 ว่าโซซึเกะคงจะสบายดีนะ”

“ผมสบายดีครับ” โซซึเกะยิ้มรับ พลางปรายตามองไปยังปรบักษ์
 ด้วยความสนใจ เมื่อแฝดผู้พี่มีอาการไม่ต่างไปจากที่เขาคาดการณ์ไว้เลย
 แม้แต่นิด

คิ้วหนาขมวดมุ่นอยู่บนดวงตาเรียวเล็กดูขี้เยียวและสีหน้าวิตก
 กังวลของยากุซ่าหนุ่มแสดงออกมาอย่างเด่นชัด เมื่อเค้าวางความยุ่งยาก
 เริ่มมาเยือนตนเข้าเสียแล้ว ทันทีที่ได้เห็นหน้าคนรู้จักมักจี่ของคู่ปรับซัดๆ

“ท่านอิจิตะ เก็นโซ” อากิครางชื่อของผู้เป็นใหญ่ในด้านการค้า
 และอดีตนักแก๊งกำไรจากการปั่นหุ้นมือหนึ่ง อย่างไม่คาดฝันมาก่อน

“อ้าว... ซากาโมได้คงรู้จักท่านอาดัวหรือ อย่างนี้ผมก็ไม่ต้องแนะนำแล้วสิครับ” โซซึเกะแสวงตีสีหน้าแปลกใจ

“มีบังอาจหรือครับไอคาวะซัง ผมเพียงแต่เคยได้ยินชื่อเสียงของท่านมาบ้าง”

ด้วยพิษสงและความเหลี่ยมจัดของตาเฒ่าตรงหน้าที่บุคลิกตัวทุกรูปร่างต่างก็รู้จักตีตีพท์กันดี ทำให้อาากิเกิดเป็นกังวลเรื่องหุ่นของตนในตลาดหลักทรัพย์ขึ้นมากะทันหัน คุมิโจแห่งซากาโมได้กรูปร่างเตรียมจะกล่าวขอตัว เพื่อไปเช็คสถานการณ์ที่ไม่น่าวางใจเช่นนี้โดยเร็ว แต่กลับต้องเก็บความตั้งมั่นเอาไว้ เมื่อคู่ค้าคนสำคัญที่เขากำลังจะฉกมาจากคู่แข่งก้าวเดินเข้ามาปรากฏตัวร่วมวงสนทนาเสียก่อน

“สวัสดีครับทุกท่าน” ชายชราชาวยุโรปเดินเยื้องย่างเข้ามาด้วยท่วงท่ามั่นคง ทำให้ทุกคนในที่นั้นต่างหันไปมองฟรานเซสโก้ รอสซี กันเป็นตาเดียว

“ขอบคุณนะครับคุณซากาโมได้ ที่อุตสาหะจัดงานเลี้ยงต้อนรับให้ผมชะใหญ่โตมโหฬารขนาดนี้ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากเลยครับ” รอสซีหันมากล่าวแสดงความซึ่งใจกับเจ้าของงาน

“มิได้ครับ ผมต้องจัดงานให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติของท่านสิครับ ถึงจะถูกรับปรับเปลี่ยนนิกิริยาเป็นยืมพราย เก็บซ่อนความวิตกเอาไว้ภายใต้ดวงหน้าชื่นมื่น แล้วไม่ลืมที่เผื่อแผ่รอยยิ้มไปยังคนที่ยืนอยู่ฟากตรงข้ามด้วย

“เฮ้! ท่านรอสซี่ได้คุยกับไอคาวะซังบ้างรึยังครับ เขาอุตส่าห์ให้เกียรติมาแสดงความยินดีที่เราจะร่วมลงทุนด้วยกัน” อากิได้ทรีบประกาศชัยชนะเหนือข้าศึกทันควัน แต่เพื่อความไม่ประมาท เขาจึงละคำพูดและการกระทำอันเลินเล่อที่จะส่งผลให้ตนเองต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบไว้

“สวัสดีครับคุณไอคาวะ” รอสซี่หันมายิ้มแย้มแก่เจ้าพ่อหนุ่มเยี่ยงมิตรแท้จอมปลอม

“สวัสดีครับคุณรอสซี่” ชายหนุ่มก้มศีรษะลงเพียงนิด พลังกล่าวด้วยรอยยิ้มละไมไม่แพ้กันว่า “ยินดีด้วยนะครับ ที่จะได้ร่วมหัวจมหางกับซากาโมได้กรุป”

“ขอบคุณครับ แต่คำอวยพรมันดูแปลกไปสักนิดนะครับ” รอสซี่ยิ้มรับ พลังตรึกรองในคำพูดของอีกฝ่าย เพราะเริ่มสังหรณ์ใจว่าการค้าระหว่างตนกับหุ้นส่วนคนใหม่คงจะไม่ราบรื่นเสียแล้ว

“เฮ้! จั๊นหรือครับ ผมต้องขอภัยคุณรอสซี่ด้วยนะครับ ผมตั้งใจจะอวยพรในความหมายที่ดีต่างหากละครับ” ดวงตาที่เด่นโหวระริก ไม่ได้สอดคล้องกับคำพูดของเจ้าตัวเลยแม้แต่น้อย

“อ้อ ผมไม่ได้คิดมากอะไรหรอกครับ เรื่องของภาษานี้... มันสื่อสารกันผิดได้”

มาเพียเฉ่าแห่งอิตาลีกว่ายิ้มๆ เหมือนไม่ใส่ใจในคำพูดของอีกฝ่ายเท่าไรนัก เพราะดวงตาคมกริบกำลังจับจ้องไปที่ผู้ทรงคุณวุฒิข้างกายชายหนุ่ม เป็นเหตุให้คนที่มองตามสายตานั้นยิ่งรู้สึกพิงใจ เมื่อรู้สึกว่าการชัยชนะที่กำลังจะคว้าได้ในยกแรกอยู่แค่ปลายเอื้อม

“ดีครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอแนะนำคู่ค้าคนใหม่ของผมบ้างนะครับ”
โซชีเกะผายมือไปทางชายญี่ปุ่นสูงวัย“ท่านนี่คือ ท่านอิซิดะ เก็นโซ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพาณิชย์ครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” รอสซียื่นมือออกไปทักทายกับอีกฝ่ายตาม
มารยาททางสังคม

เป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกน้องของฝาแฝดซากาโมโต้เดินเข้ามา
กระซิบรายงานเหตุด่วนที่เพิ่งเกิดขึ้นกับคาอิพอดิ แผลน้องจึงพยักหน้ารับรู้
พลางโบกมือให้ลูกน้องของตนกลับไปทำหน้าที่ตามเดิม จากนั้นจึงเดินเข้า
ไปกระซิบที่ข้างหูของผู้เป็นพี่ชาย เพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ตนได้รับทราบเมื่อครู่

“มีคนปั่นหุ่นของเราจนล่วง นายรีบไปหาทางแก้ไขก่อนเถอะ เดี่ยว
ทางนี้ฉันจัดการเอง”

เมื่อได้รับทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น อากิก็พลันคาดเดาได้ในทันทีว่า
เป็นฝีมือของผู้ใด หากไม่ใช่ไอคาวะ โซชีเกะ เจ้าพ่อหนุ่มที่มาปรากฏตัว
พร้อมกับนักเล่นหุ่นมือหนึ่งของญี่ปุ่นอย่างเหมาะสมเช่นนี้

“ได้” อากิตอบกลับไปเพียงสั้นๆ พลังกำหมัดอย่างแค้นใจ ที่ตน
พลาดท่าโดนฤทธิ์ของมาเฟียใหญ่ตกลงหลังเข้าเสียได้ ก่อนจะพยายาม
ปรับเปลี่ยนสีหน้า แล้วหันมากล่าวขอตัวกับคนอื่นๆ ว่า

“ขอโทษนะครับ พอดิผมมีงานด่วนเข้ามา เชิญทุกคนสนุกกันไป
ก่อน ผมคงต้องขอตัวสักพัก”

“งานเข้าเธอครับซากาโมได้คิง” โซซึเกะกล่าวรั้งสองขาที่กำลังเร่งรีบจะเดินจากไปไว้ด้วยรอยยิ้มเป็นต่อ “แน่จริงๆ ที่ดันมาเกิดเรื่องขึ้นกลางงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จซะได้”

คำพูดเย้ยหยันทำให้ยากุซ่าหนุ่มหันกลับมาองปรบึกษด้วยแววตาชิงชังโกรธแค้นอย่างที่สุด แต่ยังคงระงับโทสะเอาไว้ไม่ได้ได้ตอบอันใดออกไป เพราะมีเรื่องอื่นที่สำคัญอย่างยิ่งรอเขาอยู่ อากิจึงจำต้องทำเป็นหูทวนลม ไม่ใส่ใจกับวาจาถากถางนั้นเสีย แล้วรีบเดินจากไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนที่เขาจะหมดความอดทน แล้วเปลี่ยนใจมาอยู่ฟาดฟันศัตรูให้ม้วยมรณาไม่ว่าจะด้วยทางใดก็ตาม

“แปลกจังเลยนะครับ ทำไมคุณซากาโมได้ถึงคูริบร้อนจัง” ทันทิที่อากิเดินหายลับไปจากบริเวณนั้น รอสซึก็เอ่ยทักขึ้นมาด้วยความงุนงง

“ปล่อยเขาไปเถอะครับ” คาอิเป็นผู้ตอบคำถามนั้นห้วนๆ พลางตวัดสายตารื่องรองส่งตรงไปยังคูริบ อย่างเอาเรื่อง “ไอคาวะซึ่งนี่เก่งนะครับ รู้ไปหมดซะทุกเรื่องเลยว่เกิดอะไรขึ้นกับเราบ้าง เหมือนกับเป็นคนบงการอย่างนั้นแหละ”

คาอิพูดซ้ำซัดไม่มีการอ้อมค้อมเหมือนดังแผดไฟ ทว่าสิ่งที่เขาได้รับกลับเป็นเพียงรอยยิ้มบางๆ รวากับเจ้าตัวกำลังพึงใจที่สามารถเอาคืนและคว่ำชัยมาจากคู่แข่งได้ ซึ่งมันยิ่งเท่ากับเป็นการตอกย้ำและยั่วยุให้คนเล็ดร้อารู้สึกเดือดดาลมากขึ้น

แต่ทั้งนี้คำอากีก็ต้องพยายามสะกดใจเอาไว้ว่ายั้งยวด เพราะไม่เช่นนั้นแล้วแผนอันแยบยลที่พี่ชายของตนผู้สุดส่ำหัดคิดขึ้นมา คงจะต้องพลันสูญญเปล่าด้วยฝีมือของเขาเองเป็นแน่แท้

การต่อสู้กันด้วยวาจาและดวงเนตรของผู้นำทั้งสองตระกูลใหญ่อยู่ในสายตาของอีกสองคนที่ยืนร่วมวงสนทนาอยู่ด้วย แต่คนทั้งคู่กลับมองดูโซซีเกะและคางอิงดั้ดข้อกันด้วยความรู้สึกที่แตกต่าง

เมื่อหนึ่งคนมองเหตุการณ์เบื้องหน้าด้วยความครุ่นคิดพิจารณาพร้อมทั้งประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยประสบการณ์ที่ใช้ชีวิตโลดโผนมาอย่างยาวนาน ทำให้รอสซี่สามารถสรุปกับตนเองได้ทันทีว่า เจ้าพ่อใหญ่แห่งไอคาวะกรุ๊ปคงจะแอบเล่นงานอีกตระกูลด้วยหนทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน และผลแห่งการกระทำนั้นคงจะกระทบต่อความมั่นคงของชากาโมได้กรู๊ป จนเกิดการสั่นคลอนไปไม่น้อยเลยทีเดียว

และด้วยเหตุนี้ มาเฟียโซซีเกะจึงเตรียมหาข้ออ้างต่อทุกคน เพื่อปลีกตัวไปเช็คข่าวกับมิตรคนหนึ่งของเธอ ซึ่งเป็นผู้กว้างขวางในวงการอิทธิพลมืด จะได้เป็นการระมัดระวังตนมิให้ประมาทในการตัดสินใจต่อจากนี้ไป

“ชะฮ่ำๆ คุณไอคาวะกับชากาโมได้คูนี่คูนี่กันตกลงงั้นครับ แต่ผมขอไปปรับทุกข์ในหอน้ำก่อนดีกว่า แล้วจะกลับมาฟังเรื่องโจ๊กของคุณสองคนต่อ” รอสซี่เอ่ยยิ้มแยม แล้วจึงค่อยๆ เดินจากไปอย่างเชื่องช้า

“ปล่อยเขาไปจะดีหรือครับคางอิงดั้ด เพราะดูเหมือนว่าเขากำลังจะชิงเลยนะครับ” โซซีเกะรีบเสียมอีกฝ่ายทันที

ในขณะที่คาอียังคงเป็นฝ่ายตั้งรับโดยการนั่งเงียบดังเดิม เพราะรู้ตัวดีว่าหากจะเทียบชั้นการยั่วยวนป่วนประสาทให้ศัตรูของขึ้นแล้ว เขายังเป็นรองหนุ่มรุ่นพี่อยู่หลายขุมนัก

ส่วนอีกคนหนึ่งที่ยังคงยืนอยู่ในกลุ่ม ก็ทำได้แค่เพียงมองดูเพื่อนในวัยเยาว์และอดีตคนรักของหล่อนด้วยความเห็นใจที่ซ่อนเอาไว้ไม่มีผิด ก่อนที่ภาพความทรงจำในวันเก่าๆ จะย้อนกลับเข้ามาในความคิดของหล่อนอีกครั้ง

สองพี่น้องซากาโมได้คือเพื่อนร่วมชั้นเรียนสมัยเด็กของคาโอรุ ตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมหาลัยชีวิตของหล่อนก็มีแต่คาอิมามาโดยตลอด ไม่ว่าจะเพื่อนชายจะย้ายไปเรียนที่ไหน คาโอรุจะต้องให้บิดาใช้เส้นสายที่มีเพื่อให้ได้อยู่ใกล้ชิดกับเขาเสียทุกครั้ง ช่วงเวลานั้นจึงเป็นวันเวลาแห่งความสุขระหว่างสองเรา จนสายสัมพันธ์นั้นแน่นแฟ้นและได้ก้าวผ่านเกินกว่าคำว่าเพื่อนไป เมื่อคาโอรุตกเป็นของคาอิดด้วยความสมัครใจ

แต่โชคชะตากลับเล่นตลกพลิกผันให้คาโอรุได้พบกับโชชิเกะ ในช่วงก่อนวัยเรียนจบ จากการแนะนำของบิดา ที่จู่ๆ ก็บอกว่า

‘เขาคือคู่หมั้นของหล่อน!!!’

นับจากนั้นชีวิตของคาโอรุก็เปลี่ยนไป เมื่อในหัวใจของหล่อนมีเพียงแต่ชายผู้เย็นชาตั้งแต่แวบแรกที่ตนได้พบหน้า ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มไม่เคยเห็นหัวหรือให้ความสำคัญกับหล่อนเลยแม้แต่น้อย เป็นเหตุให้หล่อนต้องทุกข์ระทมใจอยู่บ่อยครั้ง

และถึงแม้ตอนนั้นหล่อนจะรู้อยู่เต็มอกว่า ไอศวาระกวีรูปคือคู่แข่งตัวฉกาจของซากาโมได้กรู๊ป แต่ก็ยังคงเลือกที่จะตัดเยื่อใยละทิ้งอดีตคนรักไปอย่างไม่ไยดี แล้วหันมาทุ่มเทความรักให้กับผู้ชายคนใหม่ จนสร้างบาดแผลฉกรรจ์ไว้ให้แก่ซากาโมได้ผู้น้อง

ตั้งแต่นั้นมาสัมพันธ์ภาพระหว่างหล่อนและเขาก็จบลงอย่างไม่สวยหรู มิสามารถประสานรอยร้าวให้หายสนิทได้เหมือนดังเดิม รวมทั้งตัวหล่อนเองก็ไม่เคยได้รับโอกาสให้เข้าใกล้เพื่อพูดคุยหรือปรับความเข้าใจกับคาอิอีกเลยจนกระทั่งตอนนี้

อากิใช้มุมสงบแห่งหนึ่ง บริเวณด้านนอกอาคารจัดงาน เป็นสถานที่ตรวจสอบสภาวะการณ์ผันผวนของหุ้นในเครือบริษัทซากาโมได้กรู๊ป ที่ถูกบุคคลไม่หวังดีใช้เล่น์ทางการตลาดปั่นราคาให้ร่วงดิ่งลงมา โดยมีผู้ช่วยคนหนึ่งคอยยื่นให้ความสะดวกอยู่ข้างๆ ภาย

“อาเคจิ ช่วยโทรไปบอกให้คนอื่นๆ กว้านซื้อหุ้นซากาโมได้ของเรา กลับมาให้หมด เสียเงินเท่าไรหว่ากัน” อากิบัญชาลูกน้องอย่างเคร่งเครียด ก่อนจะสบถอย่างฉุนเฉียว “ไอ้บัดซบเอ๊ย! มีแต่คนปล่อยขายเต็มไปหมด”

เหตุเพราะหุ้นหลักของอาณาจักรซากาโมได้ตัวนี้กำลังตกลงอย่างฮวบฮาบ และหากยังมีคนเทขายอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ เขาเกรงว่าคู่อริอาจฉวยโอกาสกว้านซื้อหุ้น แล้วฮุบเอากิจการร้านค้าย่านชินจูกุซึ่งเป็นที่มั่นของเขาเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ไว้ทั้งหมดก็เป็นได้

“ครับ” เสียงลูกน้องขานรับ ก่อนจะรีบไปปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เป็นนายอย่างรวดเร็ว

ยาภูเขาหนุ่มหันมาก้มหน้าก้มตาให้ความสนใจกับคอมพิวเตอร์ในตึกอีกครั้ง เพื่อหาสาเหตุและแก้ไขสถานการณ์เลวร้ายให้กลับเป็นปกติตามเดิม อากิพิมพ์หาข้อมูลอยู่ประมาณสิบนาที เขาก็เจอตันตอของเรื่องที่น่าปวดหัวนี้จนได้ เมื่อการปรากฏข่าวทางหน้าตลาดหุ้นว่า

‘ข่าววงในจากนักธรณีวิทยา.....อีกสามเดือนนักธรณีวิทยาคาดการณ์ว่าจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้นที่ชินจูกุ ซึ่งสามารถประมาณการความรุนแรงได้อาจจะถึง 7 ริคเตอร์ และจะส่งผลให้อาคารบ้านเรือนรวมทั้งสิ่งก่อสร้างทั้งหลายพังทลายลงมาจนเกิดความเสียหายอย่างหนัก’

เพราะใช้ข่าวลือบัดซบนี้เอง ที่ทำให้คนที่ถือหุ้นบริษัทของเขาอยู่ต่างก็รุกรันทเขายออกมาจนหมด เพราะกลัวว่าหากเกิดแผ่นดินไหวขึ้นจริงหุ้นที่มีอยู่ในมือก็คงช่วยอะไรไม่ได้ เนื่องจากสถานที่ทำการและร้านค้าต่างๆ คงจะย่อยยับพินาศไปหมดแล้ว

“ไอ้ระยำ!” อากิโกรธเกรี้ยวเกินแก่การจะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ จึงผลุสวาทคู่แข่งออกมาด้วยความเจ็บแค้น

“ท่านคูมิโจครับ ผมได้สั่งให้ทุกคนช่วยกันกวาดซื้อหุ้นกลับคืนมาแล้ว ท่านจะดำเนินการต่ออย่างไรดีครับ”

“ดีมาก ที่เหลือฉันจัดการเอง” ผู้เป็นนายบอกสั้นๆ แล้วจึงเข้าไปจัดการล้างบางข่าวลือที่แพร่สะพัดทางอินเทอร์เน็ตด้วยเวลาเพียงไม่นาน จากนั้นก็คิดตริตรองว่าเขาควรจะไต่กลับคู่ปรับทันควันเลยดีหรือไม่

แต่แล้วยาภูเขาหนุ่มก็เลือกที่จะปล่อยวางเรื่องคราวนี้ลงก่อน เพราะสิ่งที่เขากำลังเป็นกังวลมากที่สุดนั่นคือ การร่วมทุนระหว่างตนกับมาเฟียอิตาเลียนผู้ยิ่งใหญ่เสียมากกว่า หากเขาพลาดโอกาสในการดึงอีกฝ่ายเข้ามาเป็นพวกแล้วละก็ ความต้องการที่จะบดขยี้ไอคาเวะก็จะเป็นแค่ความหวังต่อไป

ดังนั้นเมื่อชายหนุ่มเสร็จสิ้นจากภารกิจเร่งด่วนนี้แล้ว เขาก็ปิดไน้ตบุ๊กลงพร้อมกับหันมาสั่งการลูกน้องว่า

“อาเคจิ นายกลับไปจัดการรวบรวมหุ้นที่ซื้อมาต่อที่”

“ครับ”

เมื่อโอนหน้าที่ให้แก่ผู้ช่วยมือดีไปดำเนินการต่อแล้ว อากิจึงกลับเข้าไปในงานเลี้ยงอีกครั้ง โดยแวะไปเข้าห้องน้ำในระหว่างทางเพื่อล้างหน้า ล้างตาและปรับเปลี่ยนสีหน้าของตนให้ดูแจ่มใสเสียก่อน เพราะไม่ต้องการให้ศัตรูได้เห็นริ้วรอยแห่งความตึงเครียด จนนำมาเป็นข้ออ้างในการเยาะเย้ยตนได้

ยาภูเขาหนุ่มจัดยื่นเท้ามีอบนขอบอ่างล้างหน้า ดวงตาเรียวเล็กจ้องมองตัวเองในกระจกเสมือนเป็นคู่แค้น ก่อนจะกัดกรามจนเป็นสันนูนด้วยเพลิงพิโรธที่ลุกโชติ

“ไอ้สารเลว! แกกับฉันจะต้องได้เห็นดีกันอย่างแน่นอน ฉันขอสาบาน”

อากิอยากจะทำร้ายคนที่คลั่งแค้นลงบนกระจกเบื้องหน้าเสียให้แตกยับ เพื่อระบายความเดือดดาลที่กำลังร้อนระอุอยู่ในจิตใจยิ่งนัก แต่

เขาก็ทำไม่ได้ เพราะสิ่งที่เขาชนะคนอย่างไซซีเกาะได้มิใช่กำลัง แต่เป็นการรวบรวมมันสมองต่อกรกับมันเพียงเท่านั้น

เมื่อชายหนุ่มสามารถระงับโทสะอันร้อนรุ่มให้อยู่ภายใต้ใบหน้าที่เรีงรีนได้ดังเดิมแล้วนั้น เขาจึงเดินออกจากห้องน้ำ เพื่อตรงกลับเข้าไปจัดการเรื่องอื่นที่ยังรอการสะสางอยู่โดยเร็วไว ในระหว่างที่กำลังรีบรุดเดินหน้า พร้อมทั้งก้มลงจัดระเบียบเสื้อสูทของตนให้ดูเรียบร้อยสมารถ ไม่หลงเหลือร่องรอยของความยุ่งเหยิงเอาไว้ ร่างสูงเพรียวก็ชนเข้ากับร่างบอบบางที่เดินสวนเข้ามาอย่างจัง เป็นผลให้หญิงสาวเสียหลักเซถลาไปทางด้านหลัง ในขณะที่ตัวเขายังยืนมั่นคงอยู่ได้โดยไม่สะทกสะเทือน

พอเขาเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวผิวสีแทนในชุดราตรีสีแดงที่จวนเจียนใกล้จะล้มลงเต็มที อากิจึงรีบคว้าร่างบอบบางไว้ในอ้อมแขนทันที โดยไม่รู้ว่ามิอะไรดลใจให้ตนใคร่อยากจะได้เห็นใบหน้าแม่สาวผิวสีที่แลดูงดงามแปลกตาผู้นี้เป็นนักหนา

แล้วทันทีที่ยากุซ่าหนุ่มได้สบเข้ากับดวงตาคมโต สายตาของเขาก็เหมือนดังต้องมนต์โดนดึงดูดความสนใจไปที่เจ้าหล่อนเสียจนหมดประหนึ่งว่าตนกำลังตกอยู่ในบ่อทรายดูดที่สูบเอาร่างกายของเขาหายลับจมลงไปในช่วงหนึ่งแห่งทรายผืนนั้นเพียงชั่วพริบตา

“เอ่อ ขอขอบคุณค่ะ” ต้นข้าวเอ่ยภาษาอังกฤษแก่ชายแปลกหน้าพลางขยับกายเพียงนิดให้เขาคลายอ้อมกอดเสียที

“ขอโทษครับ คุณไม่เป็นอะไรนะ” อากิปล่อยวงแขนออกจากเอวคอดกิวด้วยความเข็งกล้าเสียดาย

‘ที่แท้ก็เป็นคนต่างชาตินเองหรือกหรือ มิน่าล่ะ...ถึงได้ดูแตกต่างไป
จากผู้หญิงคนอื่นๆ’

คนลอบฆ่าเลื่องมอสงสาวน้อยแอบคิดต่อไปว่า

‘แปลกจริง ทั้งที่หล่อนก็แต่งหน้าแต่งตัวชะดูโฉมเฉียว แต่ทำไมเขา
จึงสัมผัสได้ถึงความใสซื่อบริสุทธิ์ในดวงตาคู่นั้นนะ’

ยิ่งมองก็ยิ่งเหมือนกับแววตาเด็กน้อย มันจึงทำให้หัวใจผู้ชาย
โหดเหี้ยมอำมหิตหวั่นไหวได้โดยง่าย

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วยไม่ให้ฉันล้มคะ” ต้นข้าวก้ม
ศีรษะให้หนุ่มรูปงามอย่างอ่อนน้อม ก่อนจะเอ่ยขอตัว “ดิฉันขอตัวก่อนค่ะ”

แล้วหญิงสาวก็รีบเดินจากไป เพราะรู้สึกตื่นๆ ในสถานที่แปลก
ใหม่และผู้คนที่ไม่คุ้นหน้า ผนวกกับเกิดอาการประหม่าที่ต้องตกอยู่ในอ้อม
แขนของชายอื่นนอกจากพ่อมาเฟียจอมโหดด้วย

อากิยามักกว้างมอสงดูว่างบอบบางเดินหายวับเข้าไปในห้องน้ำหญิง
พลางให้รู้สึกถูกอกถูกใจเจ้าหล่อนเสียเหลือเกิน ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยจะ
เกิดขึ้นบ่อยครั้งนักกับยาภูเขาหนุ่ม ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในงานอีกครั้ง
โดยไม่ทันคาดคิดเลยว่าน้องชายของตนจะต้องรับศึกหนักแทนเขา

หลังจากออกไปโทรศัพท์ เช็คสถานะความมั่นคงของชา
กาโมได้กรุปได้สักพัก รอสซี้ก็เดินกลับเข้ามาร่วมกลุ่มสนทนาด้วยใบหน้า
แย้มยิ้มดูใจดี แต่สิ่งที่แตกต่างกันออกไปจากคราแรกคือ เขาต้องรีบ
หาทางเอาตัวรอดจากสถานการณ์ที่ไม่น่าวางใจนี้เสียแต่โดยเร็ว

“ขอโทษที่ครับ ลูกน้องผมโทรมารายงานเรื่องด่วนนะครับ” รอสซี่
อ้างเหตุในการขอตัว

“อย่าบอกนะครับว่าคุณรอสซี่จะขอกลับก่อน” คาอิหรีตาลงมอง
มาเพียแต่เจ้าเล่ห์อย่างพิจารณา ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ แต่แฝงความน่า
สะพรึงกลัวเอาไว้ “พี่อากิอุตส่าห์จัดงานเลี้ยงต้อนรับคุณซะใหญ่โตขนาดนี้
เจ้าของงานอย่างคุณจะไม่อยู่จนงานเลิกได้อย่างไร...จริงไหมครับ?”

ถึงแม้คาอิจะมีไซ้เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวดังเช่นหัวหน้า
แก๊งคนอื่น ๆ แต่เขาก็ไม่ใช่คนโง่งงที่จะไม่สามารถอ่านใจของอีกฝ่ายได้เลยว่า
กำลังคิดหรือจะทำสิ่งใดต่อไป ดังนั้นเมื่อเขารับรู้แล้วว่ารอสซี่คิดจะกลับลำ
ซึ่งหนีไปเพียงลำพัง จึงรีบเฝ้าดักคอยขึ้นเสียก่อน เพราะเขาคิดไว้อยู่แล้วว่า
ข่าวที่เกิดขึ้นคงไม่สามารถปกปิดมาเพียแต่่าที่มีหูตาตั้งสับปะรดผู้นี้ได้

“พูดอะไรยังนั่นครับ ผมจะทำเรื่องเสียมารยาทแบบนี้ได้อย่างไร
กัน” รอสซี่รีบพลิกกลับไปตามเกมทันที

“ก็ดีครับ เพราะถ้าคุณกลับไปมือเปล่าโดยที่เรายังไม่ได้เห็น
สัญญาอะไรกันเลย ผมกลัวว่าไอคาวะซึ่งอาจจะมีหวังขึ้นมาอีกก็ได้”
คาอิส่งรอยยิ้มเย็นเยือกตรงไปยังหุ่นส่วนและศัตรูพร้อมๆ กัน

“หึหึ...ผมไม่มีรสนิยมชอบแข่งของกับคนอื่นซะด้วยสิ” ไซ้เกะเอ่ย
สวนกลับทันควัน

“แต่ถ้ามีโอกาส ผมคิดว่าคุณก็คงจะรีบคว้าไว้ไม่ให้พลาดสินะ
ครับ”

“อันนี้มันก็ขึ้นอยู่กับคนกลางนะครับว่าเขาอยากกลับมาร่วมมือกับผมรีเปลา?” เจ้าพ่อหนุ่มกระตุกยิ้มบนมุมปาก จงใจกวนโมโหอีกฝ่าย แม้ว่าในใจไม่คิดจะร่วมงานกับนกสองหัวที่เหยียบเรือสองแคมอีกแล้ว อย่างแน่นอน

“ฮึ! ดูท่าทางจะมั่นใจเสียเหลือเกินนะครับไอคาเวะซัง” คาอิหัวเราะเบาๆ ด้วยความชอบใจ ก่อนจะหันมาเอ่ยปากถามหุ่นส่วนอย่างมีจุดมุ่งหมายว่า “ว่ายังไงครับคุณรอสซี่ คุณยังอยากกลับไปหาไอคาเวะซังไหม?”

“แล้วถ้าคำตอบคือใช่ล่ะ คุณจะทำยังไง?” รอสซี่ตอบอย่างเปิดเผย ไม่นึกเกรงกลัวอิทธิพลของสองแฝดเลยแม้แต่น้อย

‘นึกแล้วเชียว...ใช่แต่เจ้าเล่ห์!’

คาอิคาดเดาคำตอบของผู้ร่วมลงทุนเอาไว้อย่างไม่คลาดเคลื่อน เขาจึงต้องใช้เล่ห์เพทุบายมาดักล่อให้มาเฟียเหลี่ยมจัดหมดหนทางบิดพลิ้วกับทางฝ่ายตน หน้าที่ยังสามารถฉีกหน้าศัตรูตลอดกาลให้สะใจอีกด้วย

“ถ้าอย่างนั้นเรามาลองเล่นเกมกันดูสักหน่อยดีไหมครับ คนที่ชนะจะได้คุณรอสซี่ไป” คาอิส่งคำทำไปยังโซซี้เกะอย่างหมายมั่น

“เกมอะไรครับ ดูท่าทางน่าสนุกจัง” รอสซี่เอ่ยถามด้วยความตื่นเต้นขึ้นมาทันตา เมื่อพูดถึงเรื่องพนันขั้นต่อ

“นั่นสิครับ คาอิคูงจะเล่นเกมอะไรน้ำ ผมเองซักจะเครื่องร้อนขึ้นมาแล้วสิ” โซซี้เกะแปรเปลี่ยนท่าที่เป็นจริงจังมากขึ้น ดวงตาคมกล้าฉายแวววาววิบวามที่จับจ้องไปยังฝ่ายตรงข้าม

“เกมที่ต้องใช้การพาดพันอย่างเคนได้ไงครับ ถ้าไอคาวะซังชนะผมได้ ผมจะวางมือจากคุณรอสที่ทันที แต่ถ้าผมชนะ คุณรอสที่จะต้องเซ็นสัญญาพร้อมกับผม ณ ที่นี้ เวลานี้ ต่อหน้าแขกเหรื่อทุกท่าน...ตกลงไหมครับ?”

ขอเสนอที่คาอิกกล่าวออกมา ทำให้ไซชีเกะต้องครุ่นคิดอยู่พักใหญ่เลยทีเดียว เพราะฝีมือดาบของซากาโมโต้คนนั้นนั้นเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแถมยังมีดีกรีความเป็นหนึ่งในญี่ปุ่นพวงท้ายมาอีกด้วย จึงนับเป็นเรื่องที่เขาอาจจะได้ไม่คุ้มเสียเอาซะเลยในการเดิมพันครั้งนี้ เพราะนอกจากจะได้รับความอับอายหากต้องพ่ายแพ้ต่อหน้าธารกำนัลแล้ว ตัวเขาเองก็แทบจะไม่เห็นประโยชน์อันใดที่จะเข้าร่วมการแข่งขันในการนี้เลย

เว้นเสียแต่.....เขาต้องการจะแย่งชิงมาเพื่อยุติเสียกลับมาจริงๆ

ทว่าฝ่ายมาเพียแฉ่านั้นกลับไม่ตริตrongสิ่งใดทั้งสิ้น หน้าซ้ายังดูท่าว่าจะชอบอกชอบใจในการเดิมพันครั้งนี้เสียด้วย รอสที่จึงตอบตกลงทันที

“เอาสิ ผมขอปล่ะชอบการพนันเป็นที่สุด”

“แล้วไอคาวะซังล่ะครับ จะว่ายังไง” คาอิกหันมาเร่งเอาคำตอบจากคู่ปรับเป็นการด่วน ด้วยความมั่นใจที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมว่า

‘อย่างไรซะ...เขาก็ต้องเป็นฝ่ายกำชนะอย่างแน่นอน’

“ตกลง” ไซชีเกะจำใจต้องตอบตกลง ก่อนจะลอบถนหายใจออกมา เมื่อไม่มีทางเลือกเลยสักในครั้งนี้ได้ นอกเสียจากจะคว้าชัยชนะมาสู่ตนเพียงเท่านั้น เพื่อไม่ให้เสื่อมเสียเกียรติแห่งวงศ์ตระกูลที่ท่านพ่อผู้อุทิศส่ห่ปกป้องมาทั้งชีวิต

หลังจากไซซีเกาะรับคำทำของแผ่นดินแห่งตระกูลชากา
ไม้ได้แล้ว ชายหนุ่มก็ตามลูกสมุนของอีกฝ่ายไปยังห้องเปลี่ยนชุดเคนได
โดยต้องสวมใส่ชุดเกราะโบราณฮากามะสีดำสนิทที่ทำจากผ้าดิบทั้งตัว
ภายในบุด้วยหนังกวางที่เหนียว เพื่อป้องกันของมีคมและแรงกระแทกได้
เป็นอย่างดี

จากนั้นเจ้าพ่อหนุ่มจึงหันมาใส่โบหู ซึ่งเป็นเครื่องป้องกันส่วน
นอก อันประกอบไปด้วย เม็ง เกราะป้องกันส่วนหัวที่ต้องสวมครอบลงไป
ทั้งศีรษะ โด เกราะป้องกันส่วนท้องทำมาจากไฟเบอร์ และตามมาด้วย โค
เตะ ถุงมือป้องกันที่บุด้วยหนังกวางเช่นกัน สุดท้ายคือ ทาเระ เป็นส่วนที่
สวมไว้เพื่อป้องกันสะโพก

เมื่ออยู่ในชุดพร้อมรบแล้ว ไซซีเกาะจึงหันไปหยิบดาบไม้ไผ่ขึ้นมาถือ
ไว้มัน ก่อนจะเดินออกไปจากห้องแต่งตัว เพื่อเผชิญหน้ากับศึกครั้งสำคัญที่
กำลังจะเกิดขึ้นในไม่กี่นาทีข้างหน้า ะหว่างเดินกลับมาที่ห้องโถงของ
งานจัดเลี้ยง เขาก็มีโอกาสดำเนินผ่านสาวน้อยสองคนที่ตนพามาด้วย ชาย
หนุ่มจึงรีบปรีเข้าไปหาภาณุมาศทันที

“น้องมาศกับต้นข้าวไปยืนข้างๆ ทานากะเถอะ ฟิตติภารกิจสำคัญ
ต้องรีบไปจัดการโดยด่วน”

“พี่ไอซีเองเหวอคะ ทำไม่ถึงใส่ชุดนี้ล่ะคะ” ภาณุมาศเอ่ยถามด้วยความ
แปลกใจ เมื่อได้รับรู้ว่าชายตรงหน้านั้นคือพี่ชายของตน ด้วยเครื่อง
ป้องกันที่ปกปิดใบหน้าและศีรษะอยู่ นั่นทำให้เธอไม่อาจจะทราบได้ว่าเป็น
ใคร

“เอาไว้จะเล่าให้ฟังทีหลังนะ แต่ตอนนี้รีบพาต้นข้าวตามพี่มานี้เถอะ”

“ได้ค่ะ”

เมื่ออีกฝ่ายยังไม่พร้อมจะตอบ หญิงสาวเองก็ไม่คิดคาดคั้นอะไรให้มากมายนัก พลังหันไปคว้าข้อมือเพื่อนสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ กันให้ออกเดินตามพี่ชายไปอย่างฉับไว

ต้นข้าวเดินตามหลังร่างสูงไปพร้อมกับภาณุมาศด้วยจิตใจที่ไม่สู้ดีนัก เท่าที่เธอพอจะรับรู้ได้จากการสังเกตสังกามีเพียงอย่างเดียว คือมาเฟียหนุ่มคงจะต้องประมือกับใครบางคนอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นเขาคงจะไม่สวมชุดเกราะป้องกันเสียแน่นอนและถือดาบติดมือมาด้วยแบบนี้เป็นแน่ ดังนั้นหญิงสาวจึงเดินตามไปอย่างเงียบๆ ไม่เอ่ยถามอะไรกับเจ้าตัวหรือภาณุมาศอีก

ในเวลาเดียวกัน ฝ่ายคาอิจิที่แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยเรียบร้อยแล้วเช่นกัน ก็กำลังยืนทำสมาธิอยู่ในห้องแต่งตัวเหมือนทุกครั้งก่อนที่เขาจะเริ่มลงมือฟาดฟันคู่แข่ง เพราะเคนได้คือศิลปะการต่อสู้ที่ต้องอาศัยสมาธิในการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสูง จึงต้องทำการรวมกายและใจให้เป็นหนึ่งเดียวกับดาบ ถึงจะเอาชนะคู่แข่งได้

ทว่าความเงียบสงบรอบกายกลับมีอยู่ได้เพียงไม่นาน ก็มีเสียงก๊อ๊กก๊ากดังขึ้นที่หน้าห้อง เรียกความสนใจจากผู้ที่กำลังตั้งสมาธิได้ในทันที

“ใครนะ?” เสียงหัวตะโกนถามออกไป

ประตูห้องค่อยๆ แฉกเปิดออกพร้อมกับร่างบอบบางของสาวสวย
แห่งตระกูลฟุจิวาระที่อย่างก้าวออกมาเผยตัวอยู่ต่อหน้าเขา ใบหน้าของคาอิ
จึงพลันบึ้งตึงเย็นชาขึ้นมาทันที พร้อมกับความเจ็บปวดในอดีตที่วิ่งแล่น
ตรงเข้ามาเล่นงานจิตใจของเขาอย่างรวดเร็ว

“เธอเข้ามาทำไม?” น้ำเสียงแข็งกระด้างที่เอ่ยออกมาไม่มีความ
นุ่มนวลเหมือนแต่ก่อนเลยสักนิด

สิ่งนั้นทำให้คาโอรุรับรู้ได้โดยอัตโนมัติว่า หล่อนกำลังโดนลด
บทบาทความสำคัญที่มีต่อเขาลง ส่งผลให้สาวสวยรู้สึกใจหายวาบ จริงอยู่
ที่หล่อนเป็นฝ่ายผิดทิ้งคาอิไป ถึงอย่างนั้นหล่อนกลับทนไม่ได้ เมื่อถูกอดีต
ชายคนรักทำที่ท่าหมางเมินใส่เยี่ยงนี้ แม้เขาจะไม่ใช่ชายที่หล่อนเลือกก็
ตามที แต่ก็ยังคงเป็นคนที่หล่อนรัก และถึงมันจะไม่ทัดเทียมเท่ากับโซซึเกะ
ที่ว่าความผูกพันเก่าๆ ก็ยังไม่จางหายไปจากหัวใจของหล่อนเสียทั้งหมด
เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะต้องใช้เสน่ห์เล่ห์กลอันใด คาโอรุก็จะไม่ยอมให้เขาเอา
ใจออกห่างหล่อนเป็นอันขาด

สาวสวยจึงเลือกที่จะตอบคำถามของเขาด้วยร่างกาย สองขาเรียว
งามก้าวเข้ามาประชิดตัวชายหนุ่ม ก่อนจะเอื้อมมือขึ้นประคองใบหน้าคม
แล้วเขย่งปลายเท้าขึ้นประกบริมฝีปากของตนให้แนบสนิทไปกับอีกฝ่าย
เพียรใช้มายาหาญปลุกไว้ไฟราคะให้เกิดแก่อดีตชายคนรัก ด้วยการ
สอดแทรกกลิ่นของตนตรงเข้าไปยั่วเย้าปลายลิ้นสาก เพื่อหลอมละลายบด
เบียดริมฝีปากทั้งสองให้สนิทแนบยิ่งขึ้น

คาอิจิไม่ทันตั้งตัวจึงปล่อยกายปล่อยใจรับสัมผัสหอมหวานที่ตนเคยได้ลิ้มลองอยู่บ่อยครั้งด้วยความคุ้นชิน ชิวหาที่พลิวไหวตรงเข้าดูดดม รัดรีงโพรงปากอุ่นอย่างเฝ้าร้อนอ่อนหวาน จนสามารถเรียกเสียงครวญครางจากฝ่ายหญิงได้

แต่ก่อนที่เขาเกือบจะโดนพายุสวาทโหมกระหน่ำเข้าเล่นงานความนึกคิดที่มีต่ออดีตคู่ควงและร่องรอยแห่งความเจ็บปวดเสียใจที่หล่อนเคยกระทำไว้กับเขาก็ผุดขึ้นมากลางปล่องเสียก่อน ชายหนุ่มจึงหยุดการตอบสนองทั้งหมด พลังแกะสองมือเนียนนุ่มบนใบหน้าของเขาออก แล้วออกแรงดันร่างของหล่อนไปให้ห่างจากตัวด้วยความรู้สึกเกร็งเกี่ยวในรสสัมผัสที่มีมากกว่าความรัก เมื่อคิดไปว่าเรือนร่างงดงามที่ตนเคยได้กอดอยู่นั้น โดนศัตรูหนุ่มลुบไล้แตะต้องชำระรอยของตนตรงที่ได้บ้าง

“ทำไมล่ะคาอิจิ หรือว่าเธอไม่รักฉันแล้ว” คาโอรุใช้น้ำเสียงอ่อนหวานบอกถึงความซัดใจที่มีอยู่

“เก็บคำถามนั้นเอาไว้พูดกับตัวเองดีกว่า”

คาอิจิปรายตามองอีกฝ่ายอย่างหยามหยัน แม้เขาจะยังไม่เคยลิ้มหล่อน แต่ก็มิได้รักจนสุดหัวใจเหมือนดังเดิมอีกแล้ว ฉะนั้นเขาจึงยังพอจะครองสติและคิดว่าสิ่งใดควรหรือสิ่งใดไม่ควร ที่สำคัญเขายังอยากจะทำรักษาศักดิ์ศรีความภาคภูมิใจของลูกผู้ชายเอาไว้ โดยการไม่ย้อนกลับไปหาหญิงมารักที่เปลี่ยนใจจากตนไปสู่ผู้อ้อมกอดชายอื่น

โดยเฉพาะ!!! ชายผู้นั้นคือศัตรูของวงศ์ตระกูล

“เข็นซาเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลงนะ” คาโอรูตีสีหน้าเศร้าหมอง ก่อนจะหวานเสน่ห์โดยการหยอดคำหวาน “แต่เนื้แหละ คือคาอิที่ฉันรัก”

“เธอพูดผิดไปแล้วคาโอรู เพราะมันต้องเป็นคำว่า เคยรัก มากกว่า” คาอียกดาบไม้ขึ้นพาดไหล่ ก่อนจะเดินผ่านร่างหญิงสาวที่ตนเพียรท่องให้จำขึ้นใจว่า ‘หล่อนเป็นแค่อดีต’ ไปอย่างไม่ไยดี พลังฝากคำเหน็บแนมสุดท้ายไว้ให้อีกฝ่ายว่า “อีกอย่างนะอย่าเอามุขนี้มาใช้อีกเลย ฉันไม่หลงกลเธอง่ายๆ หรือ เพราะถึงยังไงฉันก็จะพาดฟันหมอนั้นอย่างเต็มกำลัง โดยไม่มีการออมมืออย่างแน่นอน”

แววตาคมกริบมองหล่อนอย่างรู้ทัน ก่อนจะเดินจากไป ทิ้งให้คาโอรูยืนโมโหอยู่ภายในห้องเพียงลำพัง ที่ความตั้งใจของหล่อนไม่สำเร็จเลยสักอย่าง นอกจากจะไม่สามารถพูดให้คาอิยอมซอมกับคู่หมายได้แล้ว หน้าซำก็ยังเสียความมั่นใจในเสน่ห์ของตนที่เคยมีอิทธิพลสามารถควบคุมหัวใจของชายหนุ่มไว้ได้อีกด้วย

‘ฉันไม่ยอมปล่อยให้เธอไปง่ายๆ หรือคาอิ ยังไงเธอก็ต้องรักฉันไปจนวันตาย’ คาโอรูคิดอย่างหมายมั่น